

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ROM-COM

Sinners

RETREAT

A SLAYCATION NOVEL

LAUREN BIEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Günahkarlar İnzivası

Lauren Biel

Telif Hakkı © 2024 Lauren Biel Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Günahkarlar İnzivası/Lauren Biel 1. baskı.

Kapak Tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Şekersiz Düzenleme İç

Tasarım: Şekersiz Düzenleme

Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: www.LaurenBiel.com

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

Bu kitap mütevazı ananasa adanmıştır

Contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38 Sonsöz

[Lauren ile bağlantı kurun](#)

[Teşekkür Ayrıca](#)
[Lauren Biel Yazar](#)
[Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Kindra

C Ben son kesiği atıp sıcak kalbi adamın göğüs boşluğundaki yuvasından omzumun üzerinden bakıyor. Kalbi yan yatırdığımda açıkta kalan organlara kan sıçradı ama filmlerdeki gibi değil. Bu koyu renkli et parçası çıkarıldıktan sonra atmaya devam etmez. Pürüzsüz, cansız bir kasa indirgenmiş.

Sol ventrikülden çini mürekkebi dökerken Cat "Geciktiğim için üzgünüm," diye fısıldıyor. "Eldivenlerimi bulamadım."

Cevap vermeyeceğim. Görevimin ayrılmaz bir parçası olan, vermeyi planladığım mesaj sırasında değil. Öldürdüğüm adam aslında bir insan değildi. Aramızda dolaşan bir canavardı. Artık kalbi de ruhu kadar kara.

"Bu ne ?" Cat soruyor. "Saç," diyorum.

". "

"Lanet saçların takkenden dışarı sarkıyor. Bu küçük sarışın suçlama telleri seni yakalatacak."

Titreyen parmakları rahatsız edici saçları gözlerden saklamaya çalışırken yüzünü buruşturuyor.

Kalbi ölü adamın baskın eline sokuyorum. Bazen sola, ama genellikle sağa. İki ellerini de kullanabiliyorlarsa, bir karar veriyorum. Sonra ayağa kalkıp yaptığım işi incelerken Cat'in sorularını yanıtlıyorum. "O bir anaokulu öğretmeniydi."

"Oh."

Daha fazla ayrıntıya girmeye gerek yok. Genç kurban, mahkeme sistemlerinin sağlayamayacağı intikamı aldı ve bu gece dünya biraz daha aydınlık.

Cat ölü adamın yanına çömelip cesedini incelemeye başladığında rüzgâr saçakların arasından geçerek ürkütücü bir ıslık sesi çıkarıyor. Bu sokaktaki evlerin çoğu terk edilmiş. Elektriğin sürekli uğultusu olmadan her ses duyulabiliyor. Dışarıdaki her ayak sesi, ciğerlerimden çıkan her nefes.

Blffff.

Ve bir cesetten çıkan her gaz.

"Ew, bu da neydi böyle? Az önce gaz mı çıkardın?" Kedi fısıldar. "Hayır. Bacağını hareket ettirdiğinde, sıkışmış bir miktar gazı serbest bırakmış olabilirsiniz."

Gaz. Tüm kaslar gevşedi, bu yüzden onu tutacak bir şey yok."

Yüzünü buruşturarak bacağını indiriyor. "Neden aletlerini kesmiyorsun? Ben de öyle yapardım."

Kızı daha fazla soru sormaya teşvik ettiğim için hemen pişman oldum.

Omuzlarımı silkiyorum. "Her zaman erkek değiller. Kadınlar da aynı derecede aşağılık olabiliyor. Ama hepsinin ortak bir karanlık kalbi var, ben de bunu çıkarıyorum."

Bana göz kırıyor ve mavi gözlerindeki hayranlık ve hürmet kusma isteği uyandırıyor.

Cat benim çırağım. Eğitimde bir seri katil de diyebilirsiniz. Tüm cinayet serüvenimi bir web sitesi yarattı - hayatımın işine sevimli bir saygı duruşu. Ne yazık ki, bu özenli övgü koleksiyonunun bir an önce indirilmesi gerekiyordu. jesti takdir etsem de, her şeyi çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Beceriksiz dedektiflerin ihtiyacı olan son şey, işlerini onlar için yapacak yetkin bir hayran.

Onunla iletişime geçtim ve siteyi kapatmasını istedim, o da kabul etti... eğer onu kanatlarımın altına alırsam ve ona ipleri gösterirsem. Bu bana katıldığı ikinci cinayet ve bu noktada hayattaki tercihlerimi tartışıyorum.

"Kutlamak için gidip bir smoothie almalıyız," diyor. "Bu iyiydi."

"Evet, eminim lokantadaki garsonlar siyah tulumlarımız, eldivenlerimiz ve takkelerimiz hakkında hiçbir şey düşünmeyecektir. Kollarımdaki ve göğsümdeki kırmızı şeyleri sorarlarsa, bunun bir moda ifadesi olduğunu söyleyeceğim."

Tanrım, öğrenecek çok şeyi var.

Adamın önünde diz çöküp gömleğini indiriyorum, göğüs kafesinin altındaki açık deliği ve sol tarafındaki bıçak yarasını kapatıyorum. Başka bir imza.

Her şey plana uygun gittiğinde.

Bazen elimden geldiğinde bıçaklamak zorunda kalıyorum ama akciğere ilk darbeyi vurmayı tercih ediyorum. Bir sonraki nefesiniz için mücadele ederken yardım için bağırarak zordur ve inanılmaz derecede çaresiz olmanın nasıl bir his olduğunu bilmelerini istiyorum. Tıpkı kurbanları gibi.

Memnun bir şekilde ayağa kalkıyorum ve gölgem peşimden gelirken kapıya yöneliyorum. Terk edilmiş evden çıkarken, izlerimde duruyorum. "Kedi?"

"Hmm?"

"Araban neden lanet olası suç mahallinin önüne park edilmiş?"

Yanıma geldi ve kıpırdanmaya başladı. "Kahretsin. O kadar acelem vardı ki, pompa ve çöplük moteline park etmemi söylediğini unuttum. Özür dilerim."

İç çekiyorum. Başka ne yapabilirim ki? "Beni arabama geri götür."

Beton yürüyüş yolundaki kırık çatlaklardan otlar ve yabancı otlar görünüyor. Onlardan sıyrılıp paslı zincir bağlantı çitin yanından geçiyorum. Kapı yerde yamuk duruyor.

Dayakçı arabasına bindik ve kırık dökük şeyin çevreyle uyum minnettarım. Yani, araba çok fazla kokain içmiş gibi görünüyor.

Bu sokaktaki evlerin çoğunu gecekonducular ve bağımlılar işgal ediyor, ancak "evler" terimini çok gevşek kullanıyorum. Bu yıkık dökük binalar çoğunlukla eski hallerinden arta kalanlar. İşlerin denizaşırı ülkelere gönderilmesinin ardından değirmenler kapanmak zorunda kaldığında harabeye dönen bir değirmen kasabası olan görkemli çağları çoktan geride kalmış.

Emniyet kemerimi takıyorum ve araba homurdanarak hareket ediyor. Cat pas kovalarını yıkık dökük kaldırımdan çekerken, parmakları direksiyona dokunarak esniyor. Bu gergin bir alışkanlık; zihni, ağzının soramayacak kadar gergin olduğu bir soruyu çağrıştırdığında -benim hoşnutsuzluğuma rağmen- bunu yapıyor.

Radyo çalışmıyor, yani iki seçeneğim var. Ya endişesinin bu aralıksız, sinir bozucu temsilini dinlemeye devam edeceğim ya da ona bir fırsat vereceğim.

"Cat, sor şu lanet soruyu."

Daha fazla davete ihtiyacı yok ve hemen tükürüyor. "Bana kardeşinin cinayetini anlatabilir misin?"

Omuzlarım sertleşiyor ve midem, sıçacağımdan ya da kusacağımdan emin olana kadar sıkışıyor. Belki ikisini de. Sanırım bir zihin travmatik bir olayı yeniden yaşamaya zorlandığında bu doğal bir tepki.

Cat boğazını temizliyor. "Bir nedenim olmasaydı sormazdım ama bir şey söylemeden önce emin olmak istiyorum."

Kulaklarım diken diken oldu. İş hayatında olduğu sürece kardeşimin katilini aradım, ama tazı gibi burnu olan yıldız bir gazeteci olmama rağmen, adam bir hayaletti. Takip edilemez. Tespit edilemez. Olanlar hakkında konuşmak beni onu bulmaya yaklaştıracaksa, kıcıma bir ip sokabilir ve gönlünce çekebilir.

"Şey, on yedi yaşındaydım," diye başladım. "Katil gece yarısı siyah bir minibüsle eve geldi, içeri girdi ve kardeşimi as-"

"Et kancaları mı?" diye soruyor.

"Evet," dedim. "Garajda. Onu bulan bendim. Görüntü beynime kazındı, sadece gördüğüm ilk ceset olduğu için değil."

"Mezbaha Adonis," diye nefes alıyor.

Başımı sallıyorum.

"Peki beynini ne yaktı?"

"Kardeşimin koltuk altlarında et kancaları olduğu halde yerden bir metre yükseklikte durması dışında mı demek istiyorsunuz? Ya da gözlerinin olmaması, tamamen çıplak olması ve vücudunun çeşitli yerlerine yedi rakamının kazınmış olması mı? Kesinlikle beton zemini boyayan bol miktarda kan değildi."

Ona donuk bir bakışla dönüyorum ama o benim sahneyi tarif edişimi hayal etmekle meşgul olduğu için fark etmiyor.

Dudağını ısırtıyor ve sağa dönerek bizi köhne bir motelin önüne getiriyor. Burayı seçtim çünkü hiç kamera yok. Müşterileri fotoğraf için gülümsemeyi sevmiyor.

"Ne kadar tuhaf," diyor

Cat. "Ne?"

Benim sorumu duymazdan gelip kendi sorusunu yöneltiyor. "Hangi yıl öldürüldü?"

Kardeşimin ölümü hakkında konuşurken kullandığı bağlantısız ton beni yanlış yöne itiyor, oysa öyle olmamalı. Aynı benim bir haber yaparken sorular sormam gibi. Ama ben daha ona soramadan o cevabı buluyor.

"Bekle, sen on yedi yaşındaydın, yani bu demek oluyor ki . . . kardeşin onun altıncı kurbanıydı. O noktaya kadar yöntemini belirlemişti. Neden saptı?" Onun

Motele döndüğünde kaşları birbirine çarpıyor.

"İşte milyon dolarlık soru bu, Regis. Eğer cevabını bilseydim, muhtemelen onu bulmaya daha yakın olurum." Alay ettim ve pencereden dışarı baktım.

Kardeşim çırılçıplak soyulan, gözleri çıkarılan ve derisine numaralar kazınan tek Adonis kurbanıdır. Genelde sadece asılır ve akar.

Bir temizlik görevlisi el arabasını kaldırımdan aşağıya, motelin dışındaki kapıların önüne doğru iterken arabayı park yerine kaydırıyor. Çarşafı değiştirmek için biraz geç, bu yüzden onun kiralık Hoover olduğundan oldukça eminim. Halıdaki kumları emmek yerine, bir erkeğin ruhunu emecek. Aferin ona.

Cat arabayı park ediyor ve bana dönüyor. "Cevaba düşündüğünden daha yakın olabilirsin, ama başka bir şey söylemeden önce emin olmak istiyorum. Bana birkaç saat verebilir misin? Her şeyi toparlayıp seninle evinde buluşacağım."

Bu kaltak.

"Nerede yaşadığımı öğrenmek için başka bir numara mı bu?" diye sordum. Kız haftalardır deniyor ve bu, hayatımın gizli kalmasını tercih ettiğim tek alanı.

Ve bu lanet bir yalan. Hayatımın *her* alanını gizli tutmayı tercih ederim.

Hiç arkadaşım ya da romantik bir bağlantım yok ve böyle olmasını seviyorum. İş ilişkilerim de bir o kadar seyrek, faturalarımı ödeyebilmem için beni işte tutmaya yetecek kadar uzanıyor. Enerjimin geri kalanını bir sonraki kurbanımı bulup öldürmeye adadım.

Ve kardeşimin katilini arıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ağabeyimle ölümünden önce birbirimizden uzaklaşmıştık. On yaş büyüktü ve pek ortak noktamız yoktu. Ama o hala benim kardeşimdi ve bir sadistin elinde ölmeyi hak etmiyordu. Ayrım gözetmeden öldüren katiller benim ligimde değil.

"Hâlâ evinizi görmek için can atıyor olsam da, hayır, bu bir numara değil," diyor Cat. "Neden geç kaldığım konusunda yalan söyledim çünkü kesin bir şey öğrenene kadar seni umutlandırmak istemiyorum. Senin hakkında derinlemesine araştırma yapmama rağmen, kardeşinin ölümüyle ilgili bulamadığım çok şey vardı. Basın kartım da yok."

İşimin kesinlikle avantajları var, bunlardan biri de para kazanırken bir sonraki kurbanımı keşfedebilmem. Genellikle suç haberleriyle ilgileniyorum ve küçük sapıklar düzenli olarak masama geliyor.

Seeneklerimi gözden geçiriyorum. Çok fazla şey söylemeden, Cat aslında bana bir ultiatom verdi. Ortaya çıkardığı sırrı öğrenmek istiyorsam, onu evime davet etmem gerekecek. Benim evime. Benim sığınağıma.

Gözlerimi kapatıp takkemi çıkartıyorum ve yenilgiyi kabulleniyorum. "1408 Thornwood Drive'dayım."

Cat'in gelmesini beklerken ortalığı toplamakla uğraşmıyorum. Lavaboda birkaç tabak ya da kitap raflarında biraz toz var diye kirli olduğumu düşünmesi umurumda değil. Hoşuna gitmiyorsa gidebilir.

Belki de bu sonucu teşvik etmek için halıya sıçmalıyım.

Sabahın ikisinde araba servisiyle garajın önüne geldi. Bu benim tek şartımdı. Arabasının bir cinayet mahallinden uzaklaşırken tespit edilebileceğini göz önünde bulundurarak, evimin yakınında bile olmamasını istiyorum.

Onu içeri aldım ve neredeyse şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Neden bilmiyorum. Bozuk bir bulaşık makinesi, uzun zamandır unutulmuş bir çatalla boğuluyormuş gibi ses çıkaran bir çöp öğütücü ve sadece kolu basılı tuttuğunuzda sifonu çeken bir tuvalet ile tamamlanan ortalama bir ev.

Hafif bir ceket çıkarıp kolunun üzerine katlıyor. Platin rengi saçları kafasının her tarafına dökülmüş, bu da bana eve geldiğinde duş bile almadığını gösteriyor. Lanet aylak. Kapıdan girdiğimde duş almak listemde ikinci sıradaydı. Cinayet takımımı yıkamaya attıktan sonra tabii ki. Bugünlerde deriyle inanılmaz şeyler yapabiliyorlar.

Bakışları parke zeminlerden girişteki salon ağacına doğru uçuyor. "Vay canına," diye nefes alıyor. "Seni hiç bir salon ağacıyla hayal etmemiştim."

Ceketi kolundan çekip alıyorum ve ahşap dübellerden birine asıyorum. "Hiç kendini bir sonraki kurbanım olarak hayal ettin mi? Çünkü bunu da gerçekleştirebiliriz."

Düşen çenesini kapatıyor ve kendini toparlıyor. "Pekâlâ. Heyecanımı kendime saklamaya çalışacağım."

Onu oturma odasına götürüyorum ve kanepeye oturmasını işaret ediyorum.

"Peki, ne buldun?" Ne öğrenmek için sabırsızlanarak soruyorum. Kanepenin yanındaki deri koltuğa oturuyorum ve

koyu renk saçlarını at kuyruğu yapmış.

"Buna geçmeden önce bir içki alabilir miyim? Çok susadım." Utangaç bir gülümseme sunuyor, ama ben onun peşindeyim.

"Aman Tanrım. Eğer cam eşyalarımı görmek istersen, daha sonra sana göstermekten mutluluk duyarım. Benim bilmediğim ne bok bildiğini söylersen seni makyajlı ve piliç filmleri bir pijama partisine davet edebilirim!"

"Özür dilerim! Kalp Kıran Katil'in evinin içini görmek her gün nasip olmuyor." Yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı. "Ne öğrendikten sonra, muhtemelen istediğim her şeye bakmama izin vereceksin."

Şüpheli.

"Günahkârlar İnzivası'nı hiç duydun mu?" diye soruyor. Gözlerinde muzip bir pırıltı parlıyor.

Kariyerim boyunca tonlarca hikâyeye yer verdim ve yazdığım çok daha fazlasını araştırdım ama Günahkârlar İnzivası benim için yeni bir şey. Başımı salladım.

"Her yıl, bir avuç seri katil özel bir adada tatil yapmaya davet edilir. Detaylar oldukça az, ama anladığım kadarıyla güneşin, kumun ... ve cinayetin tadını çıkarıyorlar!" Öne doğru eğiliyor. "Ne kadar eğlenebileceğimizi hayal edebiliyor musun? Belki ilk cinayetimi bile işleyebilirim."

Masumları asla öldürmemem gerektiğine dair kendi koyduğum bir kural var ama bu ahmak beni bundan vazgeçmeye zorlamak üzere. Beni yemledi. Elinde ilginç bir bilgi olursa özel hayatıma girmesine izin vereceğimi bildiği için beni yemledi.

Başka bir şey söyleyemeden elimi kaldırıp onu susturuyorum. "Birincisi, bunlar kocakarı masalları. Yıllardır söylentiler var ama hepsi asılsız haberler. İkincisi, söylentiler doğru olsa bile, o adaya gitmektense Charlie Sheen'i emip yutmayı tercih ederim. Üçüncüsü, kardeşimin katili hakkında bir şeyler bildiğini düşünmeme neden olduğun için siktir git. Artık gidebilirsin."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

"Çabuk sinirlenme," diyor ve sinirlerimin zaten gergin olmadığını varsaymasına bayılıyorum.

Yüzümü ona dönüyorum. "Gerçek olsa bile, bir seri katilin antitezi olan sen böyle bir sırta nasıl erişebildin?"

"Ah," diyor, haklı olduğumu bilse de. Portland'dan New York'a büyük hayallerini gerçekleştirmek için uçan bir öğrenci.

oyuncu olmak.

İlgi odağı olan insanlardan iyi seri katil olmaz. Rodney Alcalá'ya sorabilirsiniz diyeceğim ama o hapiste öldü.

Davamı geri çekiyorum.

"Alınmayın," diyorum elimi sallayarak. "Herkes bu hayat için biçilmiş kaftan değil. Sizin uygun olup olmadığınızı göreceğiz."

Çok nazik davranıyorum. Salı günü Times Meydanı'nda koşan çıplak bir adam gibi, görüldü. Bu hayat için biçilmiş kaftan değil ve ondan bir şey elde etmek için çok az umudum var.

"Dark Web'de bir mesaj panosundayım. Birini tanıyan bir adamla tanıştım-"

Elimi havada yuvarlayarak bu işi bitirmesi için onu teşvik ediyorum. "Bir adama memelerimi gösterdim ve beni içeri aldı."

Gözlerim Cat'in göğsüne düşüyor. Cat'in çok dolgun, çok diri göğsüne. Muhtemelen sahte, ama yine de etkileyici. Ama bir tutam meme için çok gizli bilgi mi? Buna inanmıyorum.

Kaşımı kaldırıyorum.

"Tamam, beni becermesine izin verdim ve sonra onunla biraz meth içiyormuş gibi yaptım. İyice gaza geldiğinde orada olduğumu unuttu ve o duvar kağıdındaki adamlarla konuşurken ben de dizüstü bilgisayarına erişebildim. Gördünüz mü? Oyunculuk becerilerim bazen işe yarıyor."

Belki porno için.

"Bak," diyor, "sana reddedemeyeceğin bir teklif getirdim. Ne keşfettiğimi bilmek istiyor musun, yoksa doğal hayatının geri kalanında yargılayıcı bir pislik olmaya devam mı edeceksin?"

Gözlerim açılıyor ama onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu az da olsa merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. "Devam et," diyorum.

Gülümsemesi geri dönüyor ve kendimi radyoaktif bir güneş ışını ile patlatılmış gibi hissediyorum. "Değerlendirmeniz için, bu yılki Günahkârlar İnzivası'nın konuk listesini sunuyorum."

Öne doğru eğiliyor ve arka cebinden bir kağıt parçası çıkarıyor. Kâğıdı ondan alıp açıyorum, bu kadar suçlayıcı bir şeyi yazdırmak gibi cahilce bir şey yaptığı için onu uyarmaya hazırım - eğer gerçekse bile - ama sonra listedeki ilk ismi görüyorum.

Mezbaha Adonis.

İkinci Bölüm

Ezra

I On iki yılı aşkın bir süredir Amerika'dayım ama hiçbir parçam bir İngiliz pub'ında geçirdiğim yağmurlu öğleden sonralarını özlemekten vazgeçmedi. Burası Londra'dan çok uzak, ama ben zevk için buradayım.

Telefonum arka cebimde titriyor ama şu anda biraz keyifsizim. Muhtemelen kardeşim arayıp yaklaşan seyahat için uçuş detaylarını veriyordur. Bekleyebilir.

Barmenin dikkatini çekmek için bara yaslanıyorum. En azından öyle yapıyormuşum gibi görünüyor. Aslında son taburedeki adama daha iyi bakmaya çalışıyorum.

Duvara yaslanmış, altın rengi ve köpüklü bir bira içiyor. Koyu yeşil ceketini ince bedeninden sarkıyor ve taburenin arkasına dökülüyor. Saat neredeyse on bir, yine de güneş gözlüğü takıyor. İçeride. Muhtemelen kan çanağına dönmüş gözlerini saklamaya çalışıyor.

Uykusu mu kaçıyor?

Tanrım, umarım öyledir.

Gerileyen saç çizgisi ona hiçbir fayda sağlamıyor, özellikle de insanlardan devasa alnının reklamını yapmalarını isteyebilecekken. Birkaç kırmızımsı sarı dal, tepesindeki seyrelmiş bölgeyi kapatmaya çalışıyor ama kafa derisi hala parlıyor. İnce dudaklarının üzerindeki burnu en iyi şekilde bir pug ile bir domuzun olarak tanımlanabilir; yuvarlak ve yüzüne düz, ucunda küçük bir nokta var. Şişkin gözleri görünüşünü tamamlıyor.

Barmen önümde beliriyor ve arkama yaslanıyorum. Kimliğim pozitif çıktı, yani artık sahte numaralara gerek yok.

"Negroni alacağım" dedim.

Sakızını şapırdatıyor ve başını sallıyor. "Campari kalmamış." "Cin tonik?"

"Soda tabancası bozuldu."

Şimdi bu barın neden bu kadar boş olduğunu anlayabiliyorum. "Bana sadece buzlu cin ver. Buzunuz varsa tabii?"

Bardan uzaklaşıyor ama gözlerinin hafifçe yuvarlanışını kaçırmıyorum.

Duvara yaslanmış adama doğru ilerliyorum ama bir kadın önüme geçip yolumu kesiyor. Tırnakları o kadar uzuyor ki kışını nasıl sildiğini merak ediyorum. Ayrıca, saçlarını ağartmayı bırakmalıydı. yaklaşık dört seans önce. Neredeyse hiç kalmadı.

"Hey, tatlı şey," diye mırıldanıyor. "Nereye gittiğini ?"

Daha yakına gelerseniz muhtemelen en yakın sağlık departmanına giderek bir sürü test yaptırabilirsiniz diye düşünüyorum.

Kadın, yürüyen bir cinsel yolla bulaşan hastalığın vücut bulmuş hali. Kabuklu bir uçuk, alt dudağının sol tarafını gözden gizliyor. Yüzündeki ve kollarındaki yara izlerine ve yaralara bakılırsa, ya takıntılı bir deri yüzme sorunu ya da kronik bir uyuşturucu alışkanlığı var. Sol kolundaki damarlar Pearl Harbor bombardımanını canlandırmış gibi görünüyor, bu yüzden ikincisi olduğunu tahmin ediyorum. Tamamen yok olmuşlar.

Elini koluma koyuyor ve eve gittiğimde bu ceket şömineye atmak için sabırsızlanıyorum. "Bana bir içki ısmarlamak istemez misin?" diye mırıldanıyor.

Nefesi burnuma ulaşırken gözlerimi kısmamaya çalışıyorum. Onun beş adım yakınında bir kibrit yakanın Tanrı yardımcısı olsun. "İstemiyorum ama teklifin için teşekkürler."

Ben uzaklaşmaya çalıştıkça o daha da sıkıyor. "Ah, hadi ama. Bir film yıldızına benziyorsun ve ben daha önce hiç bir İngiliz film yıldızıyla içkimi paylaşmadım." "Eğer kolumu bırakmazsan, bir sonraki içkini beyninden bir sandalye bacağını çıkarmaya çalışan bir grup tıp uzmanıyla paylaşıyor olacaksın."

Ya da ondan geriye ne kaldıysa." Gevşeyen tutuşunu silkeledim. "Şimdi izin verirsiniz."

O başka bir şey söyleyemeden ben uzaklaşıyorum. Normalde dikkatleri üzerime çekmekten hoşlanmam ama ihtiyaç var.

Barın sonundaki adam bira bardağını dudaklarına götürüyor ve kısa bir nefes daha çekiyor. İçmesine şaşırmadım ama ben olsam

Geçirdiği geceden sonra biraz daha sert beklerdim.

Onun yanındaki bar taburesine kaydım, elimi uzattım ve en iyi gülümseme çabamı gösterdim. "Nasılsın yabancı? Seni bir süredir görmemiştim."

Şaşkın bir şekilde bana döndü. "Seni tanıyor muyum?"

Ah, işte burada. Dansın en sevdiğim ikinci bölümü. Bana Bukalemun demeleri gerekirdi, ama Rasmussen zaten bu unvana sahip.

"Beni hatırlamıyormuş gibi davranma Gary. Georgetown Lisesi'nde birlikte okumuştuk." sıvazlıyorum ve elimi önümde tutarak ona yaklaşıyorum. "Seni kesinlikle hatırlıyorum. Dördüncü çeyrekte Riverside Bengals'a karşı bir sayı gerideydik. Maçın bitmesine 30 saniye kalmıştı. Sonra sen geldin, deli gibi yan çizgiye doğru fırladın."

Onu maskaralığın içine çektiğimde yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Oh, evet! O maç hatırlıyorum! O gece çok eğlenmiştik."

Bahsettiği parti hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu önemli değil. Ayağım kapiya sıkıca bastı.

"Birkaç arkadaş yarın akşam birkaç tur poker oynamak için bir araya geliyoruz," diyorum. "Sen de bize katılmalısın."

Keşke bu gece diyebilseydim ama yüzümü hatırlayabilecek çok fazla tanık var. Kendinizi unutulmaz kılarak benim kadar uzun süre radarın altında kalamazsınız.

Barmen buzsuz cinimi koyduğunda, inançlarımı uygulamaya koyuyorum. Unutulacak miktarda bir bahşişle birlikte ödemeyi alıyor.

"Yarın gelemem," diyor. "Vardiyalı bir işe yeni başladım ve geceleri çalışıyorum. Başka zaman gelebilir miyim? Herkesi tekrar görmeyi çok isterim. Bütün çocuklarla bağlantımı kaybettim."

Yeni işinin farkındayım. Ve programının. Tam planıma oynuyor.

Ben cevap veremediğim telefonum bir kez daha kıcımın yanına çarpıyor. Kardeşim bu kadar aralıksız konuşmazdı, bu yüzden önemli bir şey olmalı.

"Bu hafta sonuna ne dersin?" Tabureden kalkarken sordum.

"Evet, Cumartesi yapabilirim." Bir yudum daha alıyor ve dudaklarını şapırdatıyor.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp aramayı cevaplamak için kaydırıyorum. "Hemen geliyorum," diyorum bardaki adama.

Binanın önüne doğru ilerlerken telefonu kulağıma götürüyorum. "Bennett, biraz meşgulüm. Bunun bekleme ihtimali var mı?"

"Dirseklerimi vikiye sokmak gibi bir meşguliyetten mi bahsediyoruz? Yoksa muff-diving tarzı bir meşguliyetten mi? Eğer ikincisiyse, işin bittiğinde onu bana gönder." Kardeşim Amerika'da büyüdü, o yüzden benim zarif aksanımdan yoksun. Ve görgüden.

"Birincisi, iğrençsin. İkincisi, ikisi de değil. Kancada bir tane var, eğer sakıncası yoksa-"

"İki kişi daha yolculuk için imza attı."

Telefonu biraz daha sıkı tutuyorum. Yolculuk listesinde beliren her yeni isimle birlikte idolümle tanışma ihtimalim de artıyor.

HBK.

Kalp Kıran Katil.

Seri katillerin büyük çoğunluğu bu hobiye hayatlarındaki bazı hayal kırıklıklarına bir çıkış yolu olarak girmeyi tercih ediyor. Garip cinsel dürtüler, güç ihtiyacı- nedenler sonsuzdur. Ama nadir bir azınlık benim gibi kanunsuzdur. Pek çok kişinin acısına son vermenin bir yolu olarak öldürüyoruz.

Ve gizemli Heartbreak Katili de bizden biri.

"İsimler?" Ben soruyorum.

Parmaklar klavyede şaklıyor ve sonra kardeşim "Günüşığı Katili ve Kedi Tırmığı Katili" diyor.

"Kedi Tırmığı Katili mi? Ne aptalca bir isim."

"Dürüst olmak gerekirse, verilen isimlerin yarısından fazlası uydurma gibi görünüyor. Bu insanların çoğunun adını duymadım. Bu noktada, adını duyduğum tek kişi siz olabilirsiniz."

Hiç şaşırmadım. Katılımcıların çoğu muhtemelen ilk kez gelenler. Gerçek isimlerini yazmaktan çok korktukları için bir şeyler uydurmayı tercih ediyorlar. İnzivanın sonunda MO'ları gecenin içinde bir fener gibi parlayacak ve bana gerçekte kim olduklarını söyleyecek. Tek umudum içlerinden birinin göğsünden bir kalp çıkarıp kurbanın baskın eline bırakmaktan hoşlanıyor olması.

İnsanların sırlarını keşfetmek gerçekten bir yetenek ve ben bunu sık sık kullanıyorum. Bu yüzden özel dedektifim. Beni atlatan tek kişi Kalp Kıran Katil oldu.

"Uçuş planlarını aldınız mı?" diye sordum.

"Evet, ama Pazar günü özel uçuşu iptal ettiler çünkü yeterli insan yoktu. Şimdi ticari bir uçuş yapmamız gerekiyor."

Cumartesi geceyi Miami'de geçirip oradan özel jetle adaya geçeceğiz."

Lanet olsun. Görünüşe göre poker oyununu iptal etmek zorundayım.

"Çok fazla umutlanmayın," diye ekliyor Bennett. "HBK'nin inzivadan haberdar olma ihtimali zaten çok düşük. Ortaya çıkma ihtimali ise daha da düşük."

"Bir kadın olabilir. Asla bilemezsin," diyorum.

"Peki ya HBK erkek çıkarsa? Dizlerinin üzerine çöküp ona sakso mu çekeceksin?"

Omuz silkiyorum. "Doğru kişi için kendimi fırsat eşitliğine sahip bir seks tanrısı olarak görebilirim."

"Seks tanrısı mı?" Bennett telefona doğru tek bir kahkaha atıyor. "Kör bir jinekolog senden daha fazla amcık görüyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Benimki gibi bir görünüşle, seçim yapmakta zorlanıyorum." "Lanet olsun. İngiliz jargonuna başlama."

Az önce bana hamle yapan kadına dönüp bakıyorum. "Ben sadece bariz olanı söylüyorum. Gerçekten istemeye değer birini bulursam istediğim her kadına sahip olabilirim. Bu arada sağ elim ve internetim var."

Barın sonundaki adam içkisinin kalanını geri atıyor ve taburesinden kalkıyor.

"gerek," diyorum aramayı sonlandırıp telefonu cebime tıktırmadan önce.

Gary bana gülümseyerek yaklaştı. Bu hafta sonu onun için ne planladığımı bilseydi, yüzündeki sırıtış eriyip giderdi.

Belki yine de ona bakabilirim.

"Hey, dostum," diyorum kolumu omzuna atarken. "Bu hafta sonu bir yolculuğa çıkmaya ne dersin?"

Üçüncü Bölüm

Kindra

T o kara kedi, kum kabına çömelip sıçmaya devam ederken, cılız kuyruğu ileri geri sallanırken ruhuma bakıyor. Kulakları başının arkasına doğru uzanıyor ve gözleri uzaklara bakıyor. Her ne ise Kışından çıkan ses, bir matematik denkleminde daha fazla konsantrasyon gerektiriyor gibi görünüyor, çünkü bu yaratık odaklanmış durumda.

"Kum kabını oturma odana koymak nereden aklına geldi?" Kedicik pençelerinin Snickers bar büyüklüğündeki bir kakanın üzerindeki taşları tırmıklama sesi üzerine soruyorum.

Kedi -şu anda mavi plastik kutudan dışarı tırmanan hayvan değil, insan-omuz silkiyor. "Eskiden iki kedim vardı. Diğer mobilyaların üzerine işiyordu, ben de işe yarayacağını düşünerek her odaya bir kutu koydum. Olmadı, ben de ondan kurtulmak zorunda kaldım."

Ona göz kırpıyorum. "Yani ..."

"Ne? Hayır! Hayır! Ben asla bir hayvana zarar vermem. Şimdi yaşlı ve hoş bir hanımla yaşıyor. Evi zaten kedi sidiği gibi kokuyordu, ben de evde rahat edeceğini düşündüm. Ne tür bir hasta olduğumu düşünüyorsun?"

"Alınmanız için bir sebep yok. Sadece seri katil olmak istediğin için soruyorum ve bazen pratik yapmak için hayvanları kullanıyorlar."

Gözleri kocaman açıldı. "Farkındayım ama ben hayvanları severim. İnsanları o kadar değil."

Onun düşüncelerine tüm kalbimle katılıyorum, ancak bu kadarını söylemiyorum. Ona yanlış bir fikir vermek istemiyorum. Bu mevcut düzenleme bir

Arkadaşlık, her ne kadar öyle olduğunu düşünüyor gibi görünse de. Ortak noktalarımız olduğuna inanmasına izin vermek, sadece dost olmamız gerektiğine dair inancını güçlendirecektir.

O mutfağa çekilirken, ben de seyrek döşenmiş oturma odasına bakıyorum. Gözlerim önümdeki dengesiz sehpanın üzerinde duran bir postaya takılıyor.

"Gerçek adın Caterina mı?"

"Annemle babamın bana gerçekten Kedi adını vereceklerini mi ?" diye sesleniyor mutfaktan.

Güzel.

Resim çerçeveleri küçük bir sehpanın üzerinde sıralanıyor ve ortasından ürkütücü bir aile fotoğrafı bana bakıyor. Kedi, annesi ve babası, üzerlerinde tüylü kedigillerin gezindiği bir aile kanepesinde oturuyor. Fotoğrafta en az beş kedi olmalı. Tam bir kargaşa.

"Kedi hayranlığının genetik olabileceğini düşünmüştüm," diyorum doksanların korkunç kıyafetleri içindeki fotoğraflarını incelerken. Kedilerin bile küçük saç bantları vardı.

Biraz eksantrik olmasına .

Ayağım bir kutuya çarpıyor. Altı aydır bu şehirde yaşıyor ama taşınma kutuları hâlâ oturma odasının büyük bölümünü kaplıyor. Bu akşam gelmeyi kabul ettiğimde, karton bir kalenin içinde oturmayı beklemiyordum. Belki de konuşmayı ilerletip buradan defolup gitmeliyim.

"Uçuşlarımızı sen ayarladın ve inziva için ödeme yaptın, değil mi?" O mutfakta bir şeylerle uğraşırken ben soruyorum. Bardaklar birbirine çarpıyor ve bir şeyler dökülüyor.

"Evet, her şey . Kahvenizi nasıl alırsınız?"

Kum kabına dönüp bakıyorum ve evin her odasında bir tane olduğunu hatırlıyorum. "Şu anda çok susamadım. Ayrıca, neredeyse gece yarısı oldu. Bu saatte kafein alırsam asla uyuyamam."

Kedi oturma odasına giriyor ve kanepede yanıma çöküyor.

U-Haul amblemlili bir karton yığınının gösteriyorum. "Yakında tekrar taşınmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Yapmak zorunda kalabileceğimi düşünmüştüm ama bugün bir iş buldum. Artık dairemi bırakıp Portland'a dönmek zorunda kalmayacağım. Harika değil mi?"

Kendimi küçük keneden kurtarmaya bu kadar yakın olduğumu düşünmek "Evet, harika," diyorum.

"Nerede çalışacağımı bilmek istemiyor musun?"

Pek değil, ama başımı salladım.

Elini uzatıyor. "Merhaba, ben Cat. Yeni kişisel asistanınız!"

Kafamın içinde çığlık atıyorum. "Ne diyorsun lan sen? Asla bir özel asistanım olmadı ve olmayacak. İhtiyacım yok."

"Uçuşlarımızı ayarladım ve inzivadaki yerlerimizi ayırttım, yani şimdiden işe yarar olduğumu kanıtladım. Patronunla da konuştum, iş için olduğu için seyahatin masraflarını karşılamayı kabul etti."

"Sen ne?" Çığlık boğazıma kadar geliyor ama yutkunuyorum ve tırnaklarımla gözlerini oymamak için ellerimi kucağımda tutmaya zorluyorum. "Tatil için birikmiş zamanım vardı, onu kullanmayı planlıyordum. Bu iş için değil! O adada ne olursa olsun, bunun hakkında yazamam, Cat!"

Kız hiç şaşırmadı. Sadece kahvesini yudumluyor ve bana gülümsüyor. "Bunu ben de çözdüm. Patronuna ayrıntı vermedim ama bir seri katilin kimliğini ortaya çıkarmayı planladığını biliyor. Bunun Abattoir Adonis olduğunu bilmiyor ama öğrendiğinde muhtemelen sana bir ikramiye verecektir. Özel bir röportaj, resimler alabilirsiniz. ..sadece olasılıkları düşün. Ve siz onu ifşa ettikten sonra, gecelerini bir hücre duvarına bakarak geçirir. İntikam sadece tepedeki kiraz."

"Hapis cezasını intikam olarak mı görüyorsun?" Göz kırıyorum. Bu noktada yapabileceğim tek şey bu. "Kaç tane cinayet fantezimi elimden aldığının farkında mısın?"

"Yani, ben sadece-"

"Ne yaptın? Berbat mı ettin? Hayatımı mı mahvettin? Bu pisliğe işkence etme umudumu yok mu ettin?"

Gözyaşları kirpiklerinin kenarlarından taşıyor. "Özür dilerim Kindra. Her şeyi berbat etmek istememiştim. Yardım ettiğimi sanıyordum."

Gözlerimi kapatarak ona kadar saymaya başladım. Onu boğma dürtüsü beni ele geçirmeden önce dörde kadar geldim. Bu hafta ikinci bir cinayet işlememek için kalkıp gidiyorum.

"Lütfen gitme," diyor. Kalmam için yalvarırken sesi neredeyse aşık olmuş gibi çıkıyor. "Önce senin onayını almadan başka bir şey yapmayacağım. Bunun böyle geri tepeceğini bilmiyordum."

Derin bir nefes alıyorum ve kapıya varmadan arkamı dönüyorum. "Ne yaptığının farkında mısın? Durum sandığından çok daha kötü. İnzivadaki katillerden hiçbirisiyle görüşmem ya da onları ortaya çıkaramam. Yüzümü görmüş olacaklar. İfşanın ilk satırını yazamadan ölmüş olacağım. Şimdi patronum büyük bir hikaye bekliyor, bu yüzden ya işimden ya da hayatımdan vazgeçmek zorundayım."

"Siz öldürmekle meşgulken, belki ben de bu soruna bir çözüm bulabilirim. Her zaman yapabiliriz."

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Birlikte geçireceğimiz zamanın geri kalanında - ki umarım bu seyahatin sonuna kadar sürecektir - *yardımcı* olduğunu düşündüğün her şeyden kaçınacaksın. Şimdi, ben eve gidiyorum. Uçuş bilgilerini e-postayla gönder ve başka türlü benimle irtibata geçme."

Ona gerçekten vurmuş olsaydım, kız bundan daha kötü görünemezdi, ama başını salladı ve beni arabama kadar geçirdi. Buna izin verdim çünkü tamamen kalpsiz değilim.

Bir yanım onu kömürlerin üzerine attığım için biraz suçlu hissediyor ama bu ateşi kendisi körükledi. Şimdi tüm küllerin kül olduğundan emin olmak bana kaldı.

Sürücü koltuğuna geçtiğimde tekrar "Gerçekten üzgünüm," diyor. "Belki bir çözüm bulabiliriz."

Direksiyonu kavradım ve gözlerinin içine baktım. "Bir yolunu bulacağım."

Kapıyı çarptıktan sonra arabayı çalıştırıyorum. Şu anda olduğumdan daha da berbat bir hale gelmeden önce buradan gitmeliyim. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamasam da Cat'in bir yolunu bulabileceğine eminim.

Yola çıktığımda, aklımda kendimi bu karmaşadan kurtarmanın yolları dönmeye başlamıştı bile. Patronum kurnaz bir adam. Bu yolculuktan müstehcen *bir şeyle* dönmezsem muhtemelen beni kovacak. Umarım dönüş uçuşundan önce bir şeyler bulabilirim.

Arabayı sürerken zihnim bir kontrol listesi hazırlıyor. Yarın biraz alışveriş yapmam gerekecek. Hiçbir zaman ateşli bir yaz için gardırobumun mayo konusunda biraz eksik olmasından korkuyorum. Bu beş günlük bir inziva ve aynı şekilde iki kez görünemem, bu da döndüğümde çöpe atmam gereken beş mayom olacağı anlamına geliyor.

Aktivitelere gelince. Silah olarak yanımda getirecek çok şeyim var. Fırlatılan yıldızlar, güvenilir tırtıklı bıçağım, sevgili garrote'um. Seçenekler sonsuz ve cephaneliğimin çoğunu kullanamıyorum çünkü çalışma tarzıma uymuyor.

Ama adada herhangi biri olabilirdim.

Her zamanki yöntemlerimi kullanmak gibi bir planım yok. Keşfedilme riski çok yüksek ve FBI'ın bok listesinde sıralarda yer alan insanlarla dolu bir kalabalıkta bile kimliğimi açıklamak istemiyorum. Sadece bir kişi bu işi benim için berbat edebilir.

Ve şimdi benim kişisel asistanım.

Dördüncü Bölüm

Ezra

B Ennett evime otuz dakika erken geldi. Adam her şey için erken geliyor. Uçağımızın kalkmasına daha üç saat var ama o bir an önce TSA tarafından taciz edilmek istiyor.

Farklı annelere sahip olmamıza rağmen birbirimize oldukça benziyoruz. İkimiz de babamızın siyah saçlarını paylaşıyoruz, ancak onun çelik mavisi gözleri ve benim kahverengi gözlerime ve gözlüklerime rakip olacak yirmi yirmi görüşü var. Ayrıca çok sayıda dövmesi ve ağza alınmayacak yerlerde birkaç piercingi var. Benim de unutmak istediğim bir dövmem var.

Gary zaten lüks sedanın yolcu koltuğunda oturuyor. Ona patronunu tanıdığımı ve bize katılmayı kabul etmesi için izin almasını sağlayacağımı söyledim. Aslında patronunu Amerikan tarihini bildiğim kadar iyi tanıyorum, yani hiç tanımıyorum.

Ama bunun bir önemi yok. Onun için dönüş uçuşu ayarlamadık.

Gary'ye "Arkaya atlamalıyım dostum," diyorum. "Önde olmazsam midem bulanıyor."

Onun duygularını incitmek gibi bir endişem yok. Sığırlar, faaliyetler için ihtiyaç duyulana kadar Günahkâr villalarından uzakta tutuluyor.

Gary başını sallayıp gülümsüyor ve onu doğal bir yerde öldürme şansına sahip olmak için çekmemiz gereken iplerden habersiz arka koltuğa tırmanıyor. Ona hak etmediği bir hediye verdik, gerçekten. Terk edilmiş bir depoda ölmek yerine, bir kumsalda kan kaybından ölecek.

Bennett onu yanında getirmek istemedi ama bu konuda başka seçeneği de yoktu. Bu pisliği sokakta bırakmayı reddettim.

Tatil. Ayarlamaları yapmak zorundaydı, yoksa geride kalacaktım. Neyse ki etkinlik koordinatörü geçen yılki fiyaskodan sonra Bennett'e bir iyilik borçluydu. Sığırlardan biri bir sustalıyı ele geçirmeyi başarmış ve kardeşimin sağ kaşının üzerinde kalıcı bir yara izi bırakmıştı.

Gary arkadan, "Beni getirdiğiniz için gerçekten minnettarım," diyor. Gülümsüyor ve Disneyland'e giden bir çocuk gibi pencereden dışarı bakıyor. Ne yazık ki onun için bu parktaki animatroniklerin silahları var. "En son ne zaman uçağa bindiğimi hatırlamıyorum."

"O zevk bize ait, sizi temin ederim," diyorum.

Gary havaalanına kadar olan yolculuk boyunca kulaklarımızı çınlattı. Kardeşim ve ben pek konuşkan tipler değiliz, bu yüzden çoğunlukla gülümseyip başımızı sallıyoruz. Şehre yakın yerlerde bile trafik oldukça hafif, bu yüzden yolculuk hiç de fena değil.

Havaalanına ulaştığımızda, Bennett boş bir yer bulmadan önce dolambaçlı otoparkta manevralar yapıyor. Neyse ki hafif olan valizlerimizi kavrayıp binaya giriyoruz.

Havaalanı hareketlilikle dolup taşıyor. Her renkten, şekilden ve boyuttan insan pırıl pırıl zeminlerde yürüyor, hiçbiri kendi varış noktalarından başka bir şeyle ilgilenmiyor. Bazıları uzak yerlere giderken, diğerleri uzak kıyılardan dönüyor. Hangisinin hangisi olduğunu yüzlerindeki ifadeden anlayabilirsiniz. Gelenler gidenlerden çok daha bitkin görünüyor.

Bilet gişesine ulaştığımda beni gülümseyen bir kadın karşılıyor, ancak sırtışı gözlerine tam olarak ulaşmıyor. Ah, eski güzel plastik gülümseme.

Biletlerimi aldı ve "Üzgünüm ama bu uçuş için fazla rezervasyon yaptık. Biriniz ekonomi sınıfında oturmak zorunda kalacak."

Kardeşıme dönüyorum. Gary kesinlikle gözümüzün önünden ayrılamaz, bu da birimizin yerimizden vazgeçmesi gerektiği anlamına geliyor. Bu aynı zamanda birimizin tüm uçuş boyunca onun gevezeliklerini dinlemek zorunda kalacağı anlamına geliyor.

"Ekonomi biletini alacağım," dedim.

Ne yaptığımı fark eden Bennett, botunun ucunu Aşıl tendonuma geçirdi. Sessizce acı çekiyorum çünkü bu adil. Berbat bir uçuş geçirecek, bu yüzden bunu telafi etmek için birkaç gün topallayarak yürümeyi umursamıyorum. Gary ile üç saat oturmaktan daha iyi.

Biletlerimiz halledilmiş ve valizlerimiz dönüş duasıyla uğurlanmış olarak kapımıza doğru ilerliyoruz.

"Açlıktan ölüyorum," diye sızlanıyor Gary.

"Uçakta yemek olacağına eminim," diyorum.

Bennett, "Yer fıstığı kesmez," diye araya giriyor ve artık sayıca üstünüm.

Kapımıza özlemle bakarak, ikiliyi bir fast-food standına doğru takip ediyorum. Bennett ve ben hamburger, Gary ise tavuklu sandviç sipariş etti.

Yemek alanındaki üç cılız masanın dolu olduğunu fark ettiğimizde çantalarımızı toplayıp kapıya yöneliyoruz. Henüz çok erkenciyiz, bu yüzden istediğimiz koltuğu seçebiliyoruz. Ben büyük pencerenin yanındaki masaya oturuyorum, Gary ve Bennett ise orta alana yerleşiyor. Onlar canavar gibi yemeklerini mideye indiriyor ama ben gümüş ambalajın içindeki yağ tuzağını yutmaya o kadar hevesli değilim.

Muhtemelen bir uçuştan sonra eve dönmekte olan güzel bir hostes yanından geçmektedir. Bennett onu bir erkek eğlencesiyle izliyor, ince beline ve iri göğüslerine bakıyor. Gary ona ikinci bir bakış bile atmıyor. Buna şaşırmadım. Yirmi yaşlarında, onun sapkınlıkları için biraz fazla yaşlı.

Tanrım, onu öldürmek için sabırsızlanıyorum.

Son cinayetimin üzerinden aylar geçti ve parmaklarım altı hafta önce satın aldığım yeni et kancalarını kullanmak için kaşınıyor. Sadece tecavüzcüleri ve pedofilleri hedef alıyorum, bu yüzden potansiyel kurban havuzumun bir kısmını kardeşim ve Kalp Kıran Katil ile paylaşmak zorunda kalıyorum. Kurban eksikliği iyi bir sorun sanırım ama kana susamışlığım için hiçbir şey yapmıyorum.

Zaman geçiyor ve boş koltukları daha fazla insan doldurmaya başlıyor. Her birini inceliyorum, acaba meşhur HBK olabilirler mi diye merak ediyorum. Herhangi biri olabilir.

Belki de göğsüne bir kol kurabiye sıkıştıran küçük yaşlı kadın değildir. Göğüs boşluğunu açacak üst vücut gücünden yoksundur.

Kurabiyelerden bahsetmişken, içimdeki bir sızı beni bekleyen vasat hamburgeri hatırlatıyor. Paketini açıyorum, hüzünlü aromasını içime çekiyorum ve hayal kırıklığı yaratan ilk ısırtığı alıyorum.

İki kadın, fısıltıyla yaptıkları tartışmayı duyabileceğim kadar yakın oturmayı seçtiklerinde akılsızca çiğnememe ara veriyorum. Dinlemek kabalık olurdu ama görgülü olduğumu hiç söylemedim.

"Ortada oturmak istemiyorum," diyor sarışın. "Pencere kenarında oturamaz mıyım? Bu benim ilk uçuşum ve sen her zaman uçuyorsun."

Kuzgun saçlı kadın alay ediyor. "Yani Oregon'dan New York'a kadar araba mı kullandın?"

"Şey, evet. Kutularımı gördün. Eşyalarım konusunda nakliyecilere güvenmedim."

Onlar tartışmaya devam ederken bakışlarını yakalıyorum. Sarışın geleneksel olarak güzel olsa da -çarpıcı mavi gözler, ince bel, büyük göğüsler, kilometrelerce uzun bacaklar- siyah saçlı kadın benim erkek fantezilerimin ürünü.

Atletini ve şortunu dolduruyor ve bel bandının üzerinden sarkan orta kısmına aldırmiyorum. Kadife gibi etini ağzıma alıp emerken nasıl hissedeceğimi hayal ağzımın suyu akıyor. Yürüdükleri sırada dikkat etmediğim için kıçını görmedim ama kalın kalçalarına bakarak hayal edebiliyorum. Ve mükemmel.

Devasa pencereden giren sabah güneşinden korunmak için güneş gözlüğü takıyor ama gözleri de saçları kadar koyuysa başım belada demektir. Başımın belaya girmesini hiç umursamadığımdan, hamburger paketini çantaya tıkıştırıyorum ve sorunlarına bir çözüm önermek için kadınlara dönüyorum.

"Pencere kenarında yerim var ama değiştirmek isterseniz orta koltukta oturabilirim," diyorum sarışına.

Siyah saçlı rüya ağzını kapatıyor ama sarışın olan elini bana doğru tutuyor.

"Merhaba, ben Cat ve bu da-"

"Kindra." Siyah saçlı kadın arkadaşının elini tekrar kucağına attı. "Uçuş boyunca bir yabancının yanında oturmak gibi bir niyetim yok."

"Eh, zor iş Kindra," diyor Cat, "çünkü ya benimle değişirsin ya da onunla değişirsin."

Kindra'nın kucağındaki seyahat çantasını tutuşu sıkılaşıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Ona doğru döndüm. "Ben Ezra. Otuz altı yaşındayım. Bir kongreye giden özel bir . Kardeşim Bennett ve eski bir dostum Gary ile seyahat ediyorum. Ben bağlantı kurarken onlar da gezmeyi planlıyor. On iki yıldır Amerika'da yaşıyorum ama aslen Kent bölgesinde, Thames Nehri'nin hemen kıyısındaki Gravesend'denim." Samimi bir gülümsemeyle elimi uzatıyorum. "İşte, artık yabancı değiliz."

İsteksizce elimi tutuyor, sıkıyor ve nemli parmaklarını kucağına geri çekiyor. Arkadaşına döndü. "Bunun için bana şey borçlusun," diye fısıldıyor.

Onu kızdıracağımdan korkarak kıkırdamamı bastırıyorum. Her türlü iyi niyetli şakayı kaldıracabilecek neşeli bir tipe benzemiyor. Amerikalılar bu konuda hassas olabiliyor.

Sarışın, arkadaşının asık suratlı halinden etkilenmiyor ve parlak bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Bunu gerçekten takdir ediyorum. Belki Miami'ye indiğimizde bir iki içki ısmarlayabilirim?"

"Ben içki içmem," diyor Kindra. "Ve bu yolculukta sen de içmeyeceksin."

Cat azarlanmış bir çocuk gibi ağzını kapatıyor ve koltuğuna geri oturuyor. Görünüşe göre taşakları sadece bu kadar büyük.

"Ruhlar olması gerektiğini kim söyledi?" Ben de diyorum ki. "İndiğimizde hepimiz soğuk bir bardak alkolsüz bir şeyin tadını çıkarabiliriz. Her insan gibi sizin de en azından su içtiğinizi varsayıyorum."

Kindra beni tekrar susturamadan, interkomlardan gelen bir ses uçağımızın birazdan kalkacağını duyurdu. Öncelik için ödeme yaptım, yani sarışının sıraya girmesi gerekecek ve beni huysuz esmerle baş başa bırakacak. Denesem bile bunu daha iyi planlayamazdım.

Cat ve ben biniş kartlarımızı değiştirdik ve o da ekonomi sınıfındaki çok sevdiği pencere kenarı koltuğunu kapmak için uçup gitti. Onların koltukları business class'ta olduğundan ve Kindra'nın kara bulut tavırlarına rağmen, pencereden bakması herhangi bir manzaradan daha güzel olacağından, takas işleminde çok kötü bir performans göstermedim.

Arkadaşı uçağın iç kısmına götürülürken Kindra koltuğunda kıpırdanır. Zavallı şey bir türlü rahat edemiyor. Parmakları sürekli olarak şakaklarına gidiyor ve ben müthiş bir baş ağrısı çektiği izlenimine kapılana kadar orada ovuşturup duruyor.

Elimi cebime atıyorum ve Geveze Kathy'nin yanında bütün bir uçuşa katlanmam gerekeceğini düşündüğümde satın aldığım küçük bir seyahat şişesi ekstra güçlü Tylenol'u çıkarıyorum. Görünüşe göre hâlâ işe yarayacaklar.

"Al," dedim. "Onlara benden daha çok ihtiyacın var."

Tartışmasını ya da yardımımı reddetmesini bekliyorum ama şişeyi avucumdan kapıp kapağını açtığında ve beyaz haplardan üçünü kuru kuru yuttuğunda beni şaşırtıyor.

Şişeyi elime geri verirken "Teşekkürler," diyor.

"Uçuşunuzu mahvettikten sonra en azından bunu yapabilirdim. Özür dilerim. Yardımcı olduğumu sanıyordum."

Omuzları gevşer ve iç çeker. "Hayır, bir mega sürtük gibi görüldüğüm için özür dilerim. Şu anda işle ilgili çok fazla stres altındayım ve hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor gibi görünüyor."

Gerginliğini azaltmanın iyi bir yolunu bulabilirim ama tüm dikenleri dışa dönük ve bugün bir kaktüsü becerecek havada değilim. Yine de buna değerdi.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordum, ama sonra binme sırası bize geldi. Cızırtılı interkom sesinden sorumu duyduğunu sanmıyorum.

Bu uzun bir uçuş olacak.

Beşinci Bölüm

Kindra

T Erteleme için yetkililere yalvarırken, biniş kartımı uzatıp sıranın önüne doğru koşuyorum. Ne kadar çabuk yerime , o kadar çabuk uyuyormuş gibi yapabilirim. Ezra yeterince hoş ve bütün uçuş boyunca Cat'in yanında oturmaktan daha iyi olurdu, ama sadece küçük bir sorun var.

O benim lanet olası kriptonitim.

Uzun boylu, siyah saçlı ve yakışıklı, mükemmel burnunun üzerinde gözlükleri var. Clark Kent'e çok benziyor ve fiziksel olarak kusurlu olduğu tek şey görüşü gibi görünüyor.

Soğuk kişiliğimi seviyorum. Yürüyen bir buz kütlesi olmaktan hoşlanıyorum. Ama Ezra tam bacaklarımın arasındaki boşluğu hedef alan bir fırın gibi. Tişörtü geniş omuzlarını ve göğsünü sarıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar pamuktan dokunmuş olmayı istememiştim. Bu adamın dilimi loofa olarak kullanmasına izin verirdim.

Ezra'nın duştaki zihinsel görüntüsü yürürken kalçalarımı birbirine bastırıyor. Çok net görebiliyorum. Koyu renk saçlarının arasından süzülen ve uzun, koyu kirpiklerine takılan su. Alt dudağındaki bir su damlasını yalarken açılan kahverengi gözleri. Ben onun önünde diz çökmüş, Hickory Farms sosis kütüğü büyüklüğünde bir siki gırtlığıma kadar sokarken boğuluyorum.

Tamam, son kısmı ben uydurdum ama Ezra kadar mükemmel bir adamın geri kalanı *böyleyken* nasıl olur da kornişon gibi bir şeyi olur anlamıyorum. O yürüyen bir erkek mükemmelliği ve eğer odayı yanlış okumuyorsam, benden hoşlanıyor.

Ve bu hiç iyi değil.

Haftanın başka bir günü olsa, tek gecelik bir ilişki için can atardım. Kahretsin, şimdi bir tane için can atmalıyım. Bir orgazm stresimi dağıtır ve en azından birkaç saatliğine gevşememi sağlardı.

Ama odaklanmak zorundayım. Kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde, sonunda kardeşimi katleden adamla karşılaşacağım.

Uçağa bindim ve el çantamı baş üstü bölmesine yerleştirdim. Ezra koridorda belirdiğinde koltuğuma henüz yerleşmiştim. Teninin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımaya yerleştğinde kalçalarım tekrar sıkılıyor ve bu sabah atlet giymeyi tercih ettiğim için kendime sessizce lanet ediyorum.

Pencerenin örtüsünü kaldırarak asfalta bakıyorum ve uzaktaki bir uçaktan indirilen bagajları sayarak kendimi meşgul ediyorum. Dikkatimi yanımda oturan adamdan uzak tutacak herhangi bir şey.

"Sık sık uçar mısınız?" diye sorarak beni onunla iletişim kurmaya zorluyor. Koltuğumda kayıyorum. "Eskisi kadar değil."

"Eskiden uçmaktan korkardım."

"Sen mi?" Dönüp ona bakıyorum. Sanki uçmak *ondan* korkmakmış gibi görünüyor. Kasları ve gizemi var ve sivri çenesindeki bir parça tüy onu neredeyse tehlikeli gösteriyor. "Senin hiçbir şeyden korktuğunu düşünemiyorum."

İçinden bir kahkaha yükseliyor ve bu bile kulağa seksi geliyor. "Hiçbir zaman yükseklik hayranı olmadım. Küçükken babam beni Dover'a tatile götürmüştü. Kayalıkların kenarında durup aşağıdaki suya bakmak hayat boyu sürecek bir korkuyu başlatmak için tek gereken şeydi."

"Korkunun üstesinden nasıl geldin?"

"İnsan bir korkunun üstesinden nasıl gelir? Ben onunla yüzleştim. Bazen korktuğunuz şeyin yüzüne baktığınızda, artık o kadar da korkutucu görünmez. Onu aslında olmadığı bir şeye dönüştürdüğünüzü fark edersiniz."

Zeki olduğu kadar çekici de olmak zorunda mı? Yani, gözlük insanı zeki gösterir, ama o gerçekten öyle görünüyor. Ve o aksan. Bir matematik videosu anlatsa her kelimesine takılırdım.

Yine de haklı. Onu gördüğümde beri yaptığım şey bu değil mi? Onu beni raydan çıkarabilecek bir şey haline getirmek? O sadece lanet bir adam ve belki de yollarımız ayrılana kadar biraz flört etmekten zarar gelmez. Ve sonuçta yollarımızı ayıracağız. Miami'ye vardığımızda, Cat ve ben

bir otele gidecek ve kardeşi ve arkadaşlarıyla bir maceraya atılacak.

Konuşmak için dönüyorum ama midem son yirmi dört saat içinde yediğim her şeyi çıkışa doğru itmek için bu anı seçiyor. Gül goncam yok olma noktasına kadar büzüşüyor, ama korkarım bu kapının ardında bekleyen şeyi durdurmaya yetmeyecek. Bunun bir osuruk mu yoksa bir bok mu olduğunu zor yoldan öğrenmek istemediğimden, kendimi mazur görüyorum ve ayakta durmaya çalışıyorum.

Yakındaki bir uçuş görevlisi sakarca bir gülümsemeyle bana doğru koşuyor, elleri çılgınca bir hızla sallanıyor. "Kalkmak üzereyiz, bu yüzden havalanana kadar koltuğunuzda kalmanızı istiyorum."

Midem yine sıkışıyor. Ezra'nın yüzü tehlike bölgesine bu kadar yakinken, endişe sadece aciliyeti artırıyor. Bu sabah o yağlı lokantada durmak istediğı için Cat'e lanet olsun.

"Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyor," diyorum. "Uzun sürmez."

Bu yalan değıl. İç organlarımın tamamının üç saniyeden kısa bir süre içinde vücudumu boşaltacağından oldukça eminim.

Uçuş görevlisinin gülümsemesi hiç eksilmiyor. "Rahatsızlık için çok üzgünüm ama herkesin koltuklarında olması gerekiyor."

"Affedersiniz," diyor Ezra patlama alanının etrafına bakarken. "Siz güzel hanımlar henüz uçuş öncesi konuşmalarınızı bile yapmadınız. Tuvalete gidebilir mi acaba?"

Kadına Antarktika buzundan yapılmış bir kalbi eritebilecek bir gülümseme verir ve kadın duruşunu yeniden gözden geçirir.

"Şey, eminim karın-"

"Biz tamamen yabancıyız," diyor göz kırparak ve bana yardım ediyor olsa da göğsümde parlak bir kıskançlık parlaması yaratıyor.

Kadın yolumdan çekiliyor ve rahat bir nefes çıkıyor. Neyse ki çıkış olarak ağzımı seçiyor. Tuvalet kadar olan utanç yürüyüşü boyunca kış yanaklarımı sıkıyorum. Tanrı benden sonra tuvalete giren herkese yardım etsin.

Küçük alana sıkışıyorum ve göbeğıme bastırılmış örgülü deri kemeri kurcalıyorum. Modaya uygun olma ihtiyacıma lanet olsun, ama aynı zamanda aniden macuna dönüşen parmaklarıma da lanet olsun. Ya da belki de doğru çalışmayı reddeden beynimdir, çünkü anaokulundan beri ilk kez bir kemerin nasıl çalıştığını unuttum.

İçimi sıcak bir pişmanlık dalgası kaplıyor ve kramp geçene kadar metal lavabonun kenarlarına tutunuyorum. Alnımda ter birikiyor ve geriye bakıyorum

aynada kendime bakıyorum. Dehşet içinde dişlerimi sıkmak benim için iyi bir görüntü değil.

Yoğun acı hissi azalıyor ve kemere geri dönüyorum. Tokayı açtım, pantolonumu indirdim ve tuvalete uzandım. İçimden çıkan şey sadece The Exorcist'teki bezelye çorbası sahnesi olarak tanımlanabilir, sadece diğer ucundan.

Ancak kokusu tarif edilemez.

İçime çektiğim her nefeste bu durumu atlatma umudum da yok oluyor. Şimdi sadece havalandırmanın birinci sınıf olması duasına tutunabilirim.

Sunacak bir şeyim kalmadığından emin olduğumda, suçumun kanıtlarını temizleyip sifonu çekiyorum. Ellerimi yıkamak için lavaboya dönüyorum, bir yandan da azalan kokunun atıklarını uzaklaştıran temizlik sıvısından mı yoksa burnumun kör olmasından mı kaynaklandığını merak ediyorum.

Sonra kapı çalındı.

"Orada iyi misin?" diyor diğer taraftan bir ses ve İngiliz aksanına bakılırsa Ezra olduğundan eminim.

"Evet, sadece ellerimi yıkıyorum" diye karşılık veriyorum.

"Acele etmek isteyebilirsiniz," diyor. "Bizim sıramızdaki üçüncü yolcu geldi ve çantasını baş üstü bölmesine ittiğinde bagajınız vızıldamaya başladı."

"Siktir, siktir, siktir," diyorum nefesimin altında, ellerimi birkaç kaba kâğıt havlu üzerinde gezdirip onları fırlatırken. "Geliyorum!"

"O şeyin sesine bakılırsa, muhtemelen daha sonra olacaksın."

İngiliz dilinde mahcup olmaktan daha güçlü bir kelime var mı?

Çünkü olmalı.

Banyodan aceleyle çıktım ve doğru çantama yöneldim. Bulmak zor olmadı. Tüm kabini alçak bir bas uğultusuyla çınlatan da o. Tüm gözler üzerimdeyken, yan cebin fermuarını açıyorum, içeri uzanıyorum ve düğmeyi çeviriyorum. Ancak o zaman aşağı bakıyorum ve sıramızı kimin paylaştığını görüyorum.

Lanet bir rahip.

Dindar bir kadın değilim, ama seks oyuncağımın bir din adamının kafasının birkaç metre üzerinde rastgele aktif hale gelmesiyle ilgili bir şey beni yoğun bir suçluluk duygusuyla dolduruyor. Bu benim suçum değil. TSA'yı suçla. Bu şeylerin sadece el bagajında taşınmasını zorunlu kılan onlar.

Bay Yargı Yolculuğu'nu ve İngiliz seks sembolünü geçip koltuğuma çöküyorum ve olabildiğince küçülüyorum. Ezra yaklaşp elime bir şey sıkıştırdığında utancım nihayet azalmaya başlamıştı.

Yere baktığımda avucumun içinde bir paket Imodium AD görüyorum.

Bırak da öleyim.

"Utanmana gerek yok," diye fısıldıyor Ezra kulağıma yaklaşarak. Eğer utanç bedenimi sıkıca kavramamış olsaydı, kulağıma değen sıcak nefesi tüylerimi diken diken ederdi.

"Neredeyse altıma sıçtığım için mi? Yoksa seks oyuncağının lanet bir *rahibin* üzerinde patlamasını mı kastettin?" Ben de fısıldadım.

Ezra bir kıkırdamayı bastırır. "Öncelikle, bu düzlemdeki herkesin bir noktada paçaları tutuşmuştur. Rahip bile bazen şeytanları kovmak zorunda kalıyor."

"Sen bile mi?"

"Cebimde neden bir poşet hap taşıdığımı sanıyorsun?"

Patlayıcı ishalden bahsettiği düşünüldüğünde, o kadar da seksi olmaması gereken bir sırtışıla birleşen itirafı işi görüyor ve beni biraz daha rahatlatıyor.

"Peki ya seks oyuncağı?" diye sordum. "*Bunu* nasıl atlatabilirim?"

"Bu uçaktan indiğinizde, rahip de dahil olmak üzere bu insanları muhtemelen bir daha görmeyeceksiniz. Bir süreliğine birkaç ofis partisinde komik bir hikaye olacaksınız, ama sonra her şeyi unutacaklar."

"Ve onu her kullandığımda tek düşündüğüm şey o olacak," diyorum inleyerek.

Ezra koltuğunu düzeltiyor ve bana doğru biraz daha dönüyor. "Belki de kafanı bu olaydan uzaklaştırıp daha eğlenceli bir şeye odaklanabilmen için birinin sana karşı çıkmasına ihtiyacın vardır."

"Bilmesem bana evlenme teklif ettiğini düşüneceğim," diyorum gülerek, ama yarı şaka yapıyorum. Çoğu erkek yatak odasında oyuncaklara izin vermeyecek kadar güvensizdir, bu yüzden zihnimde canlandığı bu fantezi kesinlikle ilgimi çekti.

"Belki de öyleyimdir." Geniş omuzlarını silkiyor. "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Ona cevap vermek yerine, uçak pistten inmeye başlarken pencereden dışarı bakıyorum.

Altıncı Bölüm

Ezra

T Uçak Miami'ye iniyor ve ben sadece havaya dönmek istiyorum. Kindra utancını üzerinden attıktan sonra çok zevkli bir arkadaş olmuştu.

Görünen o ki, pek çok ortak noktamız var. İkimiz de Tolstoy'un tüm eserlerini seviyoruz ve insan ırkının büyük çoğunluğundan nefret ediyoruz. İkimiz de sık sık tatile çıkmıyoruz ve işimizle evliyiz, ancak maaşımızı kazanmak için ne yaptığımıza pek değinmedik. Ortak noktalar listesi sonsuza kadar uzayıp gidecek gibiydi.

Kısmete inanan bir adam olsaydım, bunu göklerden gelen bir işaret olarak görürdüm. Neyse ki, sahip olduğumuz tek şansın kendimiz için yarattığımız şans olduğuna inanıyorum ve onunla kendi şansımı yaratmayı planlıyorum.

Yolcular koltuklarını karıştırıp eşyalarını toplamaya başlarken ben de yanımdaki güzele dönüyorum. "Kindra, bu gece Flamingo Sands Resort'ta kalacağız. Eğer zaman ayırabilirsen-"

"Ne tesadüf! Arkadaşım ve ben de orada kalıyoruz. Belki o ve ben yarın sabah tekrar yola çıkmak zorunda kalmadan önce karşılaşırız."

Tekrar söylüyorum, kısmete inanmam ama Tanrım. İhtimaller nedir ki?

"Her şeyi şansa bırakmak yerine," diyorum, "neden birkaç plan yapmıyoruz?"

Belki lobinin hemen dışındaki salonda akşam yemeği ve içki?"

Kindra'nın dili dolgun dudaklarında kayıyor ve daha önce hiç bu kadar kötü bir şekilde aletimi bir yere koymak istememiştim. Eğer sadece bir gecem olsaydı

o yumuşak kıvrımlar, mutlu bir adam olarak ölebilirim.

"Belki," diyor. Sanırım beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmaya çalışıyor, ama sonra ekliyor, "Yedi kulağı nasıl geliyor?"

Zevk dolu bir gecenin hayalleri zihnimde şekillenmeye başlıyor. Neredeyse vücudunun altına nasıl gireceğini hissedebiliyorum. Bacaklarının arasındaki o sıcak boşluktan kucağıma aldığımda dilimde toplanan vahşi zevki neredeyse tadabiliyorum.

"Tabii bu senin için uygun değılse," diyor ve ben cevap vermediğimi fark ediyorum.

"Üzgünüm, evet. Saat yedide salonda buluşuruz."

"Hayır Ezra," diyor Bennett. "Kesinlikle hayır. Bu bok çuvalını yanında getirmeyi sen seçtin, böylece küçük evcil hayvanınla kendin ilgilenebilirsin. Üç saat boyunca politik duruşu hakkında konuşmasını dinlemek zorunda kaldım ve buna bir dakika daha katlanamam."

"Bunu benim için yapamaz mısın? Lütfen?" İki otel odamızdan birinde dururken onu kendime döndürmek için omzundan tutuyorum. "Buna ihtiyacım var."

Bennett gözlerini deviriyor ve omuz silkerek elimden kurtuluyor. "Kendini seks *tanrısı* ilan eden senin buna ihtiyacın mı var?"

Evet, hava, su ve beslenme gibi, Kindra'nın mükemmelliğinin içine dalmanın nasıl bir his olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Onunla ilgili bir şey ilgimi çekiyor ve geldiğinde sesinin nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Ama bunu söyleyemiyorum, bu yüzden ona donuk bir bakış atıyorum ve en iyisini umuyorum.

Omuzları sertleşiyor ve bana dönüyor. "Aslında, tamam. Tek kişilik odayı alabilirsin ama Gary'yi adada ben öldüreceğim."

"Ne? Hayır! Bütün ayak işlerini ben yaptım, yani bu benim ."

Bennett omuz silkıyor ve bavulumu kapatmak için yatağı uzanıyor. "O zaman eşyalarını toplayıp odamdan çıkmanı öneririm. Ya öldüreceksin ya da odamdan çıkacaksın. İkisini birden yapamazsın."

Kapının çalınması tartışmamızı şimdilik susturuyor ve Gary'nin odaya girmesine izin veriyorum. Üzerinde migrenimi azdıracak sarı tonlarında, çok gürültülü bir Hawaii tişörtü var. En az bir kilo jöle onun

saçları kısa sivri uçlar halinde duruyor ama bu tarz adama hiç de iyi gelmiyor. Pembe kafa derisi çok fazla yerden dışarı çıkıyor.

"Bu gece için planınız nedir, beyler?" Gary ellerini ovuşturuyor ve şişkin gözleriyle bir insan sineğinin karikatürünü çiziyor.

Bennett bilmiş bir gülümsemeyle bana doğru dönüyor. "Evet, bu akşamki planımız nedir?"

Gary'ye bakıcılık yapmak zorunda kalmasaydık bunların hiçbiri sorun bile olmazdı. Üçüncü bir oda tutup onu kendi haline bırakmak bir seçenek değil ve solgun bacaklarını yutan mayosuna bakılırsa, tesisin üç havuzundan birine girmeyi planlıyor.

Havuzların olduğu yerde çocuklar da vardır.

Kol saatime bakıyorum ve içimden inliyorum. Saat altı buçuk olmuş bile. Duş almak ve odayı olası bir kadın arkadaş için hazırlamak istiyorsam, bir bacağımı sallamam gerekiyor.

Seçeneklerim önümde duruyor. Bir tarafta tüm duyularımı rahatsız eden ve öldürülmek için yalvaran bir çocuk avcısı var. Diğer tarafta ise beni her yönden tahrik eden ve becerilmek için yalvaran çekici, zeki bir kadın duruyor. İyice.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Ben muhtemelen erken yatacağım, o yüzden siz kendi başınızın çaresine bakın," diyorum.

"Çok yazık," diyor Bennett. "Çok eğlenebilirdin. Ama sanırım artık tüm eğlence benim, değil mi Gary?"

Elini hırıltılı adamın sırtına vuruyor ve neredeyse onu yatağa . Gary sadece sırtıyor. Bennett onunla işini bitirdiğinde sırtacak dişi kalmayacağını farkında bile değildir.

"Evet, duş almam ve kendimi yatağa hazırlamam gerekiyor. Eğer buradan çıkmanızın bir sakıncası yoksa, bu harika olur." Onları kapıya doğru yönlendirdim.

Onlar odadan çıkarken Gary'nin ekteki barda karaoke makinesinden bahsettiğini duyuyorum. Bennett yalvaran son bir bakışla bana dönüyor ama ben sadece gülümseyip onu dışarı çıkarıyorum. Umarım Kindra'yla buluşmayı planladığım yer aynı salon değildir.

Kapıyı arkalarından kapatıyorum, yatağa dönüyorum ve bavulumu karıştırıyorum. Her şey katlanmış ve kolay olması için poşetlenmiş. Elim çantalardan birinin içinden bir tutam koyu renk kot pantolon çıkarana kadar etrafı karıştırıyor. Onlardan kaçınmaya çalışmama rağmen, kırıksıklıklar bana geri bakıyor. Belki duş alırken gevşerler.

Kot pantolonumu ve koyu gri düğmeli bluzumu banyodaki askıya asıyorum. Ütü karşıdaki küçük dolaptan sitemkâr bir bakış atıyor ama ev işlerine pek yatkın değilim. Buharla idare etmek zorundayım.

Sıcak suyu açıyorum ve geniş duşakabine giriyorum. Otelde verilen sabunlarla vücudumu köpürtürken, yanımda kendi yaptığım bir seyahat setini getirmediğim için kendime lanet ediyorum. Bir erkek gibi kokmak yerine, bir cenaze salonunun kokusunu yayarken bir tanrıçanın yanında oturuyorum. Bu şeylerin kokusunu kim seçiyor?

Kokudan olabildiğince arandıktan sonra duştan çıktım ve boş havlu askısına baktım. Hâlâ kırışık kıyafetlerimi oraya astığımda bunu fark etmeliydim ama Kindra'yı düşünmekten kendimi alamamıştım.

Geniş göğüsleri gibi. Ve alt dudağının sikim için mükemmel bir iniş bölgesi oluşturması. Biraz gergin, bu da bana yatak odasında gevşeyecek bir tip olduğunu düşündürüyor. Bir erkek hayal kurabilir.

Odadaki telefona doğru ilerlerken halının üzerine su sıçratıyorum. Oda servisini arayıp temiz havlu istedikten sonra aceleyle banyoya ve vücudumu kurulamak için bir bez kullanıyorum. Ancak o zaman çantamdan bir çift boxer almayı unuttuğumu fark ediyorum. Bir kez daha banyodan çıkıyorum ve neredeyse çelimsiz bir temizlikçiyle karşılaşıyorum.

Önümdeki kır saçlı kadın en ufak bir rahatsızlık duymuyor. Bana doğru bir havlu tutuyor ve sanki çıplak bir adam görmek onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi orada duruyor.

"Lütfen bundan kimseye bahsetme," diyorum banyoya koşmadan önce.

Havluyu belime bağladıktan sonra, ondan düzgün bir şekilde özür dilemek için kapıyı açıyorum ama kadın yarı hayalet olmalı çünkü ortadan kayboldu. Koridora çıktım ama orada da yoktu.

Sonra kapı arkamdan kapandı.

Açılmayacağını bildiğim halde kolu çevirip tıkırdatıyorum. Oda anahtarım, giysilerim, cep telefonum ve itibarımla birlikte kapının diğer tarafında duruyor.

Lanet olsun.

Başka seçeneğim olmadığı için koridorda kardeşimin odasına doğru ilerliyorum. Tek umudum Gary ile akşam için henüz dışarı çıkmamış olmaları.

Yumruğumu kapıya vuruyorum ve kapı açıldığında rahatlıyorum. Kardeşim içeri girmeme izin vermek için geri adım attı ama soruları kaçırmadım

Gözlerinden ateş fışkırıyor. İki yataktan birine bakıp Gary'nin derin bir uykuda olduğunu gördüğümde kendi kendime birkaç soru soruyorum.

"Bennett, yapmadın," diye fısıldıyorum.

"Oh, ben yaptım. Karaoke ya da halkın dikkatini çekecek herhangi bir faaliyetle hiç ilgilenmiyorum. Ayrıca bütün bir akşamı onun sesini dinleyerek geçirme fikrinden de hoşlanmadım, bu yüzden kendime bir iyilik yaptım ve oyun öncesi kokteyline küçük bir şey kattım."

Ben avımın tamamen uyanık olmasını ve onlar için sakladığım her şeyin farkında olmasını tercih ederken, Bennett onları bayıltmaktan ve önce onları tehlikeli durumlara sokmaktan hoşlanıyor. Ortak eğlencemiz konusu olduğunda, ben bir alışkanlık yaratıcısıyım, ancak kardeşim bir kaos yaratıcısı.

"Adaya varana kadar hiçbir şey yapamazsın," diye hatırlatıyorum ona.

Yatakta uyuyan adama bakarken, "Evet ve ne talihsizlik," diyor. Tekrar bana döndü. "Neden odamda ince bir pamuk şeridinden biraz daha fazlasını giymiş olarak bulunuyorsun?"

"Uzun hikâye ama şu kadarını söyleyeyim, kendimi odamın dışında kilitledim. Resepsiyonda size yedek bir anahtar verdiler mi?"

Bennett başını sallıyor ve gülümsemesini gizlemek için ağzını kapatıyor, ama gözleri aptallığımdan aldığı zevki ele veriyor.

Siktir et onu.

Yatakların arasındaki komodinin üzerinde duran telefona doğru ilerliyorum ama ahizeye uzanamadan kardeşim beni durduruyor.

"Arama yapmaya çalışmanın faydası yok. Telefon çalışmıyor. Ne zaman bir tuşa bassan o iğrenç sesi çıkarıyor. Korkarım resepsiyona gidip bir anahtar istemeniz gerekecek." Beni koridorlarda çıplak dolaşmaya mahkum ettiğinde göğsünün kahkahalarla nasıl titrediğini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyor.

Ona bakmak için döndüm. Aşağı yukarı aynı bedendeyiz ve ilk buluşmada tişört giymekten hoşlanmasam da, şu an giydiğimden çok daha iyi.

"Bavulunu bana ver," dedim.

"Ne? Kesinlikle hayır," diyor ve artık tüm mizah duygusu onu terk etmiş durumda. "Zaten odamı aldın. Gömleklerimi de uzatmana izin vermeyeceğim."

Kardeşimle aşağı yukarı aynı boyda olduğumuzu söylediğimde, bunu en umut verici anlamda söylüyorum. Gerçekte, biraz zaman geçirmeye dayanabilir

Spor salonu. Hiç de sıska değil ama kıyafetlerini esneteceğimden endişe ettiği için onu suçlayamam.

"Sadece lobiye inmek için yeterince uzun bir şey giymem gerekiyor," diyorum. "Eğer mahvedersem parasını öderim."

Bennett iç geçiriyor, sonra büyük kırmızı bir sandalyenin üzerindeki bavulunu işaret ediyor. "Tabii ki yapacaksın."

Bavulun fermuarını açmak için acele ediyorum. Şimdiden çok fazla zaman kaybettim ve rahat edemeyecek kadar yakınlaşıyorum. Kindra bana, mazereti benimki kadar iyi olsa bile, geç kalan bir adamı beklemeyecek türden bir kadın gibi geliyor.

Çantasına atılmış kıyafetlerin oluşturduğu muson enkazının en üstünde bordo bir tişört ve bir çift siyah spor şort buluyorum. Bunların kardeşimin akşam için giydiği pijamalar olduğunu tahmin edebiliyorum. Benim zevkime göre fazla rahat giyiniyor.

Giyinmek için aceleyle banyoya gittim. Gömlek en az bir beden küçük ve şort neon tabela gibi aletimin dış hatlarını gösteriyor. Yine de alternatifinden daha iyi, ama başlamak üzere olduğum utanç yürüyüşünden korkmadan edemiyorum.

Otel odasından çıkarken Bennett "Çabuk dön," diyor.

Arsız herif sikimin ucunu öpebilir.

Saldırgan önümü havuzdan dönen bir çift çocuktan uzaklaştırarak asansörlere doğru yöneliyorum. Bana aldırış etmiyorlar ama yorgun anneleri iki kez bakacak gücü buluyor. Yutkunuyorum ve devam ediyorum.

Şans yüzüme gülüyor, çünkü lobi bereket versin ki bomboş. Boş çeşmenin yanında oturan yaşlı bir adam dışında sadece ben ve masanın arkasındaki çalışanlar varız. Koyu meşe tezgâha yaklaşıyorum ve en iyi gülümsememi gösteriyorum.

"Korkarım kendimi odamın dışında kilitledim. Yedek bir anahtar alabilir miyim lütfen?"

Bilgisayar monitörünün arkasındaki cesur sarışın gülümsüyor ve başını sallıyor. "Elbette. Sadece oda numaranıza ve kimliğinize ihtiyacım var."

"Maalesef kimliğim odamda," diyorum.

"Sorun değil!" Coşkusu onu boğazlamak istememe neden oluyor. "Sadece odana dön, kimliğini al ve sen dönene kadar anahtarı hazırlamış olurum."

"Anahtarım yokken odama nasıl dönebilirim? Planınızdaki sorunu görüyorsunuz, değil mi?"

"Oh, Tanrım. Ne " diyor parmaklarını alnına vururken. "Kimliğinizi almanıza yetecek kadar uzun süre odaya girmenize izin vermesi için bir temizlikçi bulabilirim."

Kalan tüm soğukkanlılığımı toplayarak derin bir nefes alıyorum, parlak gümüş isim etiketine bakıyorum ve tezgâha yaklaşıyorum. "Dinle Stephanie, sadece bir saat kadar önce giriş yaptım. Eminim çalışan arkadaşlarınızdan en az biri beni hatırlıyordur."

Az önceki yaşlı hizmetçi köşede beliriyor. Onu bu işe karıştırıp kendimi daha fazla ifşa etme riskini almaktan nefret etsem de başka bir seçenek göremiyorum.

"Şuradaki kadın az önce odama havlu getirdi," diyorum hizmetçiye işaret ederken. "Bunu temizleyebilir."

Stephanie kadına işaret ediyor. "Bu beyefendi az önce odasına havlu getirdiğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

Kadın beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra "Onu daha önce hiç görmedim" dedi.

Bana sinsice göz kırparken çılgılık atmamak için tezgâhı kavriyorum. Kadın olanları gizli tutma isteğini yerine getirdi ama şu anki gizliliğine lanet olsun.

Tam işler daha da kötüye gidemez diye düşünürken, arkamdan ayak sesleri yaklaşıyor ve tanıdık bir ses kulaklarıma ulaşıyor.

"Seninle burada tanışmak güzeldi."

Yedinci Bölüm

Kindra

H mahcup bir gülümsemeyle bana döndü. Onu buluşmak için sözleştiğimiz salon yerine lobideki masada bulunca biraz şaşırdım. Kıyafet seçimi de beni şaşırttı.

Bordo tişörtü vücudunun üst kısmındaki tüm dolaşımı kesmekle tehdit ediyor ve siyah spor şortu Cock-Showcase Olimpiyatları'nda gri eşofmanların yerini resmen aldı. Adam o şeylerin içinde bir bomba atar taşıyor ve ben kendimi kurban olarak sunmaya hazırım.

"Kindra, çok özür dilerim," diyor. "Kendimi odamın dışında kilitledim ve resepsiyondaki bu hoş bayan anahtarımın bir kopyasını çıkarmayı reddediyor."

Kıza pamuk şekeri gibi bir sırıtma yapıyorum. "Oh, sorun değil. Tesis sahiplerini arayacağım."

Cebimden cep telefonumu çıkarırken, masadaki kız klavyesine bir şeyler yazmaya başlıyor.

"Gerek yok," diyor. "Onun Ezra Carter olduğunu doğruladığınıza göre, anahtarı hemen yaptıracağım."

Telefonu cebime geri koyuyorum. "Teşekkürler, tatlım. Bir sonraki mimoza brunch'ımızda Cheryl'a ne kadar mükemmel bir çalışan olduğunu anlatacağım."

Resepsiyon görevlisi kız arka odaya kaçıyor ve beni Ezra ile yalnız bırakıyor. "Bunun için teşekkürler," diyor elini nemli saçlarında gezdirirken.

"Sahibini tanıdığınıza çok sevindim. Ne büyük şans."

"Öyle birini tanımıyorum ama tesisin sahibi televizyondaki tanıtım videosunda yaklaşık bir saat boyunca kendinden bahsediyor. Hazırlanırken kulak misafiri olduğum bazı bilgileri aldım."

"Çarpıcı ve sinsi. Bu akşam hakkınızda başka neler öğreneceğim Bayan Amato?"

Amımı Slip 'n Slide'a çeviren bir sırtışla bana bakıyor ve bakışları sanki üzerimde kıyafet yokken nasıl görüldüğümü biliyormuş gibi beni değerlendiriyor. Başka bir erkek bana bu şekilde baksaydı onu canlı canlı yerdim ama içimden bir ses bu gece menüde benim olduğumu söylüyor.

Doğal erkeksi enerjiyle dolup taşan bir erkek hakkında söylenecek bir şey vardır. Çoğu erkek yapar. Kostüm giymiş kedi yavrularından başka bir şey olmadıkları halde goriller gibi poz verir ve etrafta dolanırlar. Ezra'nın bunların hiçbirine ihtiyacı yok. İçindeki canavar yüzeyin hemen altında, karanlık gözlerinin ardında saklanıyor ve saldırmak için bekliyor.

Sarışın aceleyle yerine döner ve Ezra'ya doğru bir anahtar kartı tutar. Başını sallayarak aldı, sonra bana döndü.

"Üzerimi değiştirmek için odama çıksam çok mu zahmet olur? Bunlar kardeşimin kıyafetleri ve korkarım ki oturmaya cesaret ettiğim ilk anda bitlerim ortaya çıkacak."

"Parçaları" şimdiden ortaya çıkmaya başladı ve ben de manzaranın tadını çıkarıyorum.

"Hiç sorun değil," diyorum. "Aslında, sorun olmazsa ben de geleceğim."

Onu tahmin ettiğim şeytani canavar gibi, ne demek istediğimi anlıyor ve o günahkâr lezzetli sırtışlarından birini daha sunuyor. Sahte bahanelere gerek yok. Bu akşamı takılmak ve yemek paylaşmak için planlamadık. Paylaşmak istediğimiz tek şey vücut sıvılarımız ve birkaç orgazm.

Beynimin bir kısmı hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyor. Bu zamanı Cat'i adaya hazırlamak için harcamalıyım. Dikkatli olmazsam sabun kalıbındaki bir kasık kılı kadar belli olacak ve bu da açığa çıkma riskini göze alamayacağım bir kısa ve kıvırcık. Her şeyi mahvedebilir.

Ama sonra Ezra'ya dönüp bakıyorum ve tüm mantığım buharlaşıyor. Ne zaman yanımda yürüyen adam kadar çekici biriyle tek gecelik bir ilişkinin tadını çıkarma olacak? Duygu ya da bağlanma riski yok. Sadece ham, ilkel ihtiyaç. Oldukça mükemmel.

Asansörlere doğru yöneliyoruz ve zıplayan cinsel enerjiyi neredeyse hissedebiliyorum. Çağrıya basarken bir bakışıyla

Meme uçlarımı ince bir dantelle tutturulmuş minik pembe çakıl taşlarına dönüştürdü. Olacakların beklentisi neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

Asansörün kapıları bir çınlamayla açıldı. İçeri giriyoruz ve kendi katının düğmesine basar basmaz üzerime atlıyor.

Ağzı, tenimi ateşe veren bir aklıkla benimkiyle buluşuyor. Vücudu beni aynalı duvara doğru bastırırken kollarının arasına hapsoluyorum. Elleri kalçalarımın arkasına inerken parmaklarım göğsünden yukarı doğru kayıyor ve boynunun arkasına dolanıyor. Küçük bir çabayla beni kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyor.

Pek de ince yapılı bir süper model sayılmam, o yüzden beni bu şekilde kullanmayı seçmesine şaşırdım. Şaşırdım ama hayal kırıklığına uğramadım.

"Tanrım, inanılmaz kokuyorsun," diyor ağzını boğazıma indirip hassas derimi ısıtırken.

Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı eğiyorum ve o da kaslı dilinin ucuyla nabız noktama masaj yaparak beni ödüllendiriyor. Bu şeyin arkasındaki güç ve hassasiyet, şu anda kıyafetlerimi yırtıp yüzünü bacaklarımın arasına sokmak istememe neden oluyor.

Buralarda bir yerde gizlendiğinden emin olduğum kameralar olmasaydı, tam olarak bunu yapardım.

Araba yavaşlamaya başlıyor ve asansör onun katına yerleşirken karnım zonklıyor. Beni ayağıma kadar indiriyor, elini sırtımın küçük koyuyor ve odasına doğru yönlendiriyor.

Yeni oda anahtarını kullanarak kapının kilidini açıyor ve içeri giriyoruz. Asansörde yaptığımız şeye geri dönmeden önce bir anlık garip bir beceriksizlik bekliyorum, ama bu adam tamamen hesaplanmış bir hassasiyete sahip. Kapı arkasından kapanır kapanmaz dudakları benimkilerin üzerinde.

Elleri kalçalarımı buluyor. Bacaklarım yatağın kenarıyla buluşana kadar beni geriye doğru yönlendirirken aşk tutamaçlarımı kavlıyor. Oturuyorum ve ancak zaman önümde diz çökebilmek için ağzını benimkinden çekiyor. Gömleğimin eteklerini kaldırıyor, şortumun bel bandının hemen üzerindeki hassas deri şeridini ısıtıp yalıyor.

"Bir prezervatif alayım," diye fısıldıyor tenimin üzerinden.

"Latekse alerjim var," diyorum. "Çocuklardan endişeleniyorsanız, implantım var. Cinsel yolla bulaşan hastalıklardan endişeleniyorsanız, havaalanlarında rastgele tanıştığınız kadınları baştan çıkarmamanızı öneririm."

İçinden kısık bir kahkaha yükseliyor. "Haklısın."

Parmakları şortumu açmak için çalışıyor ve bu gece kemersiz dışarı çıkmayı seçtiğim için memnunum. Ağzının tenimde olmadığı her saniye işkence gibi.

Şortumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve içimi erimiş lavlara çeviren bir bakışla siyah dantel külotuma bakıyor.

"Sen ," diye fısıldıyor kalçama doğru.

Erkekler genellikle bu tür şeyleri o anın sıcaklığıyla söylerler, ancak bu genellikle kadını meşgul tutmak için umutsuz bir girişimdir, böylece inip çıkabilirler. Ama Ezra'nın sesinden samimiyet ve huşu damlıyor.

"Gözlüklerini takmıyor musun?" Ben soruyorum.

"Onları çıkarırsanız bunların hiçbirini göremez misiniz? Kesinlikle hayır." Eğik çerçeveleri tekrar doğru yerlerine oturana kadar ayarlıyor.

Evet, bu geceden sonra onu bir daha görmeyecek olmam çok iyi bir şey, çünkü benim için büyük bir sorun haline geldiğini görebilirim.

"Gömleğini çıkar," diye emrediyor. "Seni daha çok görmek istiyorum."

Memnuniyetle üstümün eteklerini tutup başımın üzerine çekiyorum. Neredeyse çıplak olan bedenime bakarken göğsünden onaylayan bir inilti yükseliyor.

"Her santimini tatmak istiyorum," diyor öne doğru eğilip iç uyluğumu ısıtırken. Vücudumda zevkli bir acı sarsıntısı yaratacak kadar baskı uyguluyor. Sonra durup bana bakıyor. "Seni bağlayabilir miyim?"

Her zaman esareti merak etmişimdir ama daha denediğim bir şey değil. Yaptığım iş göz önüne alındığında, kafamın içinde uyarı sirenlerinin çalması gerekirdi, ama amım alarm sistemini kapattı.

Başımı salladım.

Ayağa kalktı ve beni ereksiyonuyla göz hizasına getirdi. Beni bağlamasını istediğinde hiç korkmadım ama o şeyi yakından görmek beni biraz gerdi. O canavarın yarısından içime soktuğu anda kendimi bırakmak zorunda kalacağımdan endişeleniyorum.

Gerçi bunu düşünecek vaktim yok çünkü yatağa bir torba getirdi ve şimdi bileklerimi başımın üstünde bağlıyor. Bu adamın neden bir çanta dolusu ipi var ve bu neden umurumda bile değil? Bildiğim kadarıyla o bir seri katil olabilir ve ben de onun en istekli kurbanıyım.

"Seninle oynamak için sabırsızlanıyorum," diyor kırmızı ipi yatak başlığındaki direğe bağlarken. "Bu gece benim küçük oyuncağım olacaksın. Senin için sorun olur mu?"

"Bu neyi gerektiriyor?" Ben soruyorum.

Kalçalarımı kavlıyor ve bacaklarımın arasına girebilmesi için beni yatakta yukarı itiyor. "Bu, vücuduna istediğimi yapacağım anlamına geliyor. Sana acı verama aynı zamanda zevk de vereceğim. Bu konuda bana güvenebilir misin?"

Yatağa bağlı olduğum için fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, tehlikenin ipucu beni hayal edebileceğimden daha fazla tahrik ediyor.

Dilini ince külotumun üzerinde gezdirirken "Sana güveniyorum," diyorum. "Aferin kızıma."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yakaladı ve yüzüstü çevirdi. Kolu kalçalarımın altından geçiyor ve kığım havaya kalkana kadar beni kaldırıyor. Külotumu yana çekiyor ve kığımın yanağını ısıyor, acı veren ısırıklar ve nazik yalamalar arasında gidip geliyor. Kısıtlamalara karşı kıvranıyorum.

"Kıpırdama yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım," diye homurdanıyor.

Avucu kıcıma çarpıyor ve çığlık atıyorum. Elini çektikten çok sonra vuruşunun acısını hissediyorum ama o sıcak tenimi ovarak acıyı dindiriyor. Külotumu yırtarken kumaş yırtılıyor ve pahalı bir iç çamaşırını yok ettiği için neredeyse üzülüyorum.

Sonra başı altımda. Gözlükleri yatağın üzerine düşüyor ve "Yüzüme otur" dediğinde her şey affediliyor.

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Kalçalarımı indiriyorum, boğulmaması için ona biraz nefes alacak yer açmaya çalışıyorum ama bu onun için yeterli değil. Kolları kalçalarıma dolanıyor ve amım ağzıyla vakum mührü oluşturan kadar beni aşağı çekiyor.

Klitorisimi sıcaklık ve baskıyla okşarken aklım başımdan gidiyor. Beni yutarken ara sıra dudaklarından bir inilti çıkıyor ve içime ilahi titreşimler gönderiyor. Yüzüne sürtünme dürtüsüyle savaşıyorum, çünkü ceza olarak duracağından korkuyorum. Şaplağı kaldırabilirim ama ağzını benden çekerse ölürüm.

Tırnakları sırtımın küçük kısmına batıyor ve kalçalarım titremeye başlıyor. Sadece boşalırken hareket etmeme izin verilmesini umabilirim, çünkü kaslarım üzerindeki tüm kontrolümü kaybedeceğime dair bir his var içimde.

"Kahretsin, çok yaklaştım," diye inliyorum.

Kadınların neden erkeklere yaklaştıklarını söylediklerini anlamıyorum, özellikle de yenilip . Genellikle erkeğin yaptığı şeyi tamamen değiştirmesiyle sonuçlanır, bu da orgazmı mahveder. Ama Ezra bir profesyonel ve ben asla

ondan şüphe ettim. Ben titreyip kadar bacaklarımın arasında aynı baskıyı sürdürüyor.

Daha fazla hareketsiz kalamayınca kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor ve amımı onun ağzına sürüyor. Belimin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırıyor, beni aşağı çekiyor ve yüzüne boşalırken beni yerimde tutuyor.

Gözlerimin arkasında yıldızlar dans ediyor ve birkaç saniyeliğine bilincimi kaybettiğime oldukça eminim. Yüzümü bir yastığa gömüyorum ve zevk dalgaları arasında inliyorum. Amım hiçbir şeyin etrafında kasılmıyor ve şimdi onun beni doldurmasını istiyorum.

"Lütfen sik beni," diye yalvarıyorum. "İçimde sana ihtiyacım var."

Yataktan kalkıyor ve beni tekrar sırt üstü çeviriyor. Bileklerim baskıdan acıdıysa bile bunu söyleyemem. Patlayıcı orgazm yüzünden uyuşmuş durumdayım ve sadece bacaklarımın arasında zonklayan nabzımı hissedebiliyorum. Tek hissedebildiğim, gözüm görmeyene kadar içime girmesine duyduğum yoğun ihtiyaç, kocaman siki lanet olsun.

Uzanıyor, atılmış gözlüklerini alıyor ve sanki beni net görmesi *gerekiyormuş* gibi yüzüne takıyor. Bu kadar basit bir hareket neden bu kadar seksi? Milyonlarca kez gözlüklerini takan insanlar gördüm ama hiçbiri bu kadar kötücül bir incelikle takmamıştı.

Bileklerime doğru ilerledi ve ipi çözdü. "Otur ve ellerini arkana koy."

Emrettiği gibi yapıyorum ve ellerimi sabitlemeden önce sütyenimi çıkarıyor, sonra ipi göğsümün etrafına sarıyor. Göğüslerim baskıdan şişmeye başlıyor, ama bu şaşırtıcı derecede zevkli, özellikle de ağzını meme ucumun etrafına kapattığında. Derim artık çok daha hassas.

"Çok iyi bir oyuncak oluyorsun," diyor ve sonra göğsümü ısıırıyor.

Göğsüme bir acı saplanırken bedenim sarsılıyor ama geri çekilmiyorum. Bunu istiyorum. Hepsini istiyorum. Bağlanmanın ve tüm kontrolün elimden alınmasının çok özgürleştirici bir yanı var.

Eli uyluğumun dış tarafına çarpıyor. "Bacaklarını aç yoksa onları da bağlamak zorunda kalacağım. Bu gece senin sahibin benim ve bana ait olanı görmek istiyorum."

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum ama beni becermesini istemediğim için değil. Sadece bacaklarımı direklerle bağlamasını istiyorum. Kulağa çok ateşli geliyor ve beni iyice kullanmasını istiyorum.

"Çok iyi," diyor sırıtarak.

Ayağa kalkıp çıkarıyor ve çantasını karıştırmaya başlıyor. Hafif bir ter göğsünü ıslatıyor. Yatağa döndüğünde, her iki ayak bileğine birer ip bağlıyor, sonra bacaklarını olabildiğince yükseğe ve genişliğe kaldırmadan önce beni tam istediği gibi yerleştiriyor.

Bunu iyice düşünmedim. Vücudum konusunda çok güvende olsam da, kık deliğimin bu kadar ışık alması fikrinden hoşlanmıyorum. Yine de umursamıyor gibi görünüyor. Sadece şortunu çıkarıyor, yatakta önümde diz çöküyor, sonra üzerime eğiliyor ve sikinin başını damlayan girişime bastırıyor.

"Şimdi seni kullanacağım," diye fısıldıyor kulağıma. "Sadece bana güvenmeyi ."

Doğrulup elini boğazıma kapatıyor ve sınıma ulaştığımdan endişeleniyorum. Boynumun yan tarafına baskı uygularken bu benim için biraz fazla David Carradine olmaya başlıyor. Endişelerimi dile getirmek için ağzımı açamadan kalçalarını ileri doğru itiyor ve içime giriyor.

Yıllar boyunca amımın içine bazı şüpheli nesneler soktuğumu itiraf etmekten utanmıyorum. Hepimiz bir yapay penis satın alma cesaretini kazanmadan önce biraz deneme yapmaz mıyız? Ama hiçbir şey beni Ezra'nın siki kadar tamamen doldurmadı.

Kalçalarını her yavaş pompalayışında boynumu daha da sıkıyor. Havamı kesmiyor ama yine de görüş alanımın kenarlarında baş döndürücü bir karanlığın dolaştığını hissediyorum. Eğer bugün ölmem gerekiyorsa, sanırım ölmek için daha kötü yollar da var.

Ben bayılmadan hemen önce elini bırakıyor ve elini amıma götürüyor. Klitorisimi ovuyor, başka bir orgazm patlamanın eşiğine gelene kadar sabit bir hızda masaj yapıyor.

"Yaklaştığını hissedebiliyorum," diyor. "Kendini tutma. Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum. Bana istediğimi ver, yoksa seni memnun etmeyi bırakırım."

Oh, lanet olsun. Her çakıllı kelime bacaklarımın arasından geçip beni unutulmanın eşiğine yaklaştırıyor, ama emirle boşalmaya zorlanmanın baskısı çok fazla.

"Yapamam," diye inliyorum. "Sadece beni sikmeye devam et. Lütfen."

Boştaki eli boynuma doğru uzanıyor ve kan boğulması yeniden başlıyor. "Sen boşalana kadar bırakmayacağım, o yüzden bir yolunu bulmanı öneririm."

Göğsümü bir panik dalgası kaplıyor çünkü sesi gerçekten çok ciddi geliyor. Bu artık sapıkça bir şey gibi gelmiyor. Ama bazıları için

Garip bir şekilde, onun tehdidi tam da ihtiyacım olan dürtüydü. Bayılmadan hemen önce, tüm vücudumda daha önce hiç hissetmediğim bir duyguya kapılıyorum.

Yıldızlar tavanda parlıyor ve karanlık yerini kör edici bir ışığa bırakıyor. Geliyorum diye bağırarak istiyorum ama sesim işbirliği yapmayı reddediyor. Bir sonraki nefesimde zevk çılgınları havayı dolduruyor, ama ağzım kelimeleri oluşturmuyor. Bağlanmış ve titreyen halimle muhtemelen nöbet geçiren bir domuza benziyorum ama umurumda değil. Hiç bu kadar yoğun bir orgazm yaşamamıştım ve bu kadar harika bir şey hissetmek için bağlanmak ve boğulmak zorunda kalırsam, öyle olsun.

Ezra da aldırıyor gibi görünüyor. Gözlerim bir kez daha odaklandığında boynumu bırakıyor ve onu üstümde görüyorum. Göğsünde ve alnında ter parlıyor. Amımı yumruklamaya devam ederken nefesi kesiliyor ve gözlerinde karanlık bir parıltı parlıyor.

Öne doğru eğilip güçlü ön kollarına dayanarak itişlerini durduruyor. Aleti içimi o kadar dolduruyor ki, içime boşalırken her bir nabzı hissedebiliyorum.

Tamamen tükendiğinde ayağa kalktı ve bacaklarımı çözmeye başladı. Ben de en az onun kadar nefessiz kalmıştım ve tek yaptığım orada uzanmak ve onu almaktı. Oturmama yardım ediyor ve bileklerimi çözüyor. Omuzlarım önümüzdeki birkaç gün ağrıyacak ama buna değecek.

Kollarım ve bacaklarım nihayet serbest kaldığında yatağa uzanıp gülümsüyorum. "Bu inanılmazdı," diyorum nefes nefese. "Neredeyse bittiği için üzüleceğim. Kıyafetlerimi uzatabilir misin? Yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Eşyalarımı toplamak yerine yatağa, yanıma çöktü. "Bitti mi? Gece daha yeni başlıyor ve uyumadan önce kat etmemiz gereken kilometrelerce yol var."

Sekizinci Bölüm

Kindra

Six. Gecenin üçünde Cat'in ve benim odamıza topallayarak dönmeden önce bu kadar kez boşalmıştım.

Bu. Böylesine harika bir geceden sonra, gereksiz bir sohbetle bozulmasını istemedim.

Ezra benimle konuşmasını bitirdiğinde katkıda bulunacak pek bir şeyim kalmamıştı.

Şimdi saat sabahın yedisi ve adaya uçuşumuz için yola çıkmadan önce duş almak üzere banyoya doğru yürürken yorgunluktan bitap düşmüş durumdayım. Omuzlarım çekiçle dövülmüş gibi hissediyor ama ipler bileklerimde hiç iz bırakmamış. Kıvrınma şeklime bakılırsa, onları tamamen kesmediğime şaşırdım.

Kalçalarım, bacaklarım ve amcığım gelince, bir daha asla normal yürüyebileceğimi sanmıyorum.

"Günaydın, güneşliğin," diyor Cat ben banyodan çıkarken. "Lobiden biraz kahvaltı getirdim. Bir tatil köyü için pek fazla seçenek yok."

Günün bu kadar erken saatlerindeki parlak tavırları normalde sinirlerimi bozardı ama önceki geceden kalan çoklu orgazmlar toleransımı çok geliştirdi.

"Teşekkürler," diyorum saçlarımı havluyla silerken. Uçak yolculuğu için rahat bir şeyler giydim - başka bir atlet ve şort takımı, kemersiz - ve oturdum

yatağın kenarında.

Cat dizüstü bilgisayarını alıp yanına oturuyor. "Dün gece Günahkârlar İnzivası'ndan bir video linki aldım ama sen hâlâ dışarıdaydın, o yüzden henüz izlemedim. Birlikte izleyebileceğimizi düşündüm."

"Ne tür bir video?"

Omuz silkiyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. "Bilmiyorum. Muhtemelen bir tür oryantasyon."

Bir bağlantıya tıkladıktan sonra ekranı pembe-turuncu bir logo dolduruyor ve hoparlörlerden bir erkek sesi geliyor.

"Birkaç saat içinde Şeytan Boynuzu Adası'nda, Günahkârlar İnziva Yeri'nde olacaksınız."

Görüntü siyaha dönüşür, ardından okyanusun ortasında yer alan büyük bir adanın geniş bir çekimine geri döner. Görüntüler yetmişli yıllardan kalma bir kamerayla çekilmiş gibi görünüyor. Müziğin sesi bile geçmiş bir döneme ait gibi.

"Adamızdayken lütfen birkaç basit kurala uyun. Öncelikle, öldürme eylemlerinizi etkinliklerle sınırlı tutun. Aralarından seçim yapabileceğiniz çok sayıda etkinliğimiz var."

Ekranda kısa klipler yanıp sönüyor. Bir tanesinde, bir çift gün batımında sahilde bir çift ata biniyor. Atlar dörtnala koşmaya başlayıp kameradan uzaklaşırken, her bir ata bağlı ipleri görebiliyoruz. Arkalarında iki ceset sekerek ilerliyor ve gelen dalgaların sürüklediği kan izlerini bırakıyor.

Bir başka çekimde, bir grup insan mutfakta dolaşırken gülmektedir. Kamera, içinde kesik bir el ve birkaç organa benzeyen bir şey bulunan bir karıştırıcıya zoom yapıyor. Renklerine bakılırsa belki bir karaciğer ve birkaç böbrek. Blender fokurduyor ve vücut parçaları lapaya dönüşüyor.

"Yemek kursuna katılmayacağım," diyor Cat. "İşte

şimdi üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey var."

Öne doğru eğilip video devam ederken izliyorum.

"Misafirlerimizin güvenliği ve mahremiyeti için adada fotoğraf veya video çekimine izin vermiyoruz. Tüm misafirlerimiz, küçük cennet parçamızdan ayrılmadan önce cihazlarının tüm görüntülerden arındırılmasını kabul etmelidir."

Üzerinde büyük kırmızı bir X işareti bulunan bir kamera görüntüsünün ardından, bir ormanın içinde yer alan büyük bir malikane gösteriliyor.

"Hoş geldiniz yemeğinde sizi görmeyi dört gözle bekliyoruz. Ve unutmayın, burada hepimiz günahkâruz."

Kamera geri çekilip yükselir ve sahilde gülümseyip el sallayan bir grup insanı gösterirken çekim kararır.

"Bu hayatımın asla geri alamayacağım üç dakikası." Ayağa kalktım ve banyo malzemelerimi toplamak için lavaboya doğru ilerledim.

Cat de aynısını yapıyor ve birkaç dakika sonra arabamız ön tarafa geldiğinde gitmeye hazırız. Cat'in benim için seçtiği küçük kahvaltı poşetini alıp içine bakıyorum. Kuru bir muffin bana bakıyor. Çok aç olmamam iyi bir şey. Dün gecedan sonra bir süre Ezra'dan başka bir şey arzulayacağımı sanmıyorum.

Lobiye doğru ilerledik, sonra ön kapıdan çıktık. Tesise dönüp bakıyorum ve fantezilerimin gerçekleştiği bir geceye sessizce veda ediyorum. En azından bundan iyi bir şey çıktı. Şimdi odaklanma zamanı.

Uzun, siyah bir limuzinin arkasına yerleştikten sonra Cat'e dönüyorum ve şoförün kulak misafiri olmaması için sesimi alçak tutuyorum. "Dinle, adada olduğumuz sürece dikkat istiyorum. Sen de dikkat çekmemem için bana yardım etmelisin. Bu, gerçek kimliğimi ortaya çıkaramayacağın anlamına geliyor. Anladın mı?"

Başını sallıyor. "Dudaklarım mühürlü."

Keşke klişeler yerine gerçeklerle konuşsaydı. Ağzını kapalı tutacak güçlü bir epoksisi olsaydı bu karmaşanın içinde olmazdık.

"Ayrıca, bu faaliyetlere tanıklık etmek veya katılmak için ne kadar heyecanlı olursanız olun, soğukkanlılığınızı korumalısınız. İlk kez katılan biri gibi görünürseniz, kimliğimizi açığa çıkarırsınız."

Şimdi görebiliyorum. Biri boğazını kesiyor ve Cat'in gözleri meraktan kocaman açılıyor. Eğer onun saflığının kokusunu alırlarsa, boğazları kesilenler biz olacağız.

Cat inliyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Keşke bana biraz daha inansaydın. Tamamen işe yaramaz değilim."

Birçok şeyde iyi olduğundan emin olsam da, bunlardan hiçbirini bana ne sözleriyle ne de davranışlarıyla ifşa etmedi. Ama bunu kendime saklıyorum. Önümüzdeki beş gün boyunca onu bir ana tavuk gibi izlemem ve onu çok fazla üzmem istemiyorum.

Miami'ye doğru kısa bir yolculuktan sonra küçük bir havaalanına varıyoruz. Şoförümüz bizi doğruca şık gümüş bir jetin varışımızı beklediği piste götürüyor. Siyah giyimli bir adam valizlerimizi aldıktan sonra bizi merdivenlere götürüyor ve burada şimdiye kadar deneyimlediğim en lüks seyahat konaklama birimine giriyoruz.

Alan bir uçağın içinden çok fütüristik bir oturma odasına benziyor. Beyaz deri koltuklar, bir tarafında kanepeye bir şeyle iç mekanı süslüyor. Tavanda gece gökyüzünü gösteren büyük bir ekran var. O kadar gerçekçi ki kendimi bir teneke kutunun içine tıkılmış gibi değil de açık havada duruyormuşum gibi hissediyorum.

Cat'e dönüyorum, onun da benim kadar şaşırmasını bekliyorum ama o soğukkanlı davranıyor. Sanki her gün bunlardan birinde uçuyormuş gibi etrafına bakınıyor, sonra beyaz deri sandalyelerden birine oturuyor.

Tek başıma oturmayı tercih ederek kabinin arka tarafına yakın bir koltuk seçiyorum. Bize başka biri katılırsa, sadece onunla birlikte oturacaklarını umabilirim. Telefonumu çıkarıyorum ve mümkün olduğunca ulaşılmaz görünmek için kaydırmaya başlıyorum.

Birkaç dakika sonra ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor ve yaşlı bir adam ayaklarını sürüyerek kulübeye giriyor. Cat onu fark ediyor ve bana dönüyor. Kaşlarımızı kaldırarak bakışıyoruz, sonra onu izlemeye devam ediyoruz.

Doğru uçakta olmasına imkan yok.

Başlangıç olarak, o küçük bir antika. Birini öldürdüğünü hayal bile edemiyorum. Birinin en kötü kabusundan çok büyükbabasına benziyor. Belki de bu yüzden yaptığı işte iyidir.

Cat'in yanına oturur ve göğüs cebindeki mendille silmeden önce takım elbisesinin altından büyük bir bowie bıçağı çıkarır.

Görünüş aldatıcı olabilir, sanırım.

Cat onunla sohbet ediyor ama ne dediklerini duyamayacağım kadar sessiz konuşuyorlar. Şimdi keşke daha yakın otursaydım diyorum. Eğer yanlış bir adım atarsa, onu kurtarmak için orada olamayacağım.

"Yola çıkmamıza ne kadar var biliyor musunuz?" Bir şeyler ters gitmeden önce konuşmalarını bölmeyi umarak adama söylüyorum.

Adam bileğini sallayarak saatini takım elbisesinin kolundan kurtarır ve böylece ona bakabilir. "Belki on dakika kadar."

Biraz aksanı var, muhtemelen Alman.

Onaylarcasına başımı sallıyorum ve Cat'in önündeki küçük masadan bir dergi aldığını gördüğümde telefonuma dönüyorum. Güzel. Ünlü dedikoduları için çok daha uygun.

Yorgunluk üzerime çöküyor. Başımın arkasını deri koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bu uçuşun ne kadar süreceğini bilmediğimden, kedi uykusu fikriyle oynuyorum. Otuz dakika bile bana iyi gelecektir.

Ama sonra ayak sesleri bir kez daha merdivenlerde çınlıyor ve Ezra kulübeye adım atıyor.

Dokuzuncu Bölüm

Ezra

T Unutulana kadar becerdiğim kadın seri katil mi? İhtimali nedir ki? Beni gördüğüne pek sevinmiş görünmese de gülümseyerek ona doğru ilerliyorum. Şokun etkisi geçtiğinde, umarım daha coşkulu olur. Ya da en azından biraz daha yatkın. Öldürmekten daha çok sevdiğim tek şey sevişmek ve eğer adada ikisini de yapabilirsem, bu şimdiye kadarki en iyi Günahkârlar İnzivası olacak.

Yanına otururken, "Olaylar ne kadar da tersine döndü," diyorum.

Bana göz kırpmıyor ve konuşmakta zorlanıyor. "Sen . . . kardeşin. Yani, bizden biri misin?"

"Gooble-gobble, bizden biri," diye .

Kaşını kaldırıyor.

"Sanırım filmi görmeniz gerekecek." Boğazımı temizliyorum. "Evet, kardeşim ve ben seri katiliz, tıpkı senin ve tahminimce sarışın arkadaşın gibi."

"İhtimaller ne ki?" diye nefes alıyor. "Seni gördüğümde ben de aynen böyle düşünmüştüm."

Kardeşim ve Gary, Kindra'nın arkadaşının yanına oturmayı tercih ettiler ki bu benim için sorun değil. Bu kadına hayran olmak için biraz daha yalnız kalmak hiç de fena bir şey değil.

"Bu şeye daha önce gelmiş miydin?" diye soruyor.

"Evet, kardeşim ve ben on yıl önceki başlangıcından beri katılıyoruz."

"Peki ya arkadaşın?" Gary'yi işaret ediyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve yaklaşıyorum. "Sır tutabilir misin, evcil hayvanım?"

Tüyleri diken diken oluyor. Soğukkanlı davranmaya çalışsa da, nefesimin üzerine hücum etmesine vücudunun verdiği tepkiyi gizleyemiyor. "Evet, yapabileceğimi düşünmek isterim. Eğer yapamazsan bu hobide fazla ilerleyemezsin."

"O bizim dostumuz değil, bizden biri de değil. Katili kardeşim olacak olsa da adanın sığırı olmak için seçildi. Etkinlik koordinatörünün bize bir iyilik borcu vardı ve sapığı sokaklarda bırakamazdık."

"O bir-?"

"Hasta adam, evet. Çok hasta. Sadece birkaç gün önce, okuldan eve yürüyen küçük bir kızı kaçırdı. Detaylar midemi bulandırmaya yetiyor, bu yüzden onları açıklamayacağım. Sadece kardeşimin onun hak ettiği sonu almasını sağlayacağını bilin."

Motorlar kabinin dışında vızıldıyor ve herkes emniyet kemerlerini bağlayıp uçuş için yerleşmeye başlıyor. Birkaç dakika sonra pistte taksi yapıyor ve mavi gökyüzüne yükseliyoruz.

Sarışınla konuşurken kaybolan kardeşime doğru bakıyorum. Daha doğrusu bir tartışmaya. Başını sallamaya devam ediyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, giderek daha da hararetleniyor. İşte Bennett bu. Düşman edinmekte arkadaş edinmekten çok daha iyidir.

Yanlarındaki küçük Alman adamı tanıdım. Memleketinde *der Sensenmann* olarak biliniyor ama biz ona sadece Grim diyoruz. Bir üniversite profesörü gibi görünse de, bıçağı olan vahşi bir adam. Ya da bir balta. Keskin bir bıçağı olan her şey onun işine yarar.

Kindra yanıma kayıyor ve başını koltuğa yaslıyor. Dudakları geniş bir esnemeyle aralanıyor ve eliyle üstünü örtüyor.

"Yorgun musun?" Ben soruyorum.

Uçağa bindiğimden beri ilk kez gülümsüyor. "Dün gece biri beni geç saate kadar uyutmadı."

"Umarım en azından buna değmiştir." "Hem de çok."

Sesimi alçaltıyorum. "Performansını tekrarlama şansın var mı? Seninle bir gece daha geçirmeyi çok isterim."

Gülümsemesi yüzünden düşüyor ve kalbimi de beraberinde götürüyor. "kadar istesem de, burada bir tür görevdeyim. Aradığım şey

Birisi."

"Belki yardım edebilirim. Kim o?"

Omuzlarını silkerek kaldırıyor. "Sorun da bu zaten. Emin değilim. Birkaç yıl önce kardeşimi öldürdü ve ben bunu ona ödetmek istiyorum."

"Bunu yapmak zor olacak. Diğer konukları öldürmek konusunda oldukça katı kuralları var."

"Ben o kadar aptal değilim." Başını sallıyor. "Sadece kim olduğunu bilmek istiyorum ki döndüğümüzde onu bulabileyim. Zaten ona işkence etmek için beş günden fazlasına ihtiyacım olacak."

"Kes şunu. Beni ediyorsun."

Şaka yaptığını düşünmüş gibi omzuma vuruyor, ben de elini tutup kucağıma koyuyorum.

Gözleri açılıyor.

Sonra aklıma bir fikir geldi. "Adaya vardığımızda odaklanman gerekeceğini anlıyorum ama henüz orada değiliz. Belki tuvalete kaçabiliriz?"

Emniyet kemerini çözer ve ayağa kalkar. "Ve belki ondan sonra, çay ve çörek yiyebiliriz."

"Siz Amerikalılar neden her zaman doğrudan çay ve çöreklerle gidiyorsunuz?" Kucak kemerimi bırakıp onu takip ediyorum.

Herkesin gözü üzerimizdeyken küçük tuvalete doğru koşturuyoruz, ama o umursamıyor gibi görünüyor, ben de umursamıyorum. Bennett daha sonra iğneleyici bir şey söylerse, bunun kıskançlıktan kaynaklandığını bileceğim.

Kapı arkamızdan kapanıp içeri girdiğimizde Kindra dizlerinin üzerine çöküyor ve şortunu indirmeye başlıyor. "Ağzımın neler yapabileceğini gösterme sırası bende," diyor.

Sakso teklifini geri çevirecek biri değilim, itiraz etmiyorum.

Elini aletimin etrafına sarıyor ve doğrudan alt takımına gidiyor. Ağzı, bana bakarken diliyle daireler çizerken taşaklarını ıslak bir sıcaklıkla yıkıyor.

"Yaramaz bir , değil mi?" Homurdanıyorum.

Dili taşaklarımdan yukarı kayıyor ve şaftımın uzunluğunu kat ediyor, ama doğrudan kafaya gitmiyor. Hemen altında duruyor ve yavaşça tabana doğru ilerliyor. Zevk omurgamı kavırıyor.

"Yüzümü sikmeni istiyorum," diye fısıldıyor sikime karşı.

Siyah saçlarını kavrayarak aletimin başını dudaklarına bastırıyorum. Ağzını açıyor ve içeri girmeme izin veriyor. Daha önce sadece bir kez cennete bu kadar yaklaşmışım, o da dün geceydi.

"Siktir," diye inliyorum boğazının arkasına doğru bastırırken. "Seni kullanmama izin verme şeklini seviyorum."

Kahverengi gözlerinde bir gülümsemeyle bana bakıyor. Kız övgüden hoşlanıyor ve ben de bunu sağlamaktan mutluluk duyuyorum.

Dolgun dudakları dişlerini ustalıkla koruyor, ben de hızımı artırıp ağzını biraz daha hızlı sikiyorum. Alçak bir inilti boğazından yukarı tırmanıyor ve sikimi gıdıklıyor. Aşağıya bakıyorum ve ben onu kullanırken kendisiyle oynamak için elini şortunun içine soktuğunu fark ediyorum ve şu anda yükümü üflememek için kendimi durdurmak için yapabileceğim tek şey bu.

Yüzüne doğru sertçe bastırıyorum ve kendimi yerinde tutuyorum. Gözleri yaşlarla doluyor ama öğürmüyor ya da karşı koymuyor. Beni alıyor. Her şeyimi. Zavallı şey ağzını etrafımda zar zor dolaştırabiliyor ama sanki işiymiş gibi sikimi yalayıp yutuyor. Zam almak üzere.

"Boşaldığımda sakın yutma. Ağzında tut. Anladın mı?"

Başını hafifçe sallıyor. "Aferin kızıma."

Boğazından bir inilti daha yükseliyor. O da benim kadar boşalmaya yakın olmalı.

am.

Boğazını tekrar sikmeye başladım. "Henüz gelme," diyorum dişlerimi sıkarak.

Dişler. "Yaşayacağın orgazm benim sana yaşatacağım orgazm ."

Eli şortunun içinde daha hızlı hareket ediyor ve kalçaları titremeye başlıyor. Saçlarını daha sıkı kavriyorum ve ağzına daha da sert girerken başını geriye doğru eğiyorum.

"Yaramaz bir hayvan olma," diyorum.

Sikimin etrafında pantolonunu indirirken gözleri kapanıyor, beni kenara gönderiyor ve ağzını boşalmamla dolduruyorum. İşim bitene kadar onu yerinde tutuyorum. Şişmiş yanakları ve yaş dolu gözleriyle arkasına yaslanıyor ve bir sonraki emrimi bekliyor.

"Ayağa kalk."

Söyleneni yapıyor ve ben de onu kendime çekip öpüyorum. Dillerimiz birbirine dolanırken, aldığım zevk onun ağzından benimkine geçiyor. Yükün el değiştirmesinden çok mutlu olduğuna eminim. Boşalmanın tadı pek hoş değil ama bunu tadına bakmak için yapmadım.

Önünde diz çöktüm ve şortunu indirdim. Külot giymediğini fark ettiğimde çok şaşırdım. Kot pantolondan çıktı, sonra

duvara yaslanıp bacaklarını açarak mükemmel tümseğine erişmemi sağladı.

Dolgun kalçalarını kavrayarak yüzümü tatlı kokusuna gömüyorum ve dilimle içine boşalmaya zorluyorum. Klitorisini emerken daha derine itmek için iki parmağımı içine sokuyorum.

Omuzlarımı kavrarken dudaklarından bir inilti dökülüyor. Kalçaları yüzümün yanlarına doğru titriyor ve bu muhtemelen bir kadını en hızlı boşalttığım andı. Dürüst olmak gerekirse, o oral seks de muhtemelen en hızlı yaptığım oral seks oldu.

Orgazmı azalırken, şortunu giymesine yardım ediyorum. Bana tutunarak kendini sabitliyor ama tamamen bitmiş görünüyor.

"Artık güzel bir uyku çekebilirsin," diyorum sırtarak.

Gülüyor, sonra temizlenmek için lavaboya doğru ilerliyor. Kolunu kavradım ve elini tuttum.

"Uçuşu bacaklarının arasında benimle bitirmeni istiyorum," diyorum. "İstersen buna tuhaf de, ama orada üzerinde benim izimle oturduğunu bilmek bile . . ."

Dudaklarını yalıyor ve isteğimi değerlendiriyor. "Tamam, peki ya mantar enfeksiyonu kaparsam? Adaya uçakla Monistat gönderilmesini isteyen sen mi olacaksın?"

"Anı mahvetmenin yolu, evcil hayvan." Alnına bir öpücük konduruyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Sadece bunu benim için yap."

Bir kahkaha atıyor ve omuz silkiyor. "Tamam, ama sadece sende de bir iz bırakmama izin verirsen."

"Ne istersen," diyorum.

Hiç tereddüt etmeden beni daha yakına çekiyor, gömleğimi kaldırıyor ve sol meme ucumun üstündeki deriyi emmeye başlıyor. Göğsümde Danimarka büyüklüğünde bir morluk bırakırken sadece orada durup izleyebiliyorum.

Arkasına yaslanıp yaptığı işi inceliyor ve tatmin edici buluyor. Gömleğimi indiriyor ve göğsümü okşuyor, sonra banyodan çıkmak için dönüyor.

Koltuklarımıza döndüğümüzde, galeri bir dizi alkış ve gürültülü tezahüratla patlıyor. Kindra daha önce hiç görmediğim bir kırmızı tonunda kızarıyor ama ben sadece diğerlerine bakıp başımı sallıyorum.

"Onu becerdin mi?" Gary kulübenin öbür ucundan sesleniyor.

Cat öne doğru eğiliyor ve onun saçsız başının tepesine vuruyor. "Senin derdin ne lan?"

Kindra koltuğuna yığılır ve elleriyle yüzünü kapatır. "Kardeşinin o adam üzerinde hakkı olduğundan emin misin? Çünkü onu öldüren kişi olmayı gerçekten çok isterim."

Onu bu utançtan kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Zavallı şey bu yolculuktan sonra bir daha asla uçamayabilir.

"Bana kardeşinin katilinden biraz daha bahset," diyorum. "Belki onu bulmana yardım edebilirim."

Ellerini indiriyor ve kucağına bakıyor. Utanç yerini depresyona bıraktı ve böyle hassas bir konuyu seçtiğim için kendimi tekmeliyorum.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor. "O bir hayalet. Sadece bir kişi onun yüzünü görmüş ve bunu anlatacak kadar yaşamış. Adını da böyle almış. Mezbaha Adonis'i."

Damarlarımda buz kristalleşiyor ve kalbimin atışı duruyor. Aradığı adam, öldürmek istediğı adam benim.

Onuncu Bölüm

Ezra

T Geçen yıldan bu yana villalarda çeşitli iyileştirmeler yaptık. Yüzmek için yeni bir yüzer iskele. İçeride daha ev hissi veren yeni mobilyalar. Aslında şu anda ev iyi olurdu.

Mideme bir ağrı saplanıyor ve mini mutfağın yemek bölümündeki yepyeni sandalyelere yaslanıyorum. Kindra'ya son kıymetli hap poşetimi verdim ve şimdi bu seyahatin katıksız ironisi yüzünden bağırsaklarım boşalacakmış gibi hissediyorum.

Uçağa bindiğimde ve onu gördüğümde, onun da orada olmasının iyi bir şans olduğunu düşündüm. Hatta tatlı. Ama şimdi bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Nasıl oldu da hayatımın en güzel gecelerinden birinden tamamen saçmalığa dönüştü?

Kardeşini öldürdüm, ki bu yeterince boktan bir durum, ama bir de benim sadece yırtıcıları öldürdüğümü öğrenince durum daha da kötüleşiyor. Yani kardeşi de onlardan biriydi. Bunu öğrendiğinde benden daha az nefret etmesini sağlayacak bir çözüm yok.

Gözlüklerimi çıkardım ve gömleğimi sıyırdım. Adadan gelen sıcaklık, mide ağrısının dalgalarını daha da dayanılmaz hale getiriyor. Şakaklarımdan aşağı ter damlıyor.

"Ezra?" Bennett'in sesi pencerelerden içeri süzülüyor.

Ön kapıyı açıyorum ve Kindra'yı yerimizden haberdar etmeden önce onu içeri alıyorum. Gerçekten konuşmamız lazım. Jetten ayrıldıktan sonra hiç şansımız olmadı. Ev sahibi bizi özel villalarımıza götürdü ve koşarak uzaklaştı.

"Buraya ," dedim.

İçeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. "Vay canına, bok gibi görünüyorsun." "O zaman tam olarak nasıl hissediyorsam öyle göründüğüme eminim. Gary nerede?" Benim bile

Panik, aklımı o beladan alamıyorum.

"O artık sığır. Onun için endişelenmeyin. Keşke onu teslim ederken yüzünün fotoğrafını çekebilseydim ama maalesef fotoğraf çekirme şansımız yok. Hayalet görmüş gibi bakmanın sebebi nedir?"

Bu ilginç bir kelime seçimi çünkü kardeşinin hayaleti yıllar sonra bana musallat olmak için geri gelmiş gibi hissediyorum.

"Uçakta tanıştığım kadını hatırlıyor musun?"

Dedim. "Peki ya otelde?"

Burnumun kenarını sıkıyorum. "Evet. İnanılmaz bir gece geçirdik."

"O zaman sorun ne?"

"Kardeşinin katilini bulmak için burada." "Ve?"

"Ben onun kardeşinin katiliyim."

Bennett iki kelime söylemeden önce sayısız kez göz kırptır. "Ne? Nasıl?"

"Kardeşi açıkça biriydi, yoksa onu öldürmezdim."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bunu seks yapmadan önce öğrenmiş olsaydı, her şey çok daha kolay olurdu. Onun yerine, benim hâlâ içindeyken bana olan nefretini kusmasını dinlemek zorunda kaldım. Bu benim standartlarıma göre bile berbat bir şey.

Bennett ağırlığını ayaklarının arasında kaydırır. "Söyle ona-"

"Öyle bir şey yapmayacağım. Bilmemeli. ."

Bennett gülüyor ve ben onun boğazına bir delik açmayı hayal ediyorum.

"Müdavimler seni Abattoir Adonis olarak tanıyor."

"Bilmemelerini sağlamalıyız." "Nasıl?"

"Organizatöre bu yıl anonim kalmak istediğimi söyleyeceğiz. O zaman tek yapmamız gereken müdavimleri bulmak ve onları sessiz kalmaya teşvik etmek."

"Yani . . . Sanırım. Ama bu kulağa zaman kaybı gibi geliyor."

"Bennett, öğrenemez." Hiçbir zaman yalvaran biri olmadım, ama bu durumla başa çıkabileceğim anlamına geliyorsa dizlerimin üzerine çöküp botları yalayabilirim.

Yenilgi göstergesi olarak ellerini havaya kaldırırken gözleri yuvarlanıyor.

"Tamam, yardım edeceğim."

Bu insanları bulmak nasıl bu kadar zor olabiliyor? Burası bir ada ve sadece küçük bir kısmı misafirler için boşaltılmış.

Villanın kapısını çalmak sonuç vermedi, ancak Grim'i mayosunun içinde bir bıçağı temizlerken buldum. Yaşlı adam kapıyı açtığı anda, bir testis lacivert kumaştan yapılmış yetersiz hamaktan sarkıyordu. Ona kimliğimi gizli tutmasını söyledikten sonra kapıyı yüzüme yeterince hızlı kapatmasını sağlayamadım.

Bennett'in organizatöre haber vermesiyle sahile doğru yola çıktım. Kum şeridinin üzerinde kocaman bir pavyon duruyor. İçinde yeni banklar sandalyeler oturuyor ve dışı yeni bir kat gök mavisi boyayla parlıyor.

Ice Pick yakınlardaki kumsalda oturuyor, uyurken kızaran karnının üzerinde bir bira dengeleniyor. Yaklaşıyorum ve gölgem onu gölgede bıraktığında sarsılarak uyanıyor. Ne olduğunu anlayamadan karnıma bir buz kıracağı saplanıyor. Bu da nereden çıktı şimdi?

Ice Pick koyu renk güneş gözlüklerini kaldırıyor ve gülüyor. "Hey, Adonis."

Buz Kıracağı Katili bir Orta Batı fenomeni. Acımasız, önce bıçaklayıp sonra soru sormaya istekli ve ben de bu tür bir iç boşaltma hissine bir santim kadar yaklaştım.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum.

Genelde birbirimizden iyilik istemeyiz. Bu çok bencil bir meslek ve biz de çok bencil insanlarız. Ama başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

"Ne olduğuna bağlı," diyor buz kıracağını kılıklı kalçasının altına sokarken.

"Bu yolculukta beni tanıımıyormuş gibi davranmanı istiyorum. Kim olduğumu unut.

Ben hiç kimseyim."

Güneşin ısıttığı birasından doyurucu bir yudum alıyor. "Sana Crumpet Katili diyebilir miyim?"

Amerikalılar neden *hep* çöreklerle saldırıyor?

"Bu senin adın değil, değil mi?" diye soruyor şarkı söyleyen bir ses. Bu Kindra'nın şehvetli, hafif şirret sesi değil, bu da onun sarışın arkadaşı olduğu anlamına geliyor. Adadaki diğer tek kadın katil Maudlin Rose ve o da hiç konuşmuyor.

Dönüyorum ve umarım bu konuşmanın sadece sonunu duymuştur.

"Evet, ben Crumpet Katili'yim" diyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Artık bu aptal isme bağlıyım. Öfkeli olsam da aynı derecede eğlenmiş ve histerik bir haldeyim ve yüzümü asmamak için mücadele ediyorum. Bunu yapmazsam mutluluğum tehlikeye girecek. "Kindra nerede?"

"Şurada tekir saçlı adamla birlikte."

Parmağını köşkte takip ediyorum ve Kindra'yı gölgenin rahatlığında görüyorum. Eliyle tutmaya çalıştığı koyu renk saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor. Yanındaki piknik bankında oturan adama kıyasla melek gibi ve çok yersiz görünüyor.

Vahşi sarı saçları arkasından savrulurken bana doğru işaret ediyor ve gördüğüm en kötü porno bıyıklarından biriyle kaplı dudaklarıyla gülüyor.

"Seksenlerin Adamı." Kahretsin, henüz ona ulaşamadım. "Evet, bu o," diyor Cat.

Genelde çok sakın bir insanımdır. Bu kariyerde duygularınızın sizi kontrol etmesine izin vererek hayatta kalamazsınız. Ama beni işaret eden sincap gibi parmağını izlerken tamamen onların kontrolündeyim.

Ona ne söyledi? Tek hayal ettiğim, "*İşte Abattoir Adonis!*" demesi.

Ve Tanrım, Kindra'nın beni öldürmeye çalışıp çalışmayacağını görmek için onlara doğru ilerlerken içimde panik yok. Kim olduğumu öğrendiğinde hiçbir orgazm onu durduramayacak. Yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa, çoktan geç kalmış olabilirim.

On Birinci Bölüm

Kindra

Ezra ve Cat bana doğru yöneliyor ve Ezra gözlerimin içine bakamıyor. Neden biri yavru köpeğini bir su birikintisine itmiş gibi görünüyor? "Onun Crumpet Katili olduğunu biliyor muydun?" Cat gülerek söylüyor.

Tam onun önünde. O utanmaz.

Yanımdaki adam - ona seksenler dememi istedi - koltuğunda kayarak ağzını açıyor ama Ezra sözünü kesiyor.

"Siz ikiniz bana isimlerinizi hiç söylemediniz," diyor o yumuşak İngiliz aksanıyla.

Cat çenesini kaldırıyor, yarattığımız arka planı kullanma şansı bulduğu için çok mutlu. "Ben Kedi Tırnığı Katili'yim ve o da Sunlig-"

"*Sunshine Strangler*," diye ağzımdan geçiriyorum, o da kimliğimizi ortaya çıkarıyor. Gözlerimle ona hançer ve o da *özür diliyor*. Lanet isimleri o uydurdu. Onları hatırlayabilmeli.

Yanımdaki adam başını kaşıyor. "Kafam karıştı." "Neden bir şeyler içmiyoruz, Seksenler?" Ezra söylüyor.

Kafa derisi yüzülmüş mucize Ezra'ya bakıyor, sonra ayağa kalkıp onunla birlikte pavyonun tiki barına doğru yürüyor. İki adamın uzaklaşmasını izlerken, Ezra'yla geçirdiğim zamanlara dair anılar aklımdan geçerken göğsüm sıkışıyor.

Adaya vardığımızda kardeşimin katilini bulmaya odaklanabilmek için onunla ilişkiyi kesmeyi planlamış olsam da, beni yenmesi hala canımı acıtıyor.

Yumruk. Mile High Club'a katıldığımızdan beri mesafeli. Ne değişti?

"Votka tonik istiyorum!" Cat onlara doğru bağırıyor.

Cat'e dönüyorum. "Sen içki içecek yaşta mısın?"

"Yirmi iki yaşındayım."

Ezra alnındaki teri siliyor, arkasını dönerken hâlâ bakışlarımndan kaçıyor.
"Hoş geldin partisi bitene kadar sadece bira ve şarap ikram ediyorlar."

"İyi, ama meyveli bir şey yok!" Kedi çağırıyor. "ileğe alerjim var."

"Onları sevmemek bir alerji değildir," diye hatırlatıyorum ona. Çok melodramatik. Onunla ilk tanıştığımda, bir kasede yaban mersini görünce boğazı dğmleniyormuş gibi davranmıştı. Tiyatroya tahammül edemiyorum.

Cat bankta yanıma uzandı. Hiç vakit kaybetmeden minik bikinisini ve şeffaf pembe şalını giydi. Gerçek bir tatil gibi davranıyor, oysa hiç de öyle değil.

"Gerçekten daha dikkatli olmalısın," diyorum Cat'e. "Her zaman seninle olamam, özellikle de aynı villayı paylaşmadığımız için. Sana tasma takmamı istemiyorsan, havlamayı bırakmayı öğrenmeni öneririm."

Suya bakarken "Ne zaman birini öldüreceğiz?" diye soruyor. "Bunun bir cinayet inzivası olduğunu sanıyordum."

"Bilmiyorum. Biraz meşgul olduğum için etkinlik broşürünü henüz ."

"Ezra'yla göz göze gelmek mi?" Kaşlarını sallıyor.

"Hayır. O bir kaamaktı ve artık bitti."

Dudaklarını yalıyor ve sırtıtmamak için kendini zor tutuyor. "Bilmiyorum. Seni nasıl izlediğini gördüm."

Adamlar yaklaşırken koluna vuruyorum. Kefal adam Cat'e bir içki uzatıyor ama Ezra'nın eli boş. Bu benim için sorun değil. Haftanın geri kalanında aklımlı başımda tutmak istiyorum ve alkol bunu yapmama yardımcı olmayacak.

"Kindra, sahilde yürümek ister misin?" Ezra sorar.

Yüzümü ona dönüyorum. "Tabii tüm bu süre boyunca gözlerimden kaçmayı planlamıyorsan."

"Gözler abartılıyor, tatlım. Bakmak istediğim başka şeyler var."

Sözleri şaka amaçlıydı ama ben komik bulmuyorum. Ona hala kızgınım. Bana sonsuz orgazmlar yaşatan sevimli bir İngiliz'den ... şey, buna dönüştü.

Eğer bir psikopatla yatmakla ilgili bir sorunu varsa, ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Ve yürüyüşün yardımı olur mu bilmiyorum. Radarının kapalı olması benim suçum değil. Çantasından numaralarını çıkardığı anda ne olduğunu anlamıştım. Sanırım bir BDSM konferansına falan gidiyor olabilirdi ama bu adamla birbirimizi yakından keşfetmeye duyduğumuz yoğun arzudan daha fazla ortak noktamız olduğunu biliyordum.

Ama kapanış her zaman iyidir ve herhangi bir cevap almamın tek yolu onunla konuşmak .

"Peki," dedim. "Beni kullanılmış bir ceket gibi silkip atan adamla yürüyüşe çıkacağım."

Başka ne yapacağım? Cat ile vakit mi geçireceğim? Ölmeyi tercih ederim.

Ezra yüzünü buruşturup elini bana doğru tutuyor ama ben aldırmiyorum ve kendi gücümle ayağa kalkıp suya doğru ilerliyorum.

Dalgaların kıyıya vurduğu yerlerde kum koyulaşıyor. Ayaklarıma gevşek granüllerden daha iyi geliyor. Çulluklar suya girip çıkıyor, yiyecek ararken kürdan bacakları üzerinde sıçırıyorlar.

Ezra bana yetişiyor ve okyanus ayaklarımızın etrafında toplanırken sessizce yan yana yürüyoruz. Su şaşırtıcı derecede ılık. Ne bekliyordum bilmiyorum ama daha önce hiç sahile gitmemiştim. Hep karayla çevriliydim ya da göller ve nehirlerle çevriliydim, hiç böyle uçsuz bucaksız bir okyanusta bulunmamıştım.

Bu dinginliğe rağmen bir soru aklımı kurcalıyor.

"Neden?" diye soruyorum.

Beklediğimden daha kısa sürdü. "Neden ne, tatlım?"

"Sevimli İngiliz aksanıyla o tatlı kelimeyi söyleme. Beni siktin ve sonra benimle hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davrandın."

"Durum biraz karışık Kindra."

"O zaman karmaşıklıklaştırma, *Ezra*. Kimsenin şişman hatunu becerdiğini bilmesini istemiyor musun? Bu mudur yani?"

Derin bir nefes alıyor, koyu renk gözleri bana doğru atlamadan önce suyu tarıyor. "Seni becermek bir ayrıcalıktı ve asla utanacağım bir şey değildi."

"Sonra ne oldu?"

Duruyor, başını sallıyor ve gömleğini çıkarıyor. Pantolonunun arkasına sokuyor ve ben hiç bu kadar seksi bir şey görmemişim. Güneş vücudunda parıldıyor.

Tam konuya girip soruyu tekrar soracaktım ki okyanusun uğultusunu bir çığlık böldü. Bir seri katil olarak, bu sese odaklandım.

"Neden çığlıklar duyuyorum?" diye soruyorum.

Ezra etrafına bakınır. "Muhtemelen kum sığırlarıdır." "Ne?"

"Bu akşamki havai fişekler için, hoş geldin partisinden sonra."

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor." Ayak parmağımı kumda sürüklüyorum ve suyun bir sonraki dalgayla birlikte çukuru doldurmasını izliyorum.

"Her yıl birkaç sığırı -tutukluları- kuma gömerler. Kafalarını kuma gömüyorlar ki kıçlarından havai fişek atabilsinler."

"Peki neden çığlıklarını duyabiliyorum?"

"Bazılarının henüz gömülmediğini tahmin ediyorum."

Sesleri ürkütücü bir aleve tutulmuş bir pervane gibi takip ediyorum ve alçak halat çitlerle çevrili bir alan buluyorum. Birkaç çıplak insan yan yana yatıyor, çoğunun kafası kumun altına gömülü. Bacak demirleri ayak bileklerini mükemmel genişlikte birbirinden ayırıyor ve elleri arkadan sabitlenmiş. Tıpkı Ezra'nın söylediği gibi kıçları havaya kalkmış ve her birinin yanında açık pembe kumaş buruşuk bir şekilde duruyor.

Palyaço maskeli bir adam çığlık atan bir kadını saçlarından tutup yüzünü kumdaki bir deliğe sokuyor. Karnının altındaki bir kum tümseği, adam kafasından aşağı ıslak kum kovaları boşaltıp deliği doldururken ve aslında onu boğarken onu açılı bir pozisyonda tutuyor. Çığlıkları boğuk hırıltılara dönüşüyor, sonra sessizleşiyor ve hareketsizleşiyor.

Onun için biraz kötü hissetmem çok mu kötü?

Ezra yüzümdeki tuhaf ifadeyi fark etmiş olmalı, çünkü daha fazla görmemem için önüme geçiyor.

"Pembe tulum giyiyorlar. Endişelenme, tatlım."

"Üzerinde hiçbir şey yok ama olsun." Başımı iki yana sallıyorum ve diğer yöne, açıkta duran pislikler sırasından uzağa doğru yürümek için dönüyorum. "Bütün bu olanları bana açıklaman gerekecek. Daha önce soracaktım ama görmezden geliniyordum."

Ezra günahkâr bir gülümseme sunuyor. "İnziva, güzel bir sahil ortamında canı eğilimlerimizi keşfetmemizi sağlıyor."

"Dün gece izlediğimiz reklam filmi gibi konuşuyorsun."

Başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Bunu hâlâ yeni konuklara gönderdiklerine inanamıyorum. Büyük siyah atın üzerindeki şık adamı gördün mü?"

Güzel bir kadınla el ele tutuşuyordu." "Bekle, o sen miydin?"

"Kartlarını doğru oynarsan olabilir, tatlım."

Gözlerimi deviriyorum. "Tulumlara geri dönelim. Renkler ne anlama geliyor?"

"Tulumlar bize suçlarını söylüyor. Sarılar hırsızlık ve darp gibi normal, günlük suçlar. Kırmızı tulumlar cinsel suçlar. Pembe ise çocuk avcıları. Günahkârların hangi sığırı kesmek istediklerini seçmelerine yardımcı oluyor."

"Renk umurunda mı?"

"Her zaman pembe, ama kırmızıyı da keserim. Ya sen?"

Gerçeği söylemek beni Kalp Kırın Katil olarak ortaya çıkarabilir. Sadece suçlanmış ve hüküm giymiş seks suçlularını hedef aldığım herkes tarafından bilinir. Ama sonra aklım kumdaki çıplak insanlara gidiyor. Ayrım gözetmeksizin öldürdüğümü söylersem, kendimi içinde olmak istemediğim bir kutuya hapsedmiş olurum. Risk almak zorunda kalacağım.

"Ben sadece zayıflara saldıranları öldürürüm, bu yüzden kırmızı ve pembe," diyorum.

"Ben de kardeşimle benim ahlaklı tek katiller olduğumuzu düşünüyordum."

"Ahlaklı olduğumu hiç söylemedim. Sadece enerjimi hak edenlere saklamayı tercih ediyorum." Yürümeyi bıraktım ve ona döndüm. "Enerjimi daha fazla hak edip etmediğini zaman gösterecek. Bana böyle boktan bir takma adı nasıl edindiğini anlatarak aranı düzeltmeye başlayabilirsin. Bu arada, böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Sunshine Strangler'ı da hiç duymadım. Ne ima ediyorsun?"

Lanet olsun. Onunkinde delikler açmaya başlamadan önce inandırıcı bir arka plan düşünmeliydim. Camdan evlere taş atma. Annem hep böyle derdi ve ben hiç dinlemedim. Şimdi camdan evim etrafıma yıkılmak üzere.

"Yattığım yere sıçmayı sevmem," diyorum. "İşimin çoğunu Batı Yakası'nda yapıyorum, sonra günlük işim için New York'a uçuyorum. Sana söyledim, eskiden çok uçardım."

Yarım yamalak yalanımı yutmuş gibi görüldüğünde sessiz bir rahatlama iç çekiyorum. "Birisi suçlarımdan birine tanık olmuş," diye omuz silkiyor ve yürümeye başlıyor

tekrar. "Polisler aksanımdan haberdar olunca bana Crumpet Katili adını taktılar. Sadece beni utandırmak istediklerini varsayabilirim, ama bana ne dedikleri umurumda değil."

Ne garip. Ülke çapındaki polis karakollarında birçok tanıdığım var ama bu adamın adını hiç duymadım. Öte yandan, bu insanların çoğunun adını duymadım ve bazıları gerçek takma adlarını kullanıyor. Sanırım bizi diğerlerinden ayıran da bu. Yakalanmamak için radarın çok altında uçuyoruz, ancak bazıları da herhangi bir kötü şöhretten kaçınacak kadar alçaktan uçuyor.

"Peki ya kardeşin?" diye sordum. "O kim?"

"Ah, o Kaos Katili, ama bu aramızda kalsın." Ezra burnunun kenarına iki kez vuruyor. "Yolculuk yaptığımız onca yıl boyunca kimliğini hiç açıklamadı. Herkes onu sadece Bennett olarak tanıyor."

Bu küçük bilgiyi daha sonra kullanmak üzere saklıyorum. Eğer Ezra çizgiyi aşip beni kızdırmayı seçerse, bunu ortaya çıkarıp ailesini ifşa etmekten çekinmem.

Kendimizi tekrar pavyonda buluyoruz. Cat hâlâ kefalli adamla konuşuyor ve onlara yaşlı Alman adam da katılmış. Bir kahkahayı bastırmak için ağzımı kapatıyorum, ki bu kahkaha onun o küçücük Speedo'nun içinde bastırabildiğinden daha fazla. Taşakları kornişonunun üç katı büyüklüğünde, bu yüzden öldürme nedeninin cinsel hayal kırıklığıyla ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Kadınların (ya da erkeklerin) bunu yaşamak için kapısına dayandığından şüpheliyim.

yaklaştığımızda Alman, "Bize katılmanız çok hoş," diyor. "Küçük arkadaşın az önce bize bıçak kullanmadaki ustalığından bahsediyordu. Daha fazlasını duymak isterim."

Ezra öne çıkar ve ellerini uzatır. "Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak Grim. Şimdilik muhtemelen villasına dönmek istiyor, böylece yolculuğun yorgunluğunu atabilir."

Kefal adam güler ve ağzına biraz daha bira atar. "Bana sadece sandviç yapabilmek için villaya dönmek istiyormuş gibi geldi. Ne zamandan beri-"

Ağzına inen bir yumruk bir sonraki söylemeyi planladığı şeyi yarıda keser. Ezra adamın kefalinin arkasını kavrar ve onu havaya kaldırır.

"Annen sana hiç güzel bir şey söyleyemiyorsan hiçbir şey söylememeni söylemedi mi?" Ezra sorar. Adamı ayağa kaldırıyor ve şişen yanağını okşuyor. "Eğer söylemediyse, sana şimdi söylüyorum. Bu adadaki kadınlar söz konusu olduğunda, yorumlarını kendine sakla."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım, bu yüzden Ezra koluma girip beni villalara doğru götürmeye başlayana kadar öylece duruyorum. Cat ayağa fırlayıp bana yetişmek için acele ediyor ama arkamızdaki şerefsize attığı nefret dolu bakışları kaçırmıyorum.

Ezra'nın yanında ayak sürüyerek ilerlerken, "İnsanların vücudum hakkında ne düşündüğü gerçekten umurumda değil, o yüzden buna gerek yoktu," diyorum. "Görünüşümü seviyorum ve onurumu korumaktan sen sorumlu değilsin."

Ezra durup bana dönüyor, dişleri gıcırıyor ve gözleri kinle doluyor. "Benim yanımda kimse seni aşağılayamaz. Duruşumu açıkça belirttim ve bunun ileride bir sorun olacağını öngörmüyorum, ancak olursa her seferinde sonuç bu olacak." Cat'e döner. "Onu villasına götürün ve ikiniz de malikânedeki akşam yemeğine kadar içeride kalın. Kardeşim ve ben size eşlik edeceğiz."

Ben itiraz edemeden pavyona doğru koşmaya başladı. Bu hayatımın en uzun beş günü olacak gibi görünüyor.

On İkinci Bölüm

Ezra

A Akşam yemeği için hazırlanırken, plaj kıyafetlerimi biraz daha şık bir şeyle değiştirdim. Mor yakayı aşağı doğru kıvrıyorum, keskin dikiş yerinden katlıyorum. Giyinirken kendimi çok şık hissediyorum, bu yüzden takım elbiseyi t-gömlekler ve kotlar. Ayrıca, daha önceki başarısızlığıma rağmen, Kindra'ya kur yapmaya olan bağlılığımı yeniledim. Kardeşini öldürme muamması kendi kendine çözülecek.

Sonunda.

Yatak odamın kapısının çalınması Bennett'in içeri girdiğini haber veriyor.

"Niye bu kadar uzun sürdü?" diye bağılıyor çürük ahşabın arasından.

Bi

z. "Hemen çıkıyorum, Bennett."

"Evet, evet. Böyle giyinmesen iyi edersin-"

Tam da onun giydiği gibi giyinip kapıyı açtığımda sözünü kestim.

Olmadığımı umuyordum. Hawaii şortu ve kolsuz siyah bir tişört giymiş. Biz aynı değiliz.

"Orta yaş krizi reklamı gibi görünüyorsun." "Öyle mi?"

Sen de James Bond kötü adamlarına benziyorsun."

"O kadar iyi, ha?"

Bennett alay ediyor.

"Bayanlara partiye kadar eşlik edebilmek için yola çıkabilir miyiz?" Ben soruyorum.

"Ben de seni bekliyordum! Ama şimdi kıyafetlerim konusunda kendimi güvensiz hissediyorum."

"Çoğu insan . Sen iyisin."

"Kız arkadaşının küçük arkadaşına olabildiğince itici gelmeye çalışıyorum."

"Karşılıklı bir hoşnutsuzluk olduğu için bunun bir sorun olduğunu sanmıyorum. Hem uçaktaki o kargaşa neyle ilgiliydi?"

Bennett adım atmaya başlar çünkü sinirlendiğinde böyle yapar. Bu ikisi her ne için kavga ettiyse büyük bir şey olmalı.

"Kemper'ın üstün bir seri katil olduğunu düşünüyor. Bence Bundy ile aynı oyunu oynamıyor bile. Kemper ne ile tanınıyor? Annesinin kafatasına vurmakla mı? Bundy hapisten kaçtı. *İki kez*. Kaçarken de üç kişiyi öldürdü."

Bir embesil gibi ağzım açık ona bakıyorum. Gerçekten mi? Tepesini attıran şey bu mu?

"Kimin umurunda?" Ben diyorum. "Peki aramızdaki üstün katil kim?"

"Belli ki ben."

Gülüyorum. "Nedenmiş o?"

"Çünkü çalışma değiştiriyorum. Kaotik biriyim. İzi sürülemezim. Sen mi? Hesaplandı. MO iyi bilinir. Wiki sayfanızı gördünüz mü?"

"Herkesin Vikipedi'ye istediği her şeyi koyabileceğini biliyorsunuz, değil mi? Aslında, sayfanıza kendi kişisel katkımı yaptım. Daha geçen hafta senin silah derecesinde bir ahmak olduğunu ekledim."

"Olgun."

"Güzel bir kadınla şarap içip yemek yemek yerine kimin daha iyi bir seri katil olduğunu tartışan adam söylüyor bunu. Bana göre değil ama sana çok uygun."

Bennett alay ediyor. "Harika bir eski kız arkadaş olacak gibi görünüyor, bunu kabul ediyorum ama çekilmez biri. Ve bir kedisi var! O pire torbaları hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Hiç iyi bir tanesiyle karşılaşmadım ve onlar da pis, bokla kaplı patileriyle üzerinizde tepinirler. İşe yaramaz yaratıklar. Kedi kadınlar benim için bir insta-no."

"Görünüşe göre Cat bu sefer anında hayır dedi." "Beni becerirdi, Ezra."

"Uçakta kesinlikle öyle görünüyordu."

"Her neyse. Kız arkadaşın da seninle bir şey yapmak istiyor gibi görünmüyor."

Arkamı dönmeden önce kapıya doğru adım atıyorum.

"Bu aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun. Onu uzaklaştırmak zorundayım."

En azından ben öyle sanıyordum. Şimdi o kadar emin değilim. Eğer yüzyılın dolandırıcılığını yapabilirsem, en azından inziva süresince onu becermeye devam edebilirim. Eğer daha fazlasını istediğime karar verirsem . .

Villadan dışarı çıktım. Güneş neredeyse batmış, ufuk boyunca pembe bir parıltı yayıyor. Martılar ve kavalcılar geceyi geçirmek üzere iç bölgelere çekilmiş, sadece birkaç tanesi su kenarında oyalanıyor. Kindra'nın düşünceleri aklımdan geçerken sahile doğru inmeye başlıyorum.

Villasına yaklaşırken Bennett bana yetişiyor. Kapıyı çalıyorum, sonra onun görkemli alacakaranlığa adım atmasını beklerken kollarımı düzeltiyorum.

Kapıyı açtığında, nefis vücudunun her bir kıvrımını vurgulayan uzun siyah bir elbise giymişti. Ellerimi karnının o ekstra kısmına götürüp sıkamak istiyorum.

Ve eğer şu anda benden biraz hoşlanmasaydı yapardım.

Koyu renk gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarıyor ve milyon dolarlık gülümsemesini kaybederken dudaklarının kenarları seğiriyor.

"Çarpıcı görünüyorsun, tatlım," diyorum, sadece onun kulaklarının duyabileceği kadar alçak sesle. Kedi onun arkasından çıkıyor, tıpkı kardeşim gibi rahat giyinmiş. Ondan ne kadar nefret etse de, Tweedle-deepthroat ve Tweedle-dumbass oldukları kesin.

Kindra'nın eli kulağımı sıyırmadan önce yüzüme doğru yükseliyor. Parmaklarını çektiğinde, uçlarındaki kırmızılığı yakalıyorum. Kan olduğunu fark edince, parmaklarını uzaklaştırıyorum.

"Tıraş olurken bir yerimi kesmiş olmalıyım," diyorum. Ona gerçeği söyleyemem. Parmaklarına uzanıyorum ve uçlarını koluma siliyorum. "O güzel kafanı yoracak bir şey yok."

"Sanırım," diyor ama elini kolumun kıvrımından geçirmeden önce tereddüt ediyor.

Onu bu partiye götürmektense dişlerini teker teker sökmemi tercih eder gibi görünüyor. Umarım gevşeyip eğlenebilir. Ne de olsa bir inzivadayız.

İnziva yeri sahibi Jim Madigan yıl boyunca adada yaşıyor. Kendisine Siesta Avcısı diyor ve günümüzün Kasap Fırıncısı. İşe

Onları avlayabilmek için mahkûmları adaya getirmiş ama sonunda yalnızlıktan deliye dönmüş.

Anlıyorum. Yalnız bir meslek.

Birkaç yıl sonra, benzer düşünen insanları bir araya getirmek için bu inzivalara ev sahipliği yapmaya başladı. Adanın iç kesimlerinde yer alan bu gösterişli konak onun evi. Girişin önünde nöbetçi gibi duran devasa sütunlarıyla burası bir merkez, hem de çok güzel bir merkez.

Kindra, Cat, Bennett ve ben konağın önündeki büyük çeşmenin yanından geçiyoruz. Ortasında kesik bir kafayı tutan bir kadın duruyor. Kadının yanında, başı kesilmiş mermer bir adamın boyun kütüğünden su fışkırıyor. Ekim ayında Jim pompaya kırmızı gıda boyası damlatmayı sever. Oldukça güzel bir görüntü ama bunun bedelini, her Kasım ayında mermerdeki pembe rengi temizlemek zorunda kalan bahçıvanlar ödüyor.

Dördümüz sütunların arasından geçip eve giriyoruz. Burada yeterince bulunmuş olan Bennett ve ben önden giderek kadınları yemek salonuna yönlendiriyoruz.

Şöminenin yanındaki hoparlörlerden yumuşak klasik müzik çalıyor. Jim bu yıl kütükleri yakmadı ve buna minnettarım. Geçen yıl neredeyse terden ölüyorduk. Bu tropik sıcak ve nemin şakası yok.

Kindra için bir sandalye çekiyorum ve o da otururken bana yarım yamalak bir *teşekkür ediyor*. Bir elini alnında gezdirerek ter damlacıklarını yakalıyor ve ben de eğilip parmak uçlarındaki tuzu yalamak için içimden arzuyla savaşıyorum.

Koltuğuma yerleşiyorum ve peçetemi açarak kucağıma yerleştiriyorum. Kindra dirseklerini masaya koyuyor ve alnını kollarına dayıyor. Kibarlıktan yoksun, ama ben bunu itici olmaktan çok sevimli buluyorum.

Bennett ve Cat yürüyüş boyunca burada tartıştılar. Evcil kedilerin tarihi hakkında, her şey hakkında. Dinlemek dayanılmazdı. Bırakın iki insanı, hiç kimse kediler hakkında bu kadar çok şey söylememeli. Kindra ve ben aralarında otururken üzerlerine çöken sessizlik için minnettarım. Ancak başımızın üstünde tartışmak istiyorlarsa, bu oturma düzeninin değişmesi gerekebilir.

Masaya baktığımda her koltuk doluydu.

Tam karşımızdaki sandalye hariç. Oraya dokunulmadı.

İnziva yeri sahibi yemek odasına girer ve masaya doğru yürürken tüm gözler ona çevrilir. En iyi kıyafetlerini giymemiştir, çünkü bunu en sona saklamıştır.

Ama yine de özel dikim takımıyla göz kamaştırıyor.

Kindra yemek salonuna şöyle bir göz gezdirdikten sonra bana doğru eğildi ve fısıldadı: "Kefalli adam nerede?"

"Muhtemelen zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır. Eminim bir noktada bize katılacaktır.

Daha önce oldukça sarhoştı."

Kindra sonunda tekrar önüne bakmadan önce gereksiz bir süre bana bakıyor. Gözleri benimkilerden ayrılır ayrılmaz yutkunuyorum.

Jim ellerini tavana doğru kaldırarak, "Hoş geldiniz Günahkârlar," dedi. "Bu akşam bana katılmayı seçtiğiniz için çok mutluyum." Boş sandalyeye doğru baktı. "Seksenler nerede?"

Boğazımı temizliyorum. "Sahilde içki içiyordu. Onu bıraktığımızda oldukça keyifsizdi."

"Doğru." Masanın başında, taht olarak tanımlanabilecek bir yere otururken, karşımdaki boş koltuğa attığı sinirli bakışları kaçırmıyorum. "Şef Maurice bütün gün mutfakta bizim için bir ziyafet hazırladı ve herkesin heyecanlı ve zamanında gelmesini beklerdim ama işte buradayız."

İki çift kapının açılması ve Maurice'in mutfaktan bir araba getirmesiyle dikkatimiz odanın ön tarafına yöneliyor. İlk yemek salata ve adam salatayı Kindra'nın önüne koyduğunda Kindra İtalyan sosuna bulanmış yapraklara kaşlarını çatarak bakıyor.

"Salatayı pek sevmem," diye fısıldıyor tabağı biraz ileri iterken.

"Sadece tabağıma biraz koy ki ondan yemişsin gibi görünsün." "Şef bu kadar önemsiyor mu?"

"Yemek pişirmek onun tek nefes alma sebebi, yani evet."

Şef herkesin önüne tabakları yerleştirmekle meşgulken Kindra salatasının yarısını benim tabağıma aktarıyor. Yeşil marulu, mozzarella parçalarını ve bebek domatesleri bıçaklayıp ağzıma götürüyorum. Maurice mutfaka çekilip bir kez daha ortaya çıkmadan önce neredeyse bir çentik bile atmamıştım.

Masanın etrafında dönüyor ve her birimizin önüne bir servis tabağı koyuyor. Kindra cloche'u almaya gittiğinde, elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve kucağına geri götürüyorum. Maurice'in sofrada adabı konusunda ne kadar ciddi olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Şef Maurice son tabağı da yerleştirdikten sonra gülümseyerek ve başını sallayarak bize dönüyor. Herkes hep birlikte öne doğru uzanıyor ve bir oyundaki aktörler gibi

ve patates püresi yatağında yatan narin et dilimlerini ortaya çıkarır.

Ben Kindra'yı uyaramadan çatalını ve bıçağını alıp doğruca ete yöneliyor.

"Kindra," diye fısıldıyorum ama o çoktan yemeği dudaklarına götürüyor.

Ve, şey, kapaktan aşağı gidiyor.

Buna pişman olacak.

O kurtarılamaz ama benim hâlâ bir şansım var. "Hizmetin için çok teşekkür ederim Maurice, ama benim vejetaryen olduğumu unuttun mu?" diye sordum.

Maurice bana doğru işaret parmağını salladı ve kapıdan geri kaçarak mutfakta kayboldu.

Ağzı etle dolu olan Kindra bana döndü. "Ne zamandan beri vejetaryensin? Buraya gelmeden önce bir çizburgeri iki büküm yediğini gördüğüme eminim."

Mortimer önüme bir çeşit fasulye çorbası koyunca sözüm kesildi.

"Tuvaleti kullanman mı gerekiyor?"

Kindra'ya söyledim. "Hayır," diye yanıtlıyor.

"Evet biliyorsun," diye fısıldıyorum.

"Sanırım öyle." Çatal bıçaklarını tabağının yanındaki kalın kumaş peçetenin üzerine koymadan önce bir ısırık daha alıyor.

"Sana nerede olduklarını göstereceğim."

Kindra'nın sandalyeden kalkmasına yardım ediyorum ve yürürken herkese gülümsüyorum. Mum ışığıyla aydınlatılmış lambaların sıralandığı uzun, karanlık bir koridoru takip ediyoruz.

"Bu çok ürkütücü," diyor Kindra, bakışları koridorda gezinirken.

"Gerçekten gitmek zorunda olsaydım sanırım altına işerdim. Ne bu, bir mil uzunluğunda mı?"

Onu banyoya doğru çekiyorum ve elimi kapı koluna koyuyorum.

"Buna ihtiyacın olacak."

"Sana söyledim, gitmek zorunda

değilim." "Az önce birinin

kıçını yedin."

Kindra kıkırdar. "Sanırım bunu yaptığımı hatırlardım."

"Kızartma."

"Öyle mi?"

"Senin için heceleme zorunda mıyım,

Kindra?" "Neden bahsettiğin hakkında

hiçbir fikrim yok." Sanırım öyle. "C-A-N-

N-I-"

Sözümü bitiremeden dönüp banyoya dalıyor. Kapıyı arkasından kapatmadan klozet kapağını açıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"Bir insanı yememe izin verdiğine inanamıyorum!" diyor yığınlar arasında. "Dikkatini çekmeye çalıştım."

"Yamyamlık bir fısıltıdan biraz daha fazla çabayı hak ediyor, değil mi? Çatalımı kap ve odanın öbür ucuna fırlat. Ateş diye bağır. *Bir şeyler yap!*" diye bağılıyor tekrar sefilleşirken.

"Olay çıkaramazdım, tatlım."

Başını kaldırıyor ve çelik gözlerle bana bakıyor. "Olay mı çıkarayım? Olay mı çıkarayım? Senin yapabileceğin her şeyden daha büyük bir olay çıkarmak üzereyim." Dudağındaki bıkkınlığı siliyor. "Ve ben bir insanın kışının içindekileri kusarken bana öyle deme. Bir insanın."

"Özür dilerim."

"Ve Cat öğrenene kadar bekle!"

"İçimden bir ses o kızın isteyerek göt yiyeceğini söylüyor."

İçime girip göğsümü iterken gözlerini benden ayırmadan duruyor. "Bu rıza dışı bir yamyamlıktı. Bunu biliyorsun, değil mi? Bunu yemeyi ben seçmedim."

"Hemen ."

"Çünkü Jeffrey Dahmer'ın bu akşam yemek pişireceğini bilmiyordum!" Gözleri kısıldı. "Yememenize şaşmamalı. Sen ve Bennett'in havaalanında hamburger çantalarınız vardı. Kışının vejetaryeni."

"Çok özür dilerim," diyorum onu yemek salonuna geri götürürken. "Ama tatlının güvende olacağından oldukça eminim."

"Oldukça emin misin?" diye fısıldıyor, yemek odasına bir kez daha girdiğimizde gözleri açılıyor.

Tekrar yerimize oturuyoruz ve Kindra patates püresinin altındaki et parçalarını saklamaya çalışırken bir kahkahayı bastırıyorum. Yine de fasulye çorbası kusursuz ve tekrar istemek için aklıma bir not alıyorum.

Ana yemeğin yarısında Jim masanın başından kalktı. Muhtemelen kayıp misafirimiz için endişeleniyordur. Eğer Eighties'i odasında ya da sahilde bulmayı planlıyorsa, bir süre arayacak.

Çünkü yalan söyledim.

Kısmen yalan söyledim. Onu son gördüğümde kesinlikle sarhoştur ama deniz kenarında uzanmıyordu.

Yakında birileri cesedi bulacaktır. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Blood Grotto'nun önünden geçerken onun sıcak küvetteki suyun üzerinde beliren kendini beğenmiş yüzünü gördüğümde, Kindra'ya söylediği acımasız sözler gözlerime mecazi bir kırmızı perde inene kadar zihnimde tekrarlandı.

Normalde cinayetlerimin düzenli olmasını, her bir satranç taşının maksimum zafer şansı için stratejik olarak yerleştirilmesini tercih ederim. Bir mazereti güvence altına almak genellikle hedefimi ölüme sürüklemekten önce gerçekleşir, ancak Seksenleri o anın sıcağında öldürdüm. Gizlenecek bir şeyim yok.

Kindra'ya dönerek boğazımı temizliyorum. "Dinle, senden bir iyilik isteyeceğim." "Kızarmış kış yenağı yememe izin verdikten sonra, bana benden yardım ister misin?" Gülererek başını sallıyor. "Öyle bir şey olmayacak."

Başka bir çıkış yolu görmediğim için devam ediyorum. "Seksenleri ben öldürdüm ve bir mazerete ihtiyacım var. Yemekten önce seninle birlikte olduğumu söyleyebilir misin?"

Kindra ellerini kucağına indiriyor ve yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Sonra bana doğru dönüyor ve sözleri yanlış anlamaya yer bırakmıyor. "Kesinlikle hayır."

Tenim nemleniyor ve alnımdan hafif bir ter akıyor. Meşhur kariyerimde ikinci kez ifşa olma riskiyle karşı karşıyayım. Bir keresinde bir tanığın beni gördükten sonra kaçmasına izin vermişim ve yıllarca onun yüzümü tarif etmesinin beni ele vereceğinden endişelendim. Ama benim yüzüm binlercesinden biriydi ve polis hiçbir zaman parçaları bir araya getiremedi.

Bu sefer mi? Bu sefer gerçekten boku yedim.

Adada öldürme kapasitesine sahip çok fazla insan var ve hepimiz bu lanet masanın etrafında oturuyoruz. Jim zeki bir adam. Sabah güneş doğmadan beni çözmüş olur.

İnziva için kurallar açık. Diğer konukları öldürmek yok. Eğer Jim Seksenleri öldürdüğümü öğrenirse, beni adadan uzaklaştırmakla kalmaz. Kindra'nın kimliğini bildiğinden de emin olur.

Gözlüklerimi yüzümden çekip camlarını siliyorum. "Önemli olmasaydı sormazdım," diye fısıldıyorum. "Jim gerçeği öğrenirse kalmama izin vermez."

"Birinin kızarmış kış etini yememe izin vermeden önce bunu düşünmeliydin. Burada bir görevdeyim ve etkinliğin başındaki kişiye yalan söylemek beni Mezbahe Adonis'i bulmaya yaklaştırmayacak."

Ne kadar haklı olduğunun farkında değil.

Ben daha bir şey söyleyemeden Jim yemek salonuna dönüyor. Masanın başına oturdu, sonra bardağını kaldırdı ve

tereyağı bıçağı. Sessiz konuşmaların üzerine ani bir sessizlik çöküyor. "Sevgili dostlarım," der, "üzülerek bildirmek isterim ki en değerli kuralımı çiğnedi ve bir misafirimi öldürdü. Seksenler az önce Kan Mağarası'nda keşfedildi ve kurban levhasının bir adak almasından heyecan duysam da, bunun bizden biri olmasından hoşnut değilim. Bu rezaleti üstlenmek isteyen var mı?"

Tüm kafalar bana doğru dönmeye başladı ve onları suçlayamam. Şimdiye kadar herkes pavyondaki Seksenler'le olan kavgamı duymuştur.

Jim, "Ezra, görünen o ki parmaklar seni işaret ediyor," dedi. "Bir şey söylemek ister misin?"

Kindra'ya bakıyorum, gözlerimle yalvarıyorum ama o başka tarafa bakıyor.

"Seksenler ve ben daha önce biraz tartıştık ama onu ben öldürmedim," diyorum, inandırıcı olduğumu umarak. "Daha önce de söylediğim gibi, onu en son Bayan Amato'nun odasına giderken sahilde gördüm."

Jim bardağını masaya koydu, sonra parmaklarını ağzının önünde birleştirerek Kindra'ya baktı. "Eğer Bayan Amato ile birlikteyseniz, belki o size kefil olabilir?"

Kindra başını sallar ve ayağa kalkar.

On Üçüncü Bölüm

Kindra

I ellerimi masanın üzerine koyup başımı tekrar sallıyorum. Beynimin içinde zihinsel bir savaş devam ediyor.

Evet, bu inanılmaz çekici adam bana şimdiye kadar yaşadığım en akıl almaz orgazmlardan bazılarını yaşattı ve bu korkunç geri çekilmeyi neredeyse katlanılabilir hale getirdi, ama aynı zamanda ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı. Eğer adadan atılırsa, odağımı yeniden kazanacağım ve kardeşimin katilinin kimliğini keşfetmeye çok daha fazla yaklaşacağım. Ve bana insan eti yedirdikten sonra, adadan atılmayı hak ediyor.

Başımı kaldırıp Jim'e bakıyorum. "Ezra benimle birlikteydi. Kişisel meselelerimi açıklamaktan hoşlanmıyorum, bu yüzden söyleyeceklerim bu kadar."

Kıçım sandalyeme geri düştü. Mazeretini adadaki yerini garantilediğim için kendime lanet ediyorum ama onu ispiyonlayamazdım. Amım beynime baskın çıktı. Bu benim tek bahanem.

Tam çatallar tabaklara çarpmaya başlamışken ve tüm bu olanları geride bırakabileceğimizi düşünürken, yerde bir sandalye kayıyor ve Cat ayağa kalkıyor.

"Ben de ona kefil olabilirim. Ben de oradaydım," diyor.

Muhteşem. Şimdi sanki Cinayet Adası'nda hedonistik bir üçlü yapmışız gibi geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve zihinsel olarak onun beyin anevrizması geçirmesini istiyorum.

"İki kişinin mazeret sunmasına itiraz değil mi?" Jim gülümseyerek şöyle dedi. "Sanırım gözlerimizi dört açmamız gerekecek, hmm?"

Cat başını sallayıp oturuyor, ama bana bakıp dikkat çekici bir şekilde göz kırpmadan önce değil. Yanımda değil de önümde olsaydı, masanın altından kaval kemiğini tekmeleyebilirdim.

Yemeğin geri kalanı fazla tantana olmadan geçti. Tatlı servis ediliyor - benim yıktığım muhteşem bir tiramisu- ve konukların çoğu yemek sonrası kokteylleri için Jim'le birlikte oturma odasına çekiliyor. Şu anda bir kokteyl kulağa harika geliyor ama iyi bir gece uykusu da öyle.

Malikanenin önüne doğru yürüyorum ve geceye adım atıyorum. Basamakların dibinde durakladığımda New York trafiğinin uğultusu yerine sadece kumların üzerinden akan dalgaların sesini duyuyorum. Üstümde, gökyüzü daha önce hiç görmediğim bir yıldız ışığı goblenine bürünmüş. Yapay ışığın yokluğu evrenin daha parlak bir şekilde parlamasını sağlıyor.

Arkamdan ayak sesleri yaklaşırken sudan esen bir rüzgar geziniyor. Dönüyorum ve Ezra'nın yaklaştığını görüyorum. Ben kaçamadan o beni fark ediyor.

"Bekle," diyor yanıma gelene kadar koşarken. "Bunun için sana teşekkür etmem gerek. Sırrımı açıklayacağından emindim."

"İyiliğimin karşılığını vermek istiyorsan, bu katillerden hangisinin AA olduğunu bulmama yardım ederek başlayabilirsin." İçimi çektim ve orman yolundan villalara doğru yürümeye başladım.

"Yolculuğun sonuna kadar onun kimliğini keşfetmene yardım etmeyi kabul edersem, oteldeki eğlenceli Kindra'ya geri dönecek misin?" Yanımda adım atmaya devam ediyor ve keşke bu kadar yakın durmasa diyorum. Vücut ısısı Bobby Brown'ın önünde bir paket kokain sallamak gibi. Biraz boşluk bulamazsam kayacağım ve Ezra'nın aletinin bir çizgisini yapacağım.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Nedenmiş o?"

Yürümeyi bırakıp yüzümü ona dönüyorum. "Çünkü seni inanılmaz derecede çekici buluyorum ve kardeşimin katilini aramak yerine, korkarım tüm inzivayı seninle yatakta geçireceğim."

"Ve tüm eğlenceli aktiviteleri kaçırarak mıyım? Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Sırıttıyor ve ben onu öpmek mi yoksa tokatlamak mı istediğime karar veremiyorum.

"Hiçbir etkinliğe katılmayı planlamıyorum, dolayısıyla bu konu gündemden düştü."

"Bağırsaklarla sepet örme gösterisi bile mi yok?" Yüzümü buruşturuyorum. "Özellikle de o."

Tekrar yürümeye başladık. Sessizliği anlamsız konuşmalara tercih eden biri olarak, bu ana kadar hiç rahatsız edici bir sessizlik yaşamamıştım. Sanki evren, repliklerini unutmuş iki oyuncuyu bekliyor. Büyümüş patika boyunca ilerliyoruz, yüzlerimiz ara sıra bir tiki meşalesinin ışığıyla aydınlanıyor, ama villamın kapısına varana kadar bir daha konuşmuyoruz.

Merdivenlerde dururken, uzun zamandır birlikte olduğum sevgilime son bir veda hazırlanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu adamı sadece birkaç gündür tanıyorum, ama sanki başka bir yaşamdan bir araya getirilmişiz gibi hissediyorum. İç çekişleri, sırtışları, her ifadesi, hepsini biliyorum.

İçeri girmek için döndüğümde Ezra kolumu tutuyor ve sıkı tutuşu ondan uzaklaşmamı engelliyor. "Seni tekrar görmeden gitmek istemiyorum," diyor, sesi alçak. "İstedigimi elde etmeye alışkınım ve istediğim şey sensin. Birçok kez ve her pozisyonda. Üzerinde kullandığım ipler sana gösterebileceğim yeni dünyanın sadece bir örneğiydi. Karar vermeden önce bunu bir düşün."

Bacaklarımın çöküp beni ayaklarımın altındaki kabaca yontulmuş tahtalara göndermesini engellemeye çalışırken sırtım villanın kapısına dayanıyor. Evet diye bağırarak istiyorum, beni hemen şimdi alabilir ve zihnimin birkaç saatliğine uyuşmasına yardımcı olabilir, ama bu sadece vajinamın tekrar konuşması.

Zayıflayan kararlılığımı hissederek yaklaşıyor ve saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor. Güçlü kollarının arasına hapsolmuş durumdayım ve kaçmak istemiyorum. Eğer gerçekten yapmak istediği buysa, beni rızam olmadan da alabilir. Beni ikiye bölebilecek kadar güçlü. Yine de beni ihtiyaçtan çılgına çeviren onun kısıtlaması.

Karnıma bastırıldığı kaya gibi sert ereksiyonu gizleyen pantolon gibi, o da kendini tutuyor. Vücuduna pompalanan saf arzu yüzünden neredeyse titriyor ve bu virüs bulaşıyor.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ama ben başımı çevirmiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı ona doğru eğiyorum.

"Pekâlâ, siz ikiniz. Bana neler döndüğünü anlatma zamanı." Cat'in sesi sessizliği ve benim akıl sağlığımı bozuyor.

"Bu ne lan! Beni korkuttun!" Ezra'nın kolunun altından eğildim. "Şimdi nasıl bu kadar sessizsin? Başka zaman olsa lanet olası bir Clydesdale gibi ortalıkta dolanırdın, ama *şimdi* adaşına layık olmak mı istiyorsun?"

Cat dudağını ısıyor ve Ezra ile benim arama bakıyor. "Bir şeyi bölüyorum. Çok özür dilerim."

Ama yine de gitmiyor.

Ezra verandanın merdivenlerinden inmeye başlarken, "Hayır, rahatsız edecek bir şey yok," diyor. "Ben de tam gidiyordum. Sabah gün doğumunda ata binmek istiyorsam erkenden yatmam gerekiyor."

Kedi, o sıvışmadan önce kolunu yakalıyor. "O kadar hızlı değil. Akşam yemeğindeki o saçmalık da neydi? Mazeretini ben sağladıysam, en azından bana nedenini söyleyebilirsin."

Parmağımı kaldırıyorum. "Teknik olarak, onun mazeretini ben sağladım. Sen sadece burnunu ait olmadığı yere soktun."

Beni görmezden geliyor ve elini saçlarında gezdirip okyanusa doğru bakan Ezra'ya bakmaya devam ediyor.

"O halde," diye ekliyorum, "ben de ne olduğunu bilmek isterim."

Çıkış yolu bulamayan Ezra bize dönüyor ve yaptığı kötülükleri fısıldarken onu duyabilmemiz için yaklaşıyor. "Bu son konuşmamız olacak, anlaşıldı mı?"

Başımızı sallıyoruz, ölümcül saldırısını duymak için sabırsızlanıyoruz.

"Peki sana söylersem," diyor bana, "en azından sözümüz kesilmeden önce söylediklerimi dikkate almayı kabul eder misin?"

Siktir, siktir, siktir. "Tamam."

Ezra hiçbir detayı atlamadan anlatırken Cat ve ben dinliyoruz. Seksenler'i Kan Mağarası'ndaki jakuzide bulmuş ve hareket etmeyi bırakana kadar köpüklü suyun altına itmiş. Öldüğünde onu kurban levhasının üzerine kaldırmış ve taşı Seksenler'in bağırsaklarıyla boyamış.

"Bu sizin sadece hak edenleri öldürme sloganınıza aykırı değil mi?" Ben soruyorum.

Ezra bana dönüyor ve kara gözlerindeki samimiyet midemi bulandırıyor. "Eğer biri seni incitirse, karşılığında incinmeyi hak eder."

Cat elleriyle yüzünü yelpazelerken "Vay canına, bu çok ateşli," diyor.

O an tamamen mahvoldu, inledim ve villaya doğru döndüm. "Ben yatmaya gidiyorum. Siz ikinize iyi akşamlar."

"İyi geceler, evcil hayvanım ve bazı şeyleri değerlendirmeyi kabul ettiğini unutma." Ezra sahile doğru ilerliyor ve ben ön kapıyı açarken başımı sallıyorum.

"Bekle, seninle konuşmam gereken bir şey var." Ben onu durduramadan Cat beni içeri kadar takip etti.

Çok konuştum ve sadece uyumak istiyorum. O da en az benim kadar meşguldü, peki akşamın bu saatinde nasıl bu kadar parlak gözlü ve gür kuyruklu olabiliyor?

"Çabuk ol," diyorum. "Yine başım ağrımaya başladı."

Kahvaltı köşesine oturur ve tırnaklarını masaya vurmaya başlar. "Cat, çıkar ağzındaki baklayı!"

"Tamam, ." Parmakları hareketsiz ve kucağına bakıyor, öğüt alan bir çocuk gibi. "Geceyi senin kanepende geçirebilir miyim?"

Ağzım açık kaldı.

"Sadece... Bugün bir cinayet işlendi ve şimdi biraz korkuyorum."

"Onu öldüren kişiyi gerçekten tanıyoruz. Az önce bize söyledi. Hepimizin bu adada insanları öldürebilmek için bulunduğumuz gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"Biliyorum, ama villam çok sessiz ve dışarısı çok karanlık ve-" "Sadece kanepede uyu," dedim sonunda, eğer başka bir sebep yoksa durmadan saçmalamasına bir son ver.

O başka bir şey söyleyemeden yatak odama gidip kapıyı kapatıyorum ve daha fazla iletişimi kesiyorum. Her şey karmakarışık. Ezra'nın yanındayken ne külotumu kuru tutabiliyorum ne de beynimi çalıştırabiliyorum, etkinliği düzenleyen kişiye yalan söyledim, bu da AA arayışında bana yardımcı olmayacağını neredeyse garanti ediyor ve şimdi de varlığımın baş belasıyla yatıya kalmaya zorlandım.

Üzerime ince bir atlet ve rahat bir babaanne külotu giyer giymez, yorganın altına girip gözlerimi kapatıyorum. Beynim Adonis'i nasıl bulabileceğime dair düşüncelerle dönmeye devam ediyor. Birkaç kişi elenebilir, örneğin alt takımını Speedo ile havalandırmayı seven yaşlı Alman adam gibi.

Ice Pick dedikleri adamı da baltalayabilirim. Kadın, adamın olay yerinden ayrılışına tanık olmadan önce on dokuz kadeh Patron içmediyse, onu çekici bulmasına imkan yok. Tek tanığa göre, Adonis tek bir yanan bakışla külotları eritebilir.

Ezra ve Bennett de şüpheli listesinden çıkarıldı. Onlar gelişigüzel katil değiller. Benim gibi, daha seçici damak tatları var. Sarı tulumları kimin öldürdüğüne dikkat edersem, bu seçenekleri daha da daraltacaktır.

Görevimin planlama aşamasında biraz yol kat ettiğim için memnun bir şekilde zihnimin uykuya dalmasına izin vermeye çalışıyorum.

Bu iyi değil. Çok .

Belki kendimi boşaltırsam, kafamı boşaltabilir ve düşünmeyi bırakabilirim. İyi bir orgazmdan sonra her zaman iyi uyurum.

Yataktan kalkıyorum ve oyuncağımı çantamdan alıyorum. Başparmağım küçük cihaz kadar düğmelerle oynuyor. Benden çok daha yüksek

Hatırlıyorum ve Cat duymadan önce kapattım. Kendimi doruk noktasına kadar zorlamam gerekecek, sonra da büyük final için oyunağı kullanacağım.

Yatağı tırmanıp sırt üstü uzanıyorum ve zihnimin Ezra'nın görüntüleriyle oyalanmasına izin veriyorum. Sahilde dururken gömleğini çıkarmış hali. Arkasını dönüp Seksenler'in suratına yumruğunu indirdiğinde kollarının nasıl parladığını. Benim hakkımda kötü konuştuğı için adamın bağırsaklarını deşerken nasıl vahşi görüldüğünü.

Tanrım, o çok mükemmel.

Sağ elim külotumun içine dalıyor ve sol elim göğsümü avuçluyor. Ezra'nın üzerimde olduğunu, terinin tenime damladığını ve elinin boğazımda olduğunu düşünmeye başlıyorum. Benim için yeni bir sapkınlığın kilidini açtı ve bunu tek başıma bile olsa tekrar deneyimlemek istiyorum.

Elimi boğazıma götürüyorum ve beni boğduğu gibi kendimi boğmaya çalışıyorum ama aynı şey değil. Karyola direğine bir kemer dolamayı ve kendimi bu şekilde boğmayı bile düşünüyorum ama hayatımın bu şekilde sona ermesini istemiyorum.

Sinirle oyunağı tutup yorganın altına itiyorum. Kucağımın üzerine bir yastık atarsam belki sesi keser. Deniyorum ve işe yarıyor gibi görünüyor.

Kendimi iyi titreşimlere ve Ezra'nın terli vücudunu daha fazla düşünmeye kaptırdığım için aşırı coşkımdan yastık sonunda kucağımdan kayıyor. Artık durmak için çok yakınlım, bu yüzden devam ediyorum. Tam uçuşumun kenarından uçmak üzereyken kapım hafifçe çalınıyor.

Kapı açılmadan önce oyunağı kapatmak ve bacaklarımı indirmek için çabalıyorum.

Tam kendimi göze çarpmayan bir oturma pozisyonuna iterken Cat içeri giriyor. "Bunu duydun mu?" diye fısıldıyor.

Etrafıma bakıyorum. "Neyi duyuyorsun? Huzurlu sessizliği mi? Okyanusun ninnisini mi? Neden uyumuyorsun?"

Geldi ve yatağımın kenarına oturdu. "Neredeyse uyuyordum ama sonra birinin testere çalıştırıyormuş gibi bir ses duydum. Ya dışarıda insanları parçalıyorlarsa?"

Yüzümü yastıkla kapatıp çığlık atmak yerine sakın kalmaya çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten korkmuş görünüyor. "Cat, muhtemelen dışarıda insanları parçalıyorlardır. Çünkü burası bir cinayet inziva yeri. İnsanları öldürdükleri yer. Hatırladın mı?"

"Biliyorum ama yine de korkutucu. Sen böyle şeylere alışkınsın. Ben alışkın değilim. Belki de boyumdan büyük işlere kalkıştım. Belki de bu iş için biçilmiş kaftan değilim."

Daha doğru sözler hiç söylenmedi, ama şimdi zamanı değil.

"Senin yatakta, benim de kanepede yatmamın bir faydası olur mu?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Evet, çünkü kapıya daha yakın olacaksın. Önce senin öldürülmeni istediğimden değil, ama bir katili savuşturmak için benden daha fazla şansın var."

Kızın iltifat dağıtmak için tuhaf bir yolu var ama kabul ediyorum. Ve haksız da değil. Bahse girerim yatağının yanında bir silahla uyumuyordur bile.

Eşyalarımı topluyorum, oyuncağımı çantama atıyorum ve Cat rahat büyük boy yatağıma yerleşirken ben de kanepeye geçiyorum. Kanepe lüks bir konaklama yeri sayılmaz ama en azından burası sessiz.

Yerleşirken *biraz fazla sessiz* olduğunu fark ettim.

Belki de Cat bu yüzden bu kadar tedirgindi. Kalabalık bir şehirde yaşamaya alıştığınızda, insan yapımı gürültünün eksikliği sizi biraz huzursuz hissettirebilir. Şu anda gözlerimin üzerimde olmasının nedeni bu olmalı.

"Pencerenin dışında kimse yok," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Cat'in deliliğinin sana bulaşmasına izin verme."

Ama gözlerimi kapatıp uykuya dalarken bile, dışarıda birinin durduğu hissinden kurtulamıyorum. İzliyor.

Bölüm On Dört

Ezra

I Bu sabah çok şık giyinmiş hissediyorum ama kot pantolon ve sert bir gömlekle ata binmek pek de rahat değil. Ayrıca, seksen derece havada kot pantolon giymek de harika olmayacaktır, ama işte buradayız.

Parmak eklemimi Kindra'nın kapısına vuruyorum ama cevap vermiyor. Beni öldürecek. Güneş ufuktan zar zor görünüyor ve ben onu yataktan çıkarmaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra gitmek için dönüyorum ama kapı hızla açılıyor ve Kindra kapı aralığında duruyor. Güneş ışığına alışmaya çalışırken avuç içi sol gözüne batıyor. Siyah saçları kafasından her yöne doğru uzanıyor ve yanakları berbat bir gece uykusundan dolayı şişmiş.

"Ne sikime buradasın ..." Arkasına yaslanıp duvardaki saate bakıyor ama okuyabildiğini sanmıyorum. "Tam saatin önemi yok. Bok gibi erken."

"Sahilde ata binmek seni bekliyor, ." "Ölmeyi tercih ederim, teşekkürler."

"Mum ışığında popo yanağı yemekten daha iyi olacağına söz veriyorum. Sadece bir dene." Elimi ona uzattım ama başını salladı. "Hadi Kindra. Gidip biraz eğlenelim. Biz katiliz ve buraya öldürmeye geldik."

"Zaten bir avın var," diyor esneyerek. "Ve eğer şimdi gitmezsen, ben de bir cinayet işleyeceğim. Dün gece olanlardan sonra bunu yapmalıyım zaten."

"Çatalı o güzel dudaklarına ben getirmedim. Bırakamaz mısın?"

"Kesinlikle hayır. Onu bana sen yedirmedin, ama beni de yemekten de. Ve kimsenin kendi iradesi dışında yamyam olmayı gerçekten 'bırakabileceğini' sanmıyorum."

"Bir keresinde bir insan yediğin için yamyam değilsin."

"Seni kaç kere yamyam yapar Ezra? İki mi? Dört mü?"

"Bunun sıklıkla hiçbir ilgisi yok ve her şey arzuyla ilgili. Bundan zevk almadınız; bu nedenle yamyam değilsiniz." Saatime bir göz atıyorum. Eğer hemen giyinmezse, yolculuğu tamamen kaçıracağız.

Villasına doğru ilerliyorum. Kanepesinin üzerinde bir battaniye ve yastık yatıyor ve minderler buruşuk görünüyor.

"Ziyaretçin mi var?" diye sordum. Garip bir kıskançlık duygusu yüzüme çarpıyor.

"Sus, onu

uyandıracaksın." "O

mu?"

Kindra yatak odasını işaret ediyor. "Kedi."

"Kedi neden senin yatağında?"

"Çünkü kendi villasında kalamayacak kadar korkuyor. O bir çocuktan bir adım ."

"Ona başka biri bakamaz mı?" "Maalesef, o benim sorumluluğumda."

Onunla birlikte olması gereken Kindra değil Bennett olmalıydı ama bu ikisi aralarındaki önemsiz farklılıkları bir türlü aşamıyorlar. Cat'in Kindra'nın villasında olması benim için sorun yaratıyor. O bir engel. Tabii Kindra zaten sikimi engellemiyorsa.

Kindra esneyerek kanepeye uzanıyor, ben de cezveye doğru yürüyüp bir fincan hazırlamaya başlıyorum. Belki bu ona günle yüzleşmek için güç verir.

Sıcak bir kupayı eline tutuştururken "Teşekkürler," diyor. "İçinde ne sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Kremalı ve şekerli bir kıza benziyorsun."

"Bu ne?" diye soruyor, arka cebimde rulo haline getirilmiş manilla klasörü işaret ederek.

"Sığır menüsü."

Çıkartıyorum ve önündeki masaya koyuyorum. Avuçlarıyla düzleştiriyor ve açıyor. Sığırlar tulum renklerine göre listelenmiş ve hatta suçları da listelenmiş.

"Bu ne için?"

"Atlarımızın arkasından kimi sürüklemek istediğimizi seçmemiz gerekiyor."

Gözleri pembe kategoride daire içine alınmış bir sabıka fotoğrafına takılır. Paul J., Kuzey Carolina'dan elli üç yaşında bir pedofili. Küçük kurbanlarını öldürüyor ve ben onu öldürmek için sabırsızlanıyorum.

Kindra sayfaları çeviriyor ve hoşuna giden bir kırmızı bulana kadar parmağını kâğıtta gezdiriyor. Parmağını otuz iki yaşında, yetişkin kurbanlara karşı birden fazla tecavüz suçlaması olan George S.'nin üzerine dokundurur. Bunlardan biri ehliyetsiz bir yetişkindi. İyi seçim.

"Malikâneyi arayıp Jim'e haber vereceğim," diyorum. "Seçtiğimiz hedefleri aşağıya gönderecek."

"Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyorum."

Kahvesinden birkaç yudum aldıktan sonra koltuktan kalkıyor ve giyinmek için banyoya gidiyor, dikkatlice odasındaki yatağın yanından geçiyor. Ben oturma odasında kalıyorum.

Sadece on beş dakika sonra ortaya çıktığında şaşırdım. Bir kelebek gibi, müthiş bir metamorfoz geçirmiş.

Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladı ve bol tişörtünü ve uyku şortunu rahat bir yeşil bluz ve bir kot pantolonla değiştirdi. Kıçı yemek için yeterince iyi görünüyor, yine de iltifat etmekten kaçınıyorum. Dün geceki yemeği ne kadar az hatırlatırsa o kadar iyi.

Villadan çıkıyoruz ve sahile doğru yürürken Kindra yanımda esniyor.

"Geç mi kalktın?" diye sordum.

"Cat geldi, sonra biraz kendime zaman ayırıp uyumaya *çalıştım* ama beni duydu ve bunu yarıda kesti. Yani hayır, iyi uyuyamadım."

"O oyuncağı onunla birlikte kullanmak cesurca bir hareket. Koca bir 747'yi nasıl salladığını duydun mu?"

Elini yüzünde gezdiriyor. "Bunu *neredeyse* unutuyordum. Teşekkürler."

"Eminim rahip geceleri bunu düşünerek uyuyamıyordur."

Pazılarıma vuruyor. Ve ben bunu hak ettim.

Sahile adım atıyoruz ve okyanusa doğru toynak izlerini takip ediyoruz. Esintinin içinde soğuk bir hava saklı ve bu hava diğer inziva katılımcılarını bugünkü gezintiye çıkmaktan alıkoymuşa benziyor. Muhtemelen birçok kapalı alan aktivitesinden birini tercih etmişlerdir.

Seyis her iki elinde birer dizgin tutuyor. Biri geçen yıl birkaç kez bindiğim çarpıcı siyah bir Percheron jöleye bağlı. Yanına gidip koca kafasını okşuyorum, o da beni tanıdığını belli edencesine hafifçe tıngırdıyor. Kindra'nın atı iri yapılı beyaz bir kısırak. Bu yıl yeni olmalı.

"Adı ne?" Ben soruyorum.

"Sophia."

"Güvenli bir yolculuk mu? Buradaki hanımefendi pek aşına değil-"

Kindra bana doğru ilerliyor. "Hiç ata binmediğimi varsayman büyük cesaret."

"Fynn değil ama iyi bir kısırak," diyor adam. Kindra'ya doğru dönüyorum. "Lütfen Fynn'i al."

"Sophia ile iyiyim." "Fynn daha güvenli bir yolculuk."

"Hayır."

O daha atlayamadan eyerin boynuzundan tutup ayağımı üzenliğe koyuyorum ve kendimi Sophia'nın üzerine atıyorum. Atın kasları altımda geriliyor ve dizginleri adamın elinden kopararak havalanıyor. Bir atlı prensin tepesinde sıkışıp kaldım ve bu Amerikan sporu için fazla İngilizim.

Kalçalarımın kavrayıp kanlı psikopatın tepesinde kalmaya çalışırken öne ve arkaya savruluyorum. Dört ayağım da her öfkeli atlayışta yükselirken havadayım.

Tam da onca yıllık biniciliğimin kıcımı küçük bir kısırak için yeterince yapışkan hale getirdiğini düşündüğümde, omzunun üzerinden uçup sırtımın üzerine düşüyorum. İndiğim anda kısırak tepinmeyi bırakıyor ve nefes almak için çabalarken kuma uzanıyorum. Tüm rüzgar ciğerlerimi boşalttı.

Kindra yanıma gelip üstümde duruyor ve şimdi onurum bedenimden daha çok acıyor.

"Onu alabilirsin," diyor sırtarak. Bana doğru uzanıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Chuck ölmüş olurdu.

"Bu o olabilirdi!" Kindra'yı işaret ederek söylüyorum.

Seyis Fynn'in dizginlerini ellerime verdi, Sophia'nınkileri aldı ve onu ahıra geri götürdü. Aspen ile geri dönüyor, aslında aşına olduğum ölü kırılmış bir iğdiş. Ne olursa olsun, sevgili Fynn'imın dizginlerini Kindra'ya veriyorum. Benimle ilgilendiği gibi onunla da ilgilenecek ve ben sırtındayken büyük gri çeyrek atın uslu duracağına güvenebilirim.

Maskeli bir adam seçtiğimiz sığırları atlarımıza doğru götürüyor. Benim seçimim pembe tulumunu giyiyor, Kindra'nınki ise kırmızı. Kıvranıyorlar ve

çığlık atmaya çalışır, ancak ses, suyun kuma çarpmasından zar zor duyulan boğuk bir yakarıştan ibarettir.

Ayrıca, ağızları dikilerek kapatılmış.

Maskeli adam dizlerini çıkarır ve her bacağının etrafına bir zincir sarar. Zincir eyerlere özel bir kanca sistemiyle bağlanıyor, böylece bağlar atlarımızı engellemiyor ya da yaralamıyor. Ancak sığırlar . . .

Atlara biniyoruz ve bu sefer çok daha az olaylı geçiyor. Kindra, Flynn'in tepesinde doğuştan oturuyor gibi görünüyor. Siyah saçları ve koyu renk gözleriyle sanki o at için yaratılmış gibi görünüyor.

Arkamıza bakıyorum ve gülümsüyorum. Sığırlarımız, gözlerinin akları genişlemiş pembe kapakların içinde görünürken, bağlara karşı geriliyor ve kıvranıyor. Umarım kurbanlarından daha çok acı çekiyorlardır.

"Hazır mısınız?" Kindra'ya soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de Aspen'in yanlarını sıkıyorum. Sığırlar arkamızda sıçrarken atlar yavaş ve düzgün adımlarla ilerliyor. Kindra ve ben onların boğuk çığlıklarına gülüyoruz.

Yakında sessizliğe
bürünecekler. "Koşabilir
miyiz?" Kindra sorar.

"Ne istersen yapabiliriz, evcil hayvanım."

Kindra Fynn'i sıkıştırır ve o da tırısa geçer. Geride kalmaktan korkan Aspen, kendi başına bu tempoya başlar. Kindra, Fynn'in devasa omzunun her yükselişinde kendini eyerden kaldırarak tırısa ediyor. İnanılmaz görünüyor ve hayatımda hiç bu kadar dört ayaklı bir yaratık olmak istememiştim.

Yüklerimiz zıplayıp dönüyor, vücutları üzerinden uçtuğumuz her kum ya da kaya tepesine çarpıyor. Sığırım çenesini olabildiğince gererek dudaklarındaki dikişleri yırtıyor ve çığlıkları toynakların kum üzerindeki şakırtısı arasında çınlıyor.

Çok lezzetli.

Oklu bir işaret bizi patıkaya yönlendiriyor. Yol boyunca kütükler uzanıyor. Kindra'ya hiç atlayıp atlamadığını sormak için dönüyorum, ama o önümden uçup gidiyor. Fynn kütüklerin üzerinden zahmetsizce atlıyor ve Kindra'nın Sığırı ormanın zeminine çakılmadan önce havada sallanıyor. Onu takip ediyorum, kendi Sığırım her atlayışta bir mermi haline geliyor.

"Tanrım, lütfen, dur!" diye bağıyor arkamdan.

"Eminim kurbanlarınız da aynı şeyi söylemiştir!" Bağıyorum. "Ve sen durmadın, değil mi?"

Yol keskin bir dönüş yapıyor ve virajı dönerken sığırlar ağaçlara ve kaya çıkıntılarına çarpıyor. Benimki bir kayaya oldukça sert çarptı. Vücudu sert yüzeyi işitilebilir bir şekilde sıyrıyor, bu da çığlıklarına hoş bir arka plan eşliği yaratıyor. Birkaç dakika sonra sessizleşiyor.

Lanet olsun. Gerçekten müziğin içine giriyordum.

Sahilin özel bir köşesine açılan bir açıklığa ulaşıyoruz. Kristal kumun üzerinde kırmızı-beyaz büyük bir battaniye ve ortasında bir sepet duruyor.

"Bu bir piknik mi?" Kindra, Fynn'i durdururken sorar. "Öyle görünüyor."

Attan inip Kindra'ya elimi uzatıyorum ama yardımımı kabul etmeden aşağı atlıyor. Yardımdan hoşlanmadığını ya da istemediğini hatırlamam gerekiyor ama yine de yardım teklif etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bir kadının beni işe yarar bulmasını hiç istemedim, ayak parmaklarını kıvıran orgazmlar verme yeteneğim dışında, ama Kindra yavaş yavaş zihniyetimi değiştiriyor.

Pikniğe gitmeden önce, sığırimdan geriye kalanları gözlemlemek için atın arkasına doğru yürüyorum. Hiç hoş bir manzara değil, ki bu harika bir şey.

İlk bakışta ölü gibi görünüyor ama konuşmaya çalışırken kanlı dudakları hareket ederek daireler oluşturuyor. Vücudundaki sayısız yaradan ve sıyrıktan kan sızıyor, tulumundan geriye kalanların altında görünür hale geliyor. Derisinden dallar ve yapraklar çıkıyor ve sağ göz küresi kafasını terk etmiş. Bir dala takılmış olmalı. Umarım çok acıyordur.

"Benimki öldü," diyor Kindra, ayakkabısının ucuyla cesedi dürterek. "Onu bıçaklamak için bir şansım olur diye umuyordum." Kalçasından bıçağını çıkarıyor ve onu görünce neredeyse pantolonuma boşalıyorum.

Öldürme dürtüm güçlüdür. Ayaklarımın dibinde böyle bir adam varken daha da güçlü.

Ama onun öldürmesine izin verme ihtiyacım daha da güçlü. "Benimki henüz gitmedi. O tamamen senin."

Geri çekiliyorum ve yüzündeki heyecanı izliyorum. Gülümsemesi öldürmekten vazgeçmeye değer.

Sanki ona ulaşamadan öleceğinden korkuyormuş gibi aceleyle yanına gidiyor. Neşeli bir kahkaha atarak bıçağı adamın karnına saplıyor ve her organına en az bir kez sapladığından emin olana kadar bıçağı adamın içinde döndürüyor. Elleri bir dürtüyle savaşı gibi üzerinde geziniyor, ama daha fazlasını yapmak yerine,

bıçağını adamın karnından çeker ve bıçağını durulamak için suya doğru yönelir.

Onun yoluna çıkmıyorum. İyi bir avdan hemen önce, av sırasında ve avdan hemen sonra belli bir yüksekliğe ulaşırsınız ve ben atları battaniyeye doğru giderken onun bu dopamin vuruşunu yapmasına izin veriyorum.

Belinden eğilip bıçağını duruluyor, sonra battaniyenin üzerinde bana katılmadan ve sepetin içine bakmadan önce uzun bir süre okyanusa bakıyor.

"Lütfen bana bunları Şef Dahmer'ın hazırlamadığını söyleyin?" diyor yüzünü buruşturarak.

"Hindili sandviç yapmıyor, o yüzden sorun yok. Ama buradayken onun yemek kurslarına gitme."

Kindra sanki patlamamış bir mühimmatmış gibi sepetten bir sandviç çıkarır.

Ekmeği kaldırıyor, eti kokluyor ve bir ısırık alıyor.

"Gerçekten de insanlara ... diğer insanları nasıl pişireceklerini öğretiyor mu?" diye soruyor bir ağız dolusu hindinin arasından.

"Öyle yapıyor. Ayrıca 'Şef Maurice ile Çılgın Yemekler' adında bir YouTube kanalı var."

Yakındaki martıların atılmış bir parça ekmek için didişmelerini dinlerken boğucu bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. Yemeğimizi bitirdiğimizde, birkaç cümleden fazlasını söylememiştik bile. Beynimde konuşacak bir şeyler arıyorum ama bu benim için yeni bir şey. Sevgililerimle fazla konuştuğumuz pek görülmemiştir.

Ağırlıkları çözüp atlarımıza binerken sonunda aklıma bir konu geldi.

"Benim de bir katile takıntılı olduğumu biliyor muydun?" Ben de öyle dedim. "Farklı nedenlerle de olsa."

Kindra heybesinden bir şişe su çıkarır, sonra bir yudum almadan önce duraklar. "Kim?"

"Bana gülmeyin ama Kalp Kıran Katili'ni bulma görevindeyim. Onlara gerçekten hayranım."

Kindra eli çürük plastik şişeye sıkıca sarılmış halde suyunu yudumlarken boğuluyor. "Adlarını duymuştum," diye tükürüyor sonunda.

"Sence kadın mı erkek mi? Kardeşim erkek olduğunda ısrar ediyor."

"Bence HBK bir kadın. Yaptığı işte erkek olamayacak kadar iyi."

"Çok teşekkürler."

"Rica ederim." Atı ileri doğru iterek konuşmayı sonlandırıyor.

Pavyona geri dönüyoruz ve Bennett'i ezeli düşmanı ile aynı çevrede görünce şaşırıyorum. O ve Cat gölgenin altında durmuş, dostça bir şeyler tartışıyor gibiler. Belki de bir köşeyi dönüyorlar ve arkadaş oluyorlar.

Atları işçilerden birine teslim edip yaklaşıyoruz. Yaklaştıkça konuşmaları kulağıma ulaşıyor ve dostluğa dair umutlu düşünceler buharlaşıyor.

Cat, "Farklı yöntemler uygulamak sizi seri katil gibi bile göstermiyor," diyor. "Kötü şöhret olmadan ne anlamı var ki?"

"Çünkü bu beni yakalamayı imkansız kılıyor. Eğer hapisteysen, kötü şöhretli bir seri katil olmanın ne anlamı var? Hayatında hiç bir şey öldürdüğünü sanmıyorum. Burada bile olmamalısın." Bennett kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Beni tanı mıyorsun bile," diye hırılıyor Cat.

Bennett Kindra'ya doğru döner. "Cat bir katil mi?" Kindra "Eğitimde," diye cevap verir.

"Gördünüz mü! O-"

"Defol git, Bennett," diyorum. "Hepimiz bir yerden başlıyoruz."

Cat sandalyesinde arkasına yaslanır ve Bennett'in duruşunu taklit ederek kollarını kavuşturur. Bahse girerim bu ikisi inanılmaz bir nefret seksi yapardı.

"Neden hep birlikte mini golf oynamaya gitmiyoruz?" Ağzımdan çıkar çıkmaz bu daveti yaptığımı pişman oluyorum. Onlarla bir saat geçirmek beni mahvederdi.

"Pas geç," diyor Cat. "Şef Maurice'in yemek kursuna gitmeyi planlıyordum."

Kindra'nın sırtı sanki az önce zihninde bir savaş sahnesinin içine itilmiş gibi sertleşiyor. Kalça Savaşı, belki de?

"Şef Maurice insanları pişiriyor!" Kindra ağzından kaçırır. Onu dehşete düşüren şey, Cat'in tepki vermemesidir. "Biliyordum." "Biliyor muydun?"

"Daha önce de insan eti yedim, Kindra. Bir keresinde kendini yamyam ilan eden biriyle birkaç randevuya çıkmıştım."

"Seni yiyeceğinden endişelenmedin mi?" Kindra soruyor.

"Oh, beni yedi." Cat sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve sırtıyor. "Kimse bir yamyam gibi insan eti yiyemez, tek söylediğim bu."

Bennett'in yanakları daha önce hiç görmediğim bir kırmızı tonunda alev aldı. "Bir katil özentisinin iğrenç seks hayatını dinlemek yerine, gidip biraz golf oynayalım."

Kindra bakışlarını indirmeden önce bir süre bana bakıyor. "Aslında oldukça yorgunum. Biraz kestirmek için geri dönmemin sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır." Eminim arkadaşından uzakta yalnız kalmak istiyordur. Yalnız kalmaktan kastım, oyuncağıyla sevişme zamanı.

Tanrım, o oyuncak olmak istiyorum.

Bu yolculuk bitmeden onu kazanmamın bir yolu olmalı. Her kim olursa olsun kardeşini öldürmüş olsam da, onun konuşmasını duymak ya da ay ışığında yüzünü görmek için duyduğum dürtüyü inkâr edemem. Ayrıca onu bir kez daha altıma almak istiyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Bir kez daha asla yeterli olmaz.

Bayanlar villalarına doğru ilerlerken, ben ve kardeşim de malikanenin arkasındaki mini golf sahasına doğru ilerliyoruz. Toplarımızı ve demirlerimizi alıp ilk sahaya gidiyoruz.

Topumu hazırladım ve ince bir geçitten aşağı vurdum. Bir yel değirmeninin etrafında dönüyor ve kuma gömülü kafalardan birinden yaklaşık altı metre uzakta duruyor. Kurulum oldukça mükemmel. Bir sonraki vuruşumu yaptığımda muhtemelen Sığır'ın en az üç dişini kıracağım.

Ne de olsa oyunun amacı bu. Elbette vuruş yapılacak delikler var ama asıl ödül kızgın kumdan çıkan Sığır kafalarına vurmaktır.

"Kızların gelmemesine sevindim. Onlardan bıktım usandım." Bennett atışını hazırlıyor.

"Bence Kindra eğlenirdi." Gerçi muhtemelen kendi başına eğleniyordur. Bacaklarının arasındaki o vızıltıyla. O titreşimlerle. İnlemeleri. . .

"Beni duydun mu?" Bennett diyor
ki. "Ne?"

"Kindra'ya neden bu kadar takıldığını sordum. O seni istemiyor, dostum."

"Evet, öyle. Ama aklında çok fazla şey var."

Bennett topa vuruyor. Yel değirmeninden geçip diğer taraftaki ete çarpıyor. Ciyaklamaya bakılırsa, iyi bir vuruştur.

"Kardeşinin katilini bulmaktan bahsediyorsun, değil mi? Senin o olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun Ezra? Sence ona kazık atmak seni affetmesi için yeterli olacak mı?"

Sadece bunun yeterli olmasını dileyebilirdim.

Ona cevap vermeden topumu bulmak için yel değirmeninin etrafından dolanıyorum. Bennett'in mavi topu çürük kafanın hemen yanında duruyordu. Sığırın beş dişi yeşilin üzerindeki ağzının altında duruyor. Yalvarıp yakarıyor, dudaklarından kan damlıyor ama topumun arkasında hizalanırken onu görmezden geliyorum, kolumu geriye sallıyorum ve mor topu ileri doğru fırlatıyorum. Top tatmin edici bir *gümbürtüyle* tam gözlerinin arasına çarpıyor.

"İstediğin kadar görmezden gel, ama onunla vaktini boşa harcıyorsun." Bennett atışını hazırlıyor. "Orada bir gelecek yok. Kardeşini öldürdüğünde bu seçeneği de öldürdün. Ve ona söylemeden ne kadar uzun süre gidersen, tepkisi o kadar kötü olacaktır."

"Ona söyleyeceğim, Bennett." "Ne zaman?"

"İnzivanın son günü. Birlikte geçireceğimiz son gün ona söyleyeceğim."

Ne söylediğimi bile bilmeden konuşuyorum, ama şimdi söylediğime göre, şimdi onu evrene koyduğuma göre, sadece mantıklı geliyor. İnzivanın son gününde, bu noktadan Kindra ile işler nasıl giderse gitsin, ona gerçeği söylemek zorundayım.

On Beşinci Bölüm

Kindra

Inihayet öğleden sonra kendime biraz zaman ayırabildim. Ezra ve Bennett golf oynamaya gittiklerinden beri beni rahatsız etmediler ve Cat muhtemelen hala yamyamlar için yemek kursunda, bana biraz-Düşünebilmem için huzur ve sessizliğe ihtiyacım vardı.

Mezbaha Adonis bu adada, ancak kimse onun kim olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. Ne zaman sorsam, yan bakışlar ve omuz silkmelerle karşılaşıyorum. Bu da beni onun burada olmadığına inandırıyor. . . ya da başka bir isim kullanıyor.

Cat New York'ta katılımcıların listesini verdiğiğinde, o gider gitmez listeyi hemen yok etmiştim. Bu kadar suçlayıcı bir şeyi saklamanın hiçbir anlamı yoktu. Şimdi keşke en azından isimleri ezberlemek için zaman ayırsaydım da adadakilerle karşılaştırabilseydim diyorum.

Rahatsız koltuğumda oturup sıcak bir bardak çayı yudumlarken, hatırlayabildiklerimi hatırlıyorum. Ki bu da çok fazla değil. Ice Pick, Grim ve Maudlin Rose dışında herkes farklı bir isme sahip gibi görünüyor.

Düşüncelere dalmışken villanın kapısının çalındığını fark etmiyorum bile. Çayımı sehpanın üzerine bırakıyorum ve bu kez tesellimi bölmeye kimin geldiğini öğrenmek için aceleyle pencereye gidiyorum.

Cat kapının önünde duruyor, arkasında büyük bir bavul sürükleniyor. Kapıyı tekrar çalmak için küçük bir yumruk kaldırıyor, ama ondan önce ben kapıyı açıyorum.

"Benim villama taşınamazsın," diyorum. "Eğer bu kadar korkuyorsan-"

"Hayır, bu yüzden burada değilim," diyor Cat çantasını kaldırırken Kapıda. "Ne giyeceğime karar veremiyorum."

"Giymek mi? Ne için?"

"Akşam yemeği.

Malikanede."

"Bu yamyamlık gerçekten çok ileri gidiyorsun."

"Belki, ama Roma'dayken ..."

"İnsan eti yemeyi tartıştırken bunun sayılacağını sanmıyorum."

Cat omuz silkiyor ve bavulunu açıyor. "Adada olan adada kalır, o yüzden ben de büyük oynayabilirim."

"Ne olursa olsun, dolabınızı neden villama getirmeniz gerektiğini anlamıyorum. Pek moda meraklısı sayılmam." At gezintisinden döner dönmez üzerime geçirdiğim bol tişört ve şortu gösteriyorum.

Cat yılmadan bavulundan birkaç seçenek çıkarıyor ve onları kanepenin arkasına asıyor. "Fikrine saygı duyuyorum. Ayrıca, etrafta palyaço gibi dolaşmama izin vermeyeceğini biliyorum."

Kız bana çok fazla körü körüne güveniyor.

Parmağını kemiriyor ve kumaş denizinden ne çıkardığını düşünüyor. Kararını verdikten sonra üç tanesini , diğerlerini bavula geri koyuyor ve odama çekiliyor.

Birkaç dakika sonra Cat parıldayan kırmızı bir elbiseyle ortaya çıkıyor. Yakası göğüslerinin arasına giriyor ve her hareket ettiğinde pembe göğüs uçlarının parladığını gördüğüme oldukça eminim. Güzel ve üzerinde harika duruyor ama aynı zamanda dikkat çekici. Kardeşimin katilini bulmaya çalışıyoruz ve bu da buradayken çok fazla dikkat çekemeyeceğimiz anlamına geliyor.

"Biraz fazla olmuş," diyorum. "Çarpıcı ama kırmızı halı için daha uygun. Ayrıca, dikkat çekmememiz gerektiğini unutmayın." Bir parmağını kaldırıyor.
"Tamam. ."

Kapı arkasından kapanır ve bir kelebek gibi değişmiş olarak çıkar. Bu kez gök mavisi bir bahar elbisesi seçmiştir. En az ilki kadar vücudunu okşuyor ama daha az gösterişli. Bu renk gözlerini de ortaya çıkarıyor.

"İşte bu," diyorum. "İnce ama yine de çok çekici."

Cat'in gözleri parlıyor ve yarım daire çizerek dönüyor. Heyecanı neredeyse bulaşıcı. "Artık fit olduğuma göre, görünüşümün geri kalanını yerleştirmem gerekiyor. Saçım konusunda bana yardım eder misin? Şirin bir Fransız örgüsü düşünüyordum ama saçımı kendim öremem."

Ona hayır demeye başlıyorum - bırakın başkasınınkini, kendi saçımla bile bir şey yapmıyorum - ama onun geniş, umut dolu gözleri, sahip olduğum birkaç kalp telini çekiştiriyor.

"Tamam."

Cat bavulundan bir tarak alıp kanepeye oturuyor. Ben de arkasında durup saçını taramaya başlıyorum. İlkokuldan beri böyle bir şey yapmamıştım ama parmaklarım sanki hiç durmamışım gibi ritmi yakalıyor.

Yine de durdum.

Kardeşim öldüğünde saç, makyaj ve güzel kıyafetler gibi şeyler parlaklığını yitirdi. Arkadaşlar da artık o kadar faydalı görünmüyordu. Kendimi dünyadan soyutladım çünkü hayattaki her şey çok anlamsız hale gelmişti. Her şey bir psikopat tarafından birkaç et kancasıyla kapılıp götürülebilecekken ilişkiler ve dış görünüş için saatler harcamanın ne anlamı vardı?

"Öldürmek nasıl bir his?" Cat beni kendi kazdığım umutsuzluk çukurundan çekip çıkararak soruyor.

Boğazımı temizliyorum ve gözlerimdeki buğuyu kırıştırıyorum. "Sanırım iyi hissettiriyor. Öyle olmasaydı bu kadar sık yapmazdık, özellikle de riskleri düşününce. Şimdiye kadar yaptığın en iyi seks gibi."

Ve bilirdim çünkü birkaç gün önce hayatımın en iyi seksini şimdi bu inzivadayken omuz silmek zorunda olduğum adamla yaşadım. Odama dönmeden önce onun yanında uzanırken hissettiğim şey, öldürücü yüksekliğe en çok yaklaştığım andı.

Cat hafifçe başını sallıyor. "Sanırım ilk avımı yarın yapacağım."

"Neden yarın?"

"Broşürü okudun mu Kindra?" "Hayır."

"Bu Ada Olimpiyatları! Engelli bir parkurda sığırları katledeceğiz. Sanırım yarışma yönü, gerçek cinayet kısmını fazla engelleyecek."

Gerçi cinayeti düşünmek de bu heyecanın bir parçası. Kötü bir hayatı sona erdirmeden hemen önceki beklenti, o sonu bu kadar tatlı yapan şeydir.

Birkaç tutam saçımı gerginleştiriyorum ve Cat'e elastik bir bant uzatmasını işaret ediyorum. "Belki de bir katil olmadığını hiç düşündün mü? Yaptığımız işten etkileniyorsun ama bu, bu çok özel ve berbat kulübe katılman gerektiği anlamına gelmiyor. Senin gibi insanlar için bir kelime var."

"Hibristofili. Katillere duyulan cinsel çekim. Bu doğru olsa da, her şeyin bundan ibaret olduğunu sanmıyorum."

"Madem katillerden etkileniyorsun, Ezra'nın kardeşinden nasıl etkilenmiyorsun?"

Kedi başını çevirip bana saçlarını ellerimden çekip alıyor. "Kedilerden nefret eden bir adamla *asla* çıkmam. Bennett tam bir baş belası ve vajinama yaklaşmasına izin vermem için cehennemde soğuk bir gün olması gerek. Gözlerini oymak istemeden iki dakika bile birbirimizin yanında duramıyoruz ama kaşındaki yara izine bakılırsa benden önce başkası ona ulaşmış."

"Ama nefret dolu seksi hayal edebiliyor musun?"

Gözlerini deviriyor ve tekrar öne doğru bakıyor. "Peki ya sen ve Ezra? Birbiriniz için mükemmelsiniz ama yine de onu itip duruyorsunuz. *İşte bu* delilik."

İkinci örgü üzerinde çalışmaya geri döndüm. "Bunun bir kaçamak olması gerekiyordu. Bilirsiniz, aynı kafeye geldiklerinde bir menünün arkasına saklanmadığınız sürece o kişiyi bir daha asla görmediğiniz türden bir şey. İnzivaya çekileceğini bilseydim bu asla olmazdı. Ayrıca, Ezra'nın kafayı başka biriyle bozduğu çok açık."

Cat yüzünü bana dönerken elimdeki örgüyü koparıyor. "Kim?"

"Kalp Kıran Katil."

Cat'ın gözleri bana dikiliyor ve kafasında bir şeyler dönüyor. "Ama ... bu sensin."

"Hayır, ben lanet olası Güneş'im-"

"Günüşiği," diye düzeltiyor. "Neden ona kim olduğunu söylemiyorsun?"

"*Kimsenin* gerçekte kim olduğumu bilmesini istemiyorum, özellikle de Ezra'nın."

Ezra'nın kimliğini öğrendiğinde kızacağını bile sanmıyorum. İsmimi söylediğinde ne kadar büyülenmiş görüldüğüne bakılırsa, muhtemelen pantolonuna boşalırdı. Hatta bana daha da saplantılı hale gelirdi.

Ve ben buna izin veremem.

Odaklanmam gerek. Kardeşimin katilini bulmalıyım. Ve onu Ezra'nın yatağında bulmayacağım.

"Yani, cinayet bayrak yarışı ..." Konuyu değiştirmek için çaresizce söylüyorum.

"Yarışlar dörtlü gruplar halinde. Benimle ortak olursanız, sadece iki kişi daha bulmamız gerekecek. Ezra'yı işe alman umurunda değil ama Bennett'i veto ediyorum."

"Pas. Sıcakta kum üzerinde koşmayı içeren hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Lütfen?" diye yalvarıyor ve bana bakmak için döndüğünde ipek saçları yine ellerimden kopuyor.

"Saçının yarısı yapılmış halde yemeğe gitmene izin vermek üzereyim, Cat." "Özür dilerim. Sadece sana orada ihtiyacım var."

"Eğer duygusal destek veren bir seri katile ihtiyacınız varsa, ilk cinayetiniz için hazır değilsiniz demektir."

"Duygusal desteğe ihtiyacım yok. Bir arkadaşla ihtiyacım var." Arkadaş mı?

Onunla tanıştığım andan beri bu kelimeyle savaşıyorum. Arkadaşlar, arkadaşları hakkında kapsamlı bloglar yazmazlar. Arkadaşlarının işlediği her suçu belgelemezler. Polisin arkadaşlarını yakalamasını kolaylaştırmazlar.

Ama o kadar gerçek insani duygularla konuşuyor ki, arkadaş *olduğumuz* varsayımını reddetmek zorlaşıyor. Sanırım ona karşı biraz daha nazik olsam ölmezdim.

"Tamam, bayrak yarışını ben yaparım."

İkinci örgüyü bitiriyorum ve Cat aynada hayranlıkla bakmak için ayağa kalkıyor.

"Bu mükemmel!" Bana geri döndü. "Yemeğe gelmek istemediğine emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"O zaman yarın sabah erkenden görüşürüz." Burnunu kırıstırır, bavulunu alır ve ısıltılı topuklu ayakkabılarıyla kapıdan çıkar.

Kapı arkasından kapanıyor ve ben tam kanepeye otururken kapı çalınıyor. Cat bir şey unutmuş olmalı.

"Ne yaptın-" Kapıyı kırbaçla açarken söyledim.

Ama bu Cat değil. Bennett'miş.

"Merhaba," diyor. Başı dönmüş bir şekilde odaya bakıyor. Sanki etrafta beni öldürdüğüne şahit olacak kimse olmadığından emin olmak ister gibi.

Kanepeye bir göz atıyorum ve orta minderin altına sıkıştırılmış bıçağı aklıma not ediyorum. Ne olur ne olmaz.

"Bennett . . . içeri gel, sanırım."

Ezra'nın kardeşiyle aslında bir avuç kelimedenden fazlasını konuşmadım. Tanıştığımızdan beri Cat ile tartışmakla meşgul. Sınırlı görüşmemize rağmen, bir sonraki konuşmasında tamamen açık sözlü.

"Ezra'dan uzak durmalısın."

Ezra'dan uzak durmak umurumda değil, gerçi o beni yakışıklı bir sineğin karamsar bir bok parçasını çekmesi gibi çekiyor. Ama ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum.

"Peki bunu neden yapayım?" Ben soruyorum.

Bennett villaya girerken elini saçlarının arasından geçirir ve kapının önünde volta atmaya başlar. "Çünkü o bir playboy. Sen kullanılıyorsun. Bunu görmüyor musun?"

Her teklifini geri çeviren ben olduğuma göre, kullanılmadığıma eminim. Ezra'nın yatıp kalkması kimin umurunda? Havaalanında tanıştığı bir yabancıyla yatan bir adamın böyle biri *olmaması* beni daha çok şaşırtırdı.

"Ben bir yetişkinim, Bennett. Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim. Fark ettin mi bilmiyorum ama kardeşinin bu geri çekilme girişimlerinin hepsinden kaçtım. Ama yapmasaydım bile, ne yaptığımız seni ilgilendirmez. Evlenip, baş etme mekanizmaları zayıf, boktan çocuklar doğuracağımızdan mı endişeleniyorsun? Hayır. Bu sadece bir kaçamak ve artık o bile değil. Bu inzivada aklımda tek bir şey var, o da kardeşimin katilini bulmak."

Bennett kapıyı kavrayıp açarak sıcak ve nemin villamın içine sızmasına izin verdi. "Bu ikiniz için iyi bitmeyecek. Sizi uyarmadığımı söylemeyin," diyor ve geçmişteki kaçamakların hayaleti gibi ortadan kayboluyor.

Kapı kapanırken nefesimi içime çekiyorum ama Bennett'in söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Kanepede oturup kendime burada olma nedenimi hatırlatırken bile Ezra'nın düşünceleri aklıma geliyor.

Bennett'in sözleri bir numaraydı. Bu çok açıktı. Ezra bir playboy olabilir ama bu beni boşaltmasına izin vermemem için yeterli bir sebep değil. Peki neden Ezra'nın kardeşi beni ondan uzak tutmaya çalışıyor?

Kalkıyorum, çıkarken villamı kilitliyorum ve Ezra'nın evine gidiyorum. Bildiğim kadarıyla yemekte olabilirdi ama belki de bu geceki insan lezzetlerini es geçmeye karar vermiştir.

Tahta kaldırımda yürürken kum ayaklarımın altında çıtırdıyor. Güneş batmaya başladı ama minik tanecikler sıcaklığın son tellerine tutunup onları kemerlerimi yakmak için kullanıyor. Kapısını çaldığımda Ezra'nın yüzündeki ifadeyi görmek buna degecek.

Beni küçük verandasında görünce kocaman gözleri ve düşmüş çenesi hayal kırıklığına uğratmadı.

Sürpriz, orospu çocuğu.

Sadece beden dilimi kullanarak onu zorla villaya sokuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Hepsi rol icabı. Sadece kıvranışını görmek istiyorum.

"Yani çapkın bir tip misin Ezra?"

"Anlayamadım?"

"Yatıp kalkıyor musun? Tek gecelik ilişkilerini sever misin?" Konuşurken ona doğru adım atıyorum.

Boynunun arkasını kaşıyor. "Neden bahsediyorsun, evcil hayvan?"

Gözlerindeki panik beni neredeyse güldürecekti. Aslında umurumda değil. O benim değil ve bu sadece tuhaf bir kaçamak. Uzun süreli tek gecelik bir ilişki.

"Bekle, sana playboy olduğumu kim söyledi?"

Koltuğuna uzandım ve tırnağımın altından bir kum tanesi seçtim. "Kardeşin."

"Bunu sana Bennett mi söyledi? Oh, tatlım, onun söylediği tek kelimeyi bile dinleyemezsin. O sadece ve sadece tek bir kişiyi korumaya çalışıyor, o da kendisi. Sadece bağlandığımdan endişeleniyor."

Kum tanesini yere atıyorum ve ona bakıyorum. "Öyle misin?"

"Tabii ki hayır." Konuşurken poker suratı takınıyor ama sesinin bir oktav yükseldiğini fark etmiyorum. "Öyle misin?"

"Hayatta olmaz." Ben çok daha iyi bir yalancıyım, yine de blöfümü görüp hemen soyunmamı isterse kesinlikle soyunurum.

Yaklaşıyor ve eğilerek bir kolunu başımın iki yanına koyuyor. "O zaman küçük anlaşmamıza devam etmekte bir sorun görmüyorum."

Sıcak nefesi boynumda geziniyor ve kararlılığımı kırıyor. "bir playboy değilim, ama seni kendime aşık etmek için de gelmedim, ya da. Aramızdaki bu itme ve çekmeyi seviyorum." "Bugünlerde daha çok itme var."

"Evet, üzülerek. Biraz daha çekmek için ne yapmam gerekiyor?" Eli saçımı kavriyor ve başımı geriye çekerek boynuma erişmesini sağlıyor.

Dudaklarını tenime indirdiğinde onu itmiyorum. Eli göğsüme indiğinde itiraz etmiyorum. Küçük bir sürtük gibi inliyorum ve tüm düşünceler aklımdan uçup giderken devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Ama tam beni zevkten ayıran sinir bozucu düğmeyi çözmek için uzandığımda, villanın kapısı uçarak açılıyor.

"O benim varlığımın felaketi, Ezra! Eğer onu duymak zorunda kalırsam-" Ezra ve ben aramıza mesafe koymak için çabalarken Bennett kanepenin yanında kalıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu?" Ezra bağılıyor ve daha önce bir insanın bu kadar kırmızıya döndüğünü gördüğümü sanmıyorum.

"Misafirin olmasını beklemiyordum," diyor Bennett.

Öne doğru oturuyorum ve ona sırtıyım. "Peki neden? Bana ondan uzak durmamı söylediğin için mi? Bunun beni sadece ona doğru iteceğini bilmen gerekirdi Bennett."

En başta neden orada olduğumu hatırlayan Ezra, kardeşine doğru dönüyor. "Bundan bahsetmişken-"

"Hayır, bunu daha sonra tartışabiliriz." Bennett başını sallar ve kapıya yönelir.

"En azından neden bu kadar erken döndüğünü söyle," diyor Ezra o gitmeden önce. "Yemekler genellikle akşama kadar sürer."

Bennett yumruklarını iki yana açmış, gecesini bitiren sarışın yabancı hakkında içini dökmekten mutluluk duyuyor. "Küçük *arkadaşı* her şeyi mahvetti. Şef Maurice güzel bir ordövr olarak beyin pufları getirdiğinde, denemeyi reddetti."

Ezra yüzünü buruşturuyor.

"Maurice ona doğru gelip saldırmaya çalıştığında, aralarına girmek zorunda kaldım. Nefret ettiğim şeyi savunmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?" Bennett titriyor ve tavana bakıyor. "Onu öldüresiye dövmesine izin vermeliydim ama yemek hoşuma gitti."

Yani hem Cat'e hem *de* Bennett'e inleme, kıvrınma ve bolca zevkle dolu bir akşamı böldükleri için teşekkür etmem mi gerekiyor? İkisine de nasıl teşekkür edeceğimi biliyorum.

Adamlara dönüp gülümsüyorum. "Yarın Ada Olimpiyatları için benimle takım olmaya ne dersiniz çocuklar?"

On Altıncı Bölüm

Ezra

Bennett ve ben, bu yılki Ada Olimpiyatlarına ev sahipliği yapacak olan geniş kum alana giderken pavyonun önünden geçiyoruz. Genelde oyunlara ev sahipliği yaptığımız alan bu yıl çıplaklar plajına dönüştürüldü. Hiç kimse

En yaşlı iki katılımcı olan Maudlin Rose ve Grim'in en iyi doğum günü kıyafetleriyle soyunmalarını izleme fikri, bu yüzden kutlamaları başka bir yere taşımayı tercih ettik.

Ne yazık ki, yolumuzun üzerindeki eski siteden geçmek zorundayız ve Bennett ve ben, hem Rose hem de Grim'in kışlarını yükselen güneşe doğru tuttukları nadir bir gösteriye maruz kalıyoruz. Bunun ruhsal olarak temizleyici olduğunu iddia ediyorlar.

"Bunu yapmayı neden kabul ettim?" Biz zavallı gözlerimizi kaçırmaya çalışırken Bennett soruyor.

"Kazanmak istediğin için mi? Dün gece tek önemsendiğin buydu." Tişörtümü çıkarıp güneşin sıcaklığının iliklerime kadar işlemesine izin veriyorum. Belki de sahildeki iki kaçık bir şeylerin peşindedir.

"Bu diğer katillerden bazılarının alçakgönüllü olması gerekiyor." Bennett bana doğru döndü. "Senin gibi."

"Pardon?"

"Ne kadar aptalca davrandığının farkına . İkiniz de." Bir elini siyah saçlarının arasından geçiriyor. "Bunun sadece seks olduğunu söyleyip duruyorsunuz ama değil, bunu siz de biliyorsunuz."

Kelimenin tam anlamıyla sadece seks. Dün gece bundan emin olduk. Çok açıktı. Bana karşı bir şey hissetmiyor ve bu sorun değil. Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma. Daha ziyade, Bennett olmasaydı olabilirdi.

tüm inziva boyunca beni engellemeye karar verdi. Yarım saat sonra gelseydi, onu çoktan bağlamış olurum ve mutluluğa giden yolda ilerlemiş olurduk.

Sigh.

Dün gece bir anlık bir zayıflık yaşadı, ama onu tekrar doğru ruh halinde yakalayabilir miyim bilmiyorum.

"Bu arada dün gece için teşekkürler," diyorum. "Sen adımı lekelemeye çalıştıktan sonra Kindra ile harika bir tartışma yaptık. Bir playboy, Bennett? Bulabildiğinin en iyisi bu mu?"

"Ona gerçeği söylememi mi tercih ederdin? Abattoir Adonis olduğunu mu?"

Kimsenin ne dediğini duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. İşte o zaman Kindra ve Cat'i sadece birkaç adım arkamızda görüyorum. Konuşmaya o kadar dalmıştık ki, ayaklarının kumda hışırdağını duymadım. Tek umudum dalgaların kardeşimin az önce söylediklerini bastırmasıydı.

"Hanımlar," diyorum gergin havada herhangi bir türbülans olup olmadığını test ederek. Kindra parlak bir gülümsemeyle beni şerefliendirdiğinde kalbim yeniden atmaya başlıyor.

"Beyefendi," diyor.

Siyah tek parça mayosu ve mavi şortu vücudunu örtüyor ve altında yatanları hayal gücüne bırakıyor. Ve şimdi onu altımda hayal ediyorum. Ve üstümde. Ve önümde dizlerinin üzerinde.

Bütün gün devam edebilirim. İyi bir hayal gücüm var.

Cat, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan küçük pembe bir bikini üstü ve kısa bir kot şort seçti. Bennett'in tipinin tanımını bu ve bunu nasıl görmüyor anlamıyorum.

Muhtemelen onu görmezden gelmenin ortadan kaybolmasına neden olacağını düşündüğü içindir.

"Bu gösteriyi yola çıkarmaya hazır mısınız?" Kindra, herhangi bir gösteriyi yola çıkarma konusunda pek de hevesli olmadığı belli olan bir ses tonuyla konuşuyor.

"Kardeşimle Olimpiyatlar hakkında konuşuyorduk, değil mi Bennett?" Kolumu omzuna atarak söylüyorum.

Elimden kurtulmaya çalışırken daha mutsuz görünemezdi.

Kindra ona doğru bir nefes bile göndermiyor. Sanırım hayatını nasıl yaşayacağını söyleyemesinden hoşlanmadı. Kendi işine bakması gerek. Sanki koleksiyon kartlarıymış gibi düşman topluyor.

Bennett biraz daha hızlı yürüyor ve önümüze geçiyor.

Burada olmak isteyen var mı? Çünkü öyle görünmüyor. Cat, belki. Engelli parkur görüldüğünde, gerçek bir heyecan barut fıçısı gibi.

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Parkurun arkasındaki ağıldaki sığırlara bak. Yürüyen bir sürü ölü adam var." Biraz kıkırdıyor ve Bennett'in sikiinin tiksintiyle vücuduna geri çekildiğini neredeyse görebiliyorum.

"Bebek sonunda sahadaki ilk cinayetini mi işliyor?" Bennett sonunda Cat'e bakarak soruyor.

"Eğer buraya ilk ben ," diyor gülümseyerek.

Bennett gözlerini devirir ve karşı bir cevap vermek için döner ama Cat daha hızlıdır. Ve daha ölümcül. Kimse ne olduğunu anlayamadan kardeşime doğru adım attı ve dizini kasığına sapladı.

Bennett acıdan yere yığılırken Kindra yumuşak bir nefes veriyor. Ben de taşaklarımda hissediyorum, yine de Cat'i suçlamıyorum. Tam bir sersem gibi davranıyordu. Hepimiz bir yerlerde katil olarak başladık. Başlamak için bir adadan daha iyi bir yer olabilir mi?

"Sen öldün," diyor dişlerini sıkarak.

"Umarım üreme yeteneğiniz de öyledir." Cat onun etrafından dolanarak piste doğru ilerliyor, Kindra da onu yakından takip ediyor.

Elimi kardeşimin omzuna koyuyorum. "Biliyor musun, burnunu ait olmadığı yere sokmayı bırakırsan, bu kadar düzenli olarak ısırılmaz. Bir günlüğüne iyi davranamaz mısın? Hatta bir etkinlik?"

Doğrulur ve okyanusa bakar. "Aletini ait olmadığı yerlere sokmayı bırakırsan, kendi sorunlarına çözüm bulabilirsin. Siktir git."

Niyetini yeterince belli etti, o yüzden siktir olup gidiyorum.

İlk gelen biziz, bu da takım renklerimizi ilk seçen biz olacağız demek. Biz derken Kindra'yı kastediyorum. Mor kıyafetleri toplamaya başladı bile. Bol tişörtler üzerinde çalışmaya koyuluyor, verilen makasla onları kesiyor, böylece hepimiz çarpıcı bir moda ifadesi oluşturabiliyoruz.

Diğer takımlar geldiğinde, rakiplerimizin durumunu değerlendiriyorum.

Maudlin Rose ve Grim, Jim'in oğullarından biri olan Ice Pick ve Jeff'le (ailenin jenerik erkek isimlerine karşı bir tutkusu vardır) ortaklık kurmak için göt deliği güneşlenmesini terk ettiler. Takım rengi olarak sarıyı seçtiler.

Tanımadığım -ve lakaplarını da hatırlayamadığım- üç adam Çorap Katili'yle işbirliği yapıyor. Aynı adı taşıyan kötü şöhretli seri katille karıştırılmamalıdır, çünkü Bob ne kötü şöhretlidir ne de

Öldü. Adadan uzakta ona Çorap Katili bile denmiyor. Sadece etkinlik koordinatörü Jim onun gerçek kimliğini biliyor, ancak neden Carlton Gary'yi kendine idol olarak seçtiğini bilmiyorum. İğrenç. Ne olursa olsun, takımı için maviyi seçiyor.

Dördüncü ve son takım üzerinde çalışmaya olan ilgimi kaybediyorum çünkü Kindra, atlete benzer bir şeye benzeyecek şekilde dilimlenmiş bir tişörtle bana yaklaşıyor. Her gün yüzme şortu giymek benim gibi modayı takip eden biri için yeterince zor ama önümde sallandığı bu ucube, bırakın giymeyi, bakmaya bile tahammül edemeyeceğim bir şey.

Ama sonra gözlerindeki heyecan parıltısını görüyorum ve yeterince hızlı giyemiyorum. Eğer bu onun gülümsemesini sağlarsa, daha da iyi.

"Vay canına, düşündüğümden çok daha kötü görünüyor," diyor gülerek, ben ona model olurken.

"Bu da ne böyle?" Bennett birkaç metre öteden ve ben de dönüp ona bakıyorum.

Cat tişört tasarımıyla ilgilendi ve mükemmel bir iş çıkardı. Kardeşimi kumda yarışırken sadece "*crop-top-cum-sports-bra*" olarak tanımlanabilecek bir tişörtle görmek için sabırsızlanıyorum. İlk çekincelerime rağmen, kesinlikle daha iyi bir anlaşma yaptım.

Cat gülmeyi bırakıp biraz soluklandığında "Birbirimize çok yaklaşıyoruz," diyor ve haksız da sayılmaz, ancak bu kesim ona çok daha yaklaşıyor.

Bennett nefesinin altında bir şeyler homurdanır, ama iyi bir sporcu olmaya karar verir ve onu giyer.

Başlangıç çizgisine doğru ilerliyoruz ve oyun sıramızı seçiyoruz. Önce Bennett, ardından ben, sonra Kindra ve son olarak da Cat. Biraz daha güçlü bitirmeyi ve kendimi daha yakın konumlandırmayı tercih ederdim, ancak son ayaktaki engeller diğerlerinden çok daha kolay ve o da çok fazla kas gücüne sahip değil.

Oyunun kuralları yeterince basit. Her katılımcı engellerden oluşan küçük bir bölümü tamamlamalı ve sonunda hedefini öldürmelidir. İkinci turun sonunda bir takım elenir, ardından birbirini takip eden her turun sonunda tekrar elenir.

Ama bir bit yeniği var. Her zaman bir bit yeniği vardır.

Sığırların nasıl ölmesi gerektiği kısmen rastgele belirlenir. Sonunda dört ahır vardır ve her oyuncu "bitiş" çizgisini geçerken

sonra hangi durakta kullanacağınızı seçin. Oyunun güzelliği de burada, özellikle de rakibinizi tanıyorsanız.

Örneğin, Maudlin Rose kurbanlarını zehirlemeye yönelir. Boğuşmak, bıçaklamak ya da boğmak için gereken üst vücut gücünden yoksundur. Bunu bilerek, ona karşı gelen herkes en kolay öldürmeyi hedeflemeli, böylece onu daha karmaşık bir seçeneği seçmeye zorlamalı ve takımının saatine zaman eklemelidir.

Ekipler seçtikleri sıraya göre dizilmeye başlarken, ben de aceleyle bir plan oluşturmaya çalışıyorum. Sığırlarla birlikte ilk dört ahır kuruldu. İlk ahırda deniz suyu dolu bir çukur var, bu da boğulma anlamına geliyor.

Bu hızlı bir ölüm değil, özellikle de o bölmedeki hedefin hapishane egzersiz rutinini çok ciddiye almış gibi görüldüğü düşünüldüğünde. Bennett'in gösteriş yapmak için bile olsa o kabini seçeceğinden endişeleniyorum.

"Hangisini istiyorsun?" Ona sordum. "Sakın ilkinin söylemeye cüret etme."

İçini çeker. "Sanırım palayı tercih edeceğim. Ama ya geçen yılki gibi sıkıcıysa?"

"Test bile etme. Tulumu aç," diyor Kindra. "Karnına doğru git ve hiçbir sorun yaşamayacaksın. Kör bir bıçak bile yeterince zorlanırsa karnı kesebilir ve sen bunun üstesinden gelebilecek gibi görünüyorsun."

Bennett başını sallar. "Peki ya Ice Pick beni sonuna kadar yenerse? Sabahın yedisinde çoktan sarhoş olmasına rağmen, endişe verici derecede hızlı. Beni zor bir kararla baş başa bırakarak o durağa gidebilir."

Ahırları tekrar inceliyorum ve ne demek istediğini anlıyorum. Palaya zamanında ulaşamazsa boğulmak zorunda kalacak çünkü diğer iki ahırda yanlış renkte sığırlar var. Kazanmak istiyoruz ama bir teneke madalya ve sırtımıza vurulacak bir alkış için vicdanımızı feda etmeyeceğiz.

Kindra, "O zaman ayakkabılarını sıkıca bağlamanı ve kışını kaldırmanı öneririm," diyor. "O palaya ulaş."

Jim bir düdük çalarak Bennett'in yerini almasını işaret eder. Ice Pick, Bob ve isimsiz biri ona katılır. Jim düdüğü tekrar çaldığında, yola koyulurlar.

Ahırlara giden yarış adil bir yarış değildir. Bennett ve Ice Pick kütüklerin üzerinden atlıyor ve hayatları buna bağlıymış gibi jiletli tellerin altından geçiyor. Bob jiletli tellere ulaştığında otuz saniye cezasını tercih ediyor ve tellerin altından geçmek yerine etrafından dolaşmayı seçiyor. Tüm ekibi inliyor. İsimsiz hala

Bennett ve Ice Pick tel ormanının uzak ucundan çıkana kadar kütükleri aşmak için mücadele ediyor.

Hile yapmakla ilgili hiçbir kural yok, bu yüzden Bennett Buz Kıracağı'na çelme takıp onu kuma gönderdiğinde şaşırmadım. Cinayet ve kargaşada her şey mübahtır ve kardeşim bok yiyen bir sırtıyla pala tezgahına ulaşır.

Sığırlar ahırların arkasından geçen demir bir çubuğa zincirlenmiştir. Bir ayak bileğinin etrafındaki bir kelepçe hedefleri yerinde tutuyor. Elleri arkadan bağlanmış ve ağızları süper yapıştırıcı ile kapatılmış olsa da vücutlarını kullanabiliyorlar.

Palalı ahırdaki Sığır, Bennett kırmızı tulumunun önündeki çıtçıtlara uzanırken kendini sağa sola atarak ağırlığından en iyi şekilde yararlanmaya çalışır. Ahşap duvarlar takırıyor ve yıkılmakla tehdit ediyor.

Bu ilk kez olmuyor. Jim'in onları neden ayarladığını bilmiyorum.

Bennett sonunda tulumu yırtar ve palayı açıkta kalan deriye saplar. Korkularımız yersizmiş. Kesinlikle keskin.

Kan kuma dökölür ve hedef dizlerinin üzerine düşer. Serbest kalan iç organları uzun pembe sümöklü böcekler gibi yaradan sarkıyor. Hedef yere bakıp çığlık atıyor ama sesi burnundan gelen içi boş bir iniltiden ibaret.

"Keskin!" Kedi çığlık atıyor. "Kafasını kes! Daha hızlı!"

"Kapa çeneni!" diye bağılıyor ama adam onun tavsiyesine uyuyor ve palayı başının üzerine kaldırıp adamın kalın boynuna indirmeden önce hedefi bağırsak ve kan dolu bir örtünün üzerine sürüyor. İlk vuruşta kafa tam olarak kopmuyor, bu yüzden tekrar yapıyor ve ahşap yan duvarları bir şahdamarı sevinci spreyi kaplıyor.

Zamanlayıcı takımımız için duruyor. Bir dakika, on yedi saniye.

Buz Kazması kısa bir süre sonra öldürme işini bitirir, çünkü boğma telinin olduğı durağı seçmiştir. Boğma hızlı değildir, ancak teli testere olarak kullandığınızda biraz daha hızlıdır.

İsimsiz, sondaki durağa gider ve silahla birkaç atıştan sonra hedefini öldürür. Birkaç atış gerekiyor çünkü bu bir havalı tüfek. Çok daha iyi kalibreli bir silah olduğunu düşünmüş olmalı. Ne aşağılık herif.

O kadar geriye düştükten sonra Bob tamamen pes ediyor, takımına on dakika ceza veriyor ve alt dudağının önderliğinde başlangıç çizgisine geri dönerken kaybetmelerini garantiliyor. Adam tam bir dangalak ve takımının geri kalanı daha fazla zaman kaybetmeyi reddederek sahilden çıkarken kendi kendime gülüyorum.

Geriye kalan hiç kimse takımı bir tehdit oluşturmuyor, ancak sahilin biraz aşağısındaki bir sonraki yarışın başlangıcında sıraya girerken rakibim hakkında endişeliyim. Grim'le karşılaşacağım.

Sıska, yaşlı bir adam olabilir ama tel gibi kaslarında beklenenden daha fazla güç var. Ayrıca yarışmanın bu ayağında bana karşı biraz avantajı var.

İlk etapta bir çamur çukurundan geçmemiz gerekiyor. Kulağa basit geliyor ama ben pek hafif sayılmam. Yere batacağım, bu da kalın çamurda ilerlememi zorlaştıracak.

Çamur çukurunun hemen ötesinde, kumun içine dört kütük çakılmış, ancak Bob'un ekibi gemiyi terk ettiği için sadece üçünü kullanacağız. Her kütüğün tepesinde bir silah var ve sadece bir tanesi hızlı bir öldürme sağlayacak. Elektrikli testere. Diğer seçenekler arasında bir çekiç, bir çivi tabancası ve bir matkap var.

O testereye ulaşmalıyım.

Omzuma hafifçe vurulduğunu hissettiğimde bir plan yapıyordum. Döndüm ve Kindra'yı bana bakarken buldum.

"İyi şanslar," diyor nazlı bir sırıtışla. "Eğer bizi daha da ileriye götürebilirsen, harcadığın zamana değmesini sağlayabilirim."

"Hmmm, evcil hayvanımın rekabetçi bir ruhu var mı?"

"Belki biraz." Dudaklarını yalıyor ve şimdi kazanmalıyım. Bir kum tanesinden başka bir şeyi olmayan bir adamı öldürmem gerekse bile, onu ödülüm olarak alabilmek için bunu yapacağım.

Eğiliyorum ve onu öpüyorum. "İyi şans için," diyorum dudaklarına karşı.

Bennett pistin diğer ucundan "Ah, Tanrı aşkına," diye inliyor. Onu görmezden gelerek bir öpücük daha konduruyorum... ve düdük çalıyor.

Dönüp çamur çukuruna doğru koşuyorum ama Grim çoktan benden iki adım önde. Cılız bacaklarını ve parlayan gümüş renkli Speedo'sunun gücünü kullanarak çamurda lanet olası bir İsa kertenkelesi gibi koşuyor. Bu arada ben de isimsizlerden biriyle başa baş gidiyorum. Ne kadar utanç verici.

Yüzümü kalın kalçalarının arasına gömdüğümde zihnim bağlanmış ve kıvranan çıplak Kindra'nın görüntüleriyle doluyor ve ihtiyacım olan tüm motivasyon bu. Öfkeli bir ereksiyonla çamur çukurundan geçiyorum ve Grim seçtiği kütüğün orta noktasına ulaştığında diğer tarafta ortaya çıkıyorum.

Ve testereyi seçti.

"Matkaba git!" Kindra bağırıyor. "Matkabı kafatasının tabanına doğrultun ve olabildiğince sert bastırın!"

Tanrım, onun kana susamışlığı beynimin ön sevişmesi gibi. Şortumun içinde çelik çubuk gibi bir aletle bu kütüğe nasıl tırmanacağımı bilmiyorum ama hepimiz öğrenmek üzereyiz.

Kütüğü kavıyorum ve tırmanmaya başlıyorum, bacaklarımın her hamlesi beni tepedeki matkaba biraz daha yaklaştırıyor. Grim motorlu testereyi çoktan emniyete almıştı ama onu kütüğün indirmek için mücadele ettiğini görmek beni mutlu ediyor. Onu kuma atmaya karar veriyor, sonra da peşinden atlıyor.

Matkaba ulaştığımda düşünmekle vakit kaybetmiyorum. Elimde tutuyorum ve ayak bileklerimin sekiz metrelik düşüşe dayanabilmesi için dua ediyorum. Dayanıyorlar ama inciklerim bundan sonraki bir hafta boyunca ağrıyacak.

Tezgâhlardan birindeki pembe tuluma doğru koşarken, Grim'in ödüllü motorlu testeresinin çalışmak istemediğini görünce çok seviniyorum. Ona borcu varmış gibi çekme ipini çekiyor ama her seferinde acınası bir sesle ödüllendiriliyor. Jim'in sinsi tuzaklarından birine düşmediğimden emin olmak için matkabin tetiğine basıyorum ve uç vınlayarak canlanıyor.

Hedefim bir kadın ve bugün burada olmasını umuyordum. Yeğenini yıllarca taciz etti ve beynine bir matkap ucu hak ettiğinden çok daha nazik. Daha fazla zamanım olsaydı, ona acı çektirirdim.

Dizlerinin arkasına tekme atıp onu kuma gönderiyorum. Mücadele etmiyor. Sadece okyanusa bakıp ağlıyor. Kendisine acıdığı kadar kurbanına da acısaydı, bu durumda olmazdı.

Ona kesinlikle acımıyorum.

Matkap ucunu kafatasının arkasına bastırıyorum ve eğlence başlıyor.

Metal etine battıkça metaneti kayboluyor ve kıvranmaya başlıyor. Grim elektrikli testeresini neredeyse çalıştırdı, o yüzden buna vaktim yok.

Sırtına biniyorum ve ağırlığımı alete doğru bastırıyorum. Tatmin edici bir *patlamadan* sonra, uç kemiği kırıyor ve Sığır seğirmeye başlıyor. Omuriliği beyinden ayırdım ve bu ölüm sayılır. Saatimiz durdu.

Hedefiminki de öyle.

Grim'in elektrikli testeresi sonunda alçak bir hırıltı çıkarıyor ve isimsiz adam Sığırlarını çekiçe dövmekle meşgul ama ben buna aldırmiyorum. Yarışın başlangıcına doğru koşuyorum, gözlerim Kindra'da.

Gözümün ucuyla bir renk parıltısı yakalıyorum. Başımı çevirip birkaç kez göz kırpyorum ama beynim gördüklerimi mantıklı bir şekilde açıklayamıyor.

Sarı tulum giymiş bir adam işleyicilerden birinden ayrılmıştır. Elinde, Bennett'in sığırları üzerinde kullandığı palaya çok benzeyen büyük bir bıçak tutuyor. Sapındaki koyu lekelerle bakılırsa, aynı bıçak olmalı. Ama ciğerlerimdeki nefesi kesen şey bu değil.

Buğulu gözlerini Kindra'ya dikmiş, doğruca ona doğru ilerliyor.

On Yedinci Bölüm

Kindra

A Gözümün köşesinde sarı bir ışık parlıyor ve döndüğümde Sığırlardan birinin bana doğru koştuğunu görüyorum. Tehlikeye boyun eğecek biri değilim, dik duruyorum, çenemi kaldırıyorum ve elindeki palayı düşünmemeye çalışıyorum.

Kendine güveniyormuş gibi yapmak benim doğuştan gelen bir yeteneğim ve ondan kaçacak halim yok. Neredeyse üzerime geliyor.

Gözlerimi kapatıp darbeye hazırlandım ama sonra bir homurtu duydum. Adam mızrakla kuma saplanırken gözlerimi açıyorum. Ezra saldırıyı durdurmak için palayı kapıyor ama bileğinden kan damlıyor. Kesilmişti.

Gidip yardım etmeliyim ama olduğum yerde donup kaldım. Ayaklarıma tek görevlerini yaptıramıyorum. Onun yerine, Ezra'nın beni öldürmek isteyen bir adamla dövüşürken yuvarlanan kas kütlmesini izlemeye mahkum oluyorum.

Lanet olası etkinlik koordinatörü nerede? Bu tür şeyler için bir müdahale ekipleri yok mu?

Ezra Sığır'la dövüşürken homurtular ve inilti okyanusun sesini bastırıyor. Kasları geriliyor ve esniyor ama kendisinden iki kat büyük bir adama karşı koyabiliyor - ağırlık olarak yani.

Pala kumun üzerinde kayıyor ve Ezra'nın elleri adamın boğazına dolanıyor. Ağırlığını adama verirken bir yandan da adamın boğazını sıkmaya devam ediyor.

Bazen onu kendi halinde izlemek *Black Mirror*'ın berbat bir bölümü gibi hissettiriyor. Bir golden retriever'in birini parçalamasını izlemek gibi.

Ezra taktik değiştiriyor ve adamın boğazını serbest bırakıyor, böylece yüz hatları karmakarışık bir bulmacaya dönüşene kadar onu dövmeyle başlayabiliyor. Onu tekrar bir araya getiremeyeceğime eminim. Bu noktada doktorların bile yardım edebileceğini sanmıyorum.

Kasları esniyor ve silahlanıyor, hepsi benim sayemde. Bu çok hoş, ama biri hayatımı kurtardıktan sonra ne diyebilirim ki? Teşekkürler mi? Sana yemek ısmarlayabilir miyim? İyi oyun mu? Hiç bilmiyorum.

Ezra adamın canını boğmaya devam eder. Adamın bacakları ölüme yakın kasılmalarla tekmeleniyor ama Ezra öldüğünden emin olana kadar adamın yuvarlak bedeninden çıkmıyor. Hayatıma yönelik tehdit ortadan kalktığında, ayağa kalkarken rahat bir nefes almış gibi görünüyor.

Jim megafonu eline alıyor ve cınlayan ses kulaklarımı tırmalıyor. "Öngörülemeyen durumlar nedeniyle Olimpiyatların geri kalanı bugün için iptal edilmiştir."

Öngörülemeyen bir şey değil. Kör olsaydım bunun olacağını görebilirdim. Suçluları suçlulara karşı suçlamak, boktan bir sandviç için bir reçetedir.

"Hayır!" Cat arkamdan söylüyor. Ayağını kuma vuruyor, sıranın en önüne ulaşmış ama yolculuğun kapalı olduğu söylenen bir çocuğun resmini çiziyor.

Ona doğru döndüm. "Neredeyse ölüyor olmam öldürme fırsatınızı mahvettiği için üzgünüm."

"Bu hiç adil değil."

"Ezra'nın arkadaşın için pala alması da öyle."

Gözleri parlıyor ve avın kaybedilmesi unutuluyor. "Arkadaş olduğumuzu kabul etmiştin."

Aman Tanrım. Düşünmüyordum. Birden ağzımdan çıktı. Ölüme yakın deneyimler insana çılgınca şeyler söyletir. Muhtemelen düşündüğümden daha fazla sarsıldım. O sadece beni takip eden sinir bozucu bir yabancı ve bu bir arkadaş olarak nitelendirilemez.

Ezra'ya dönüyorum. Orada durmuş, dünyayı sarsan bir dövüşten sonra küllerinden yeni doğmuş kanlı bir Yunan tanrısı gibi görünüyordu.

Kimse bir cinayet işledikten sonra bu kadar iyi görünmemeli.

Hiç kimse.

Bana doğru yürüyor ve sanki kırmızıya bulandığını tamamen unutmuş gibi yüzümü ellerinin arasına alıyor. Dudakları dudaklarıma değerken yanaklarıma ılık kızılar bulaşıyor.

Bennett arkamdan alay ediyor.

Ezra geri çekiliyor. "Üzgünüm, tatlım," diye fısıldar. Boğazını temizler. "Sana nereyi temizleyeceğini göstereyim."

Onu çitlerin arkasına gizlenmiş bir duş istasyonuna kadar takip ediyorum. Beton zemindeki gidere pas yapışmış ama onun dışında temiz.

"İyi misin?" diye soruyor ellerine sabun sürüp kendini temizlemeye başlarken.

"Ben iyiyim," diyorum. "Ben zor durumdaki bir genç kız değilim. Gitme zamanım geldiyse, gitme zamanım gelmiştir."

"Eğer ölmek istiyorsan, bunu benim yanımda gerçekleştiremezsin." Daha yakına eğiliyor ve yanağındaki kanı nazıkçe temizliyor ama bileği hâlâ kanadığı için daha da kanlanıyor.

"Bir aşk olup bunu benim için bir arada tutabilir misin?" diyor, açık yarayı işaret ederek.

Yarayı birbirine bastırıyorum. "Cebinden bir iğne ve iplik çıkarırsan gülmeyeceğime söz veremem."

"Bu süper yapıştırıcı. Sığırlardan birini öldürmeyi tam olarak bitiremediğimizde kullanırız. Bize biraz daha zaman kazandırıyor."

"Evet, onlar için kullan, *kendin* için değil. O yaraya dikiş atılması gerek Ezra." "Bana ne olacağını umursadığını mı söylüyorsun, tatlım?"

Alay ediyorum ama cevap veremiyorum. Kutup kalbim ona karşı bir şey hissetmek söz konusu olduğunda donup kalmak istiyor. Benim dünyamda duygulara yer yok. Duygular dikkatinizi dağıtır ve sizi yumuşatır. Aleti yeterince dikkat dağıtıyor ve duyguların suları daha fazla kirletmesine izin vermeyi reddediyorum.

Yarayı yapıştırıyor, sonra elini uzatarak kurumasını bekliyor, ama gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark etmiyorum. Şakayı göremiyorum.

Duş alanından çıkmadan hemen önce kum gürlemeye başlıyor ve dizel dumanı kokusu okyanusun tuzlu parfümünü bastırıyor. Duş duvarını tam zamanında döndüğümde sarı giysili sığırın parçalanmış bedeninin bir Bobcat traktörünün kepçesinin önünde yuvarlandığını görüyorum.

Kör, sarhoş ya da kafası güzel biri, belki de üçü birden, iri yarı adamı kepçeyle almaya çalışmadan önce cesedi kumun içinden itmek için makineyi kullanır. Tüm o güçlü yuvarlanmalar adamın kolunu koparmış ve traktör ödülüyle birlikte geri çekilirken kol kumun içinde yatıyor.

"Şu kolu benim için tutar mısın?" diyor. "Sanırım bir kez olsun bir ödül almak istiyorum. Bu kol, ölümüyle Kindra'nın önemseydiğini söylediği adama aitti. Sence bununla TSA'dan geçebilir miyim?"

"Sen bir pislüksin." Villama doğru yürürken onu arkamda bıraktım.

Bunların hiçbirisi bana komik gelmiyor. Neredeyse ölüyor olmam umurumda değil ve söylediklerimde ciddiydim. Ben zor durumdaki bir genç kız değilim ve kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok, kendimden bile.

Vurucu ayak sesleri arkamdan geliyor ve irkilip etrafımda dönüyorum.

Ezra önümde duruyor, topuklarının üzerinde sallanırken ellerini arkasına götürüyor. "Böyle gizlice yaklaştığım için özür dilerim. Dinle, senin tamamen iyi olduğunu biliyorum ama ben biraz sarsıldım. Seninle villanıza gelmemin bir sakıncası var mı?"

Yalan söylüyor. Boş bir gazoz kutusu kadar sarsılmış durumda. Ayrıca, villama girmesine izin vermem yatağa gireceğimizi neredeyse garantiliyor ve burada zamanım tükeniyor. Orgazmlar harika ama beni hedefime yaklaştırmıyor.

Ezra bana doğru bir adım atıyor, sonra elini yanağıma dayayarak kararlılığımı zayıflatıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşuna yaslanıyorum.

Garip bir şekilde soğuk dokunuşu.

Gözlerimi açıyorum ve nedenini keşfediyorum. Bağırıp Ezra'nın tuttuğu ele bir tokat atıyorum ve o da kuma düşüyor. Sanki granüller arasında ilerleyip üzerimde dolaşacakmış gibi ondan uzaklaşıyorum.

"İğrenç!" Derimi silerek söylüyorum. "O el hakkında şaka yaptığını sanıyordum."

"Gülmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Ve sizce benim mizah anlayışım, beni öldürmeye çalışan bir adamın parçalanmış uzvu tarafından sevgiyle okşanmaya kadar uzanıyor mu?"

Ağzımdan küçük bir kakhaha kaçıyor, sonra gözlerim günahkâr muhteşem adamdan solgun ele kayarken daha da yükseliyor. Ezra'nın bir anlık şüphesi, ikimiz de evet, mizah anlayışımın bu kadar uzağa uzandığını keşfettiğimizde ortadan kalkıyor.

Ezra yaklaştı ve beni kollarının arasına aldı. Her şeye rağmen ona izin verdim. Kakhahalar içimde bir şeyleri gevşetti ve tekrar onun ellerinde oyuncak oldum.

"Bu kakhaha bana bir şeyler hissettiriyor, tatlım," diyor. "Daha fazlasını duymak istiyorum."

Nefesi ağzıma değene kadar yaklaşıyor. Neredeyse midem bulanıyordu ama işte buradaydım, o dudakları dudaklarımda istiyordum. Çok fena sikildim.

Elleri vücudumda geziniyor. Biri kalçamı kavırıyor ve beni daha yakına çekiyor, ama diğeri boğazıma gidiyor. Kavrayış sıkılaşıyor ve bir zevk dalgası

Boynumdaki atardamarlarda thrums.

Kurbanlarını boğuyor mu? Seni boğarak öldürürken onun güzel gözlerine bakmak, ölmek için en kötü yol olmayacaktır.

"Herkesin içinde öpüşmeye devam edemeyiz," diyorum. "Kimin gördüğü umurunda değil."

"Biliyorum Ezra. Neden burada olduğumu unutma. İnsanlar sadece arkadaştan fazlası olduğumuzu düşünürlerse bana açılmazlar."

"Az önce bana arkadaşım mı dedin, tatlım?" diye soruyor Cat'i taklit ederek. İkisinden de nefret ediyorum.

Ancak gerçek bundan daha karmaşık ve gerçek şu ki ben ikisinden de nefret etmiyorum. Bu lanet olası bir sorun.

Beynim bana bu adamla yatmamamı ne kadar söylerse söylesin, vajinam her türlü mantıklı düşünceyi gasp ediyor. Katil bir inzivada bir seri katille sikişen bir katilim.

Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Belki bir dikkat dağınıklığı daha o kadar da kötü bir şey değildir. Bundan sonra kendimi toparlayıp odaklanacağım.

Dudaklarımı yalıyorum ve pişman olmayacağımı umduğum bir şey söylüyorum. "Dinle, bunu herkesin içinde yapmak istemiyorum ama kapalı kapılar ardında ..."

Ne olduğunu anlayamadan beni kollarına aldı. Yoğun bir yarışmaya hazırlanan çılgın bir meyve sıkacağı gibi, sahilde villalara doğru koşmaya başladı.

On Sekizinci Bölüm

Kindra

H Villa kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz soyunmamı istiyor ve ben de seve seve itaat ediyorum. Gömleğimi çekip çıkarıyorum, şortum ve külotum geliyor. Kıyafetlerim üzerimde erimeye başlamıştı.

Nokta. Kıyafetleri daha iyi dayanmıyor ve otuz saniyeden kısa bir süre içinde ikimiz de çırılçıplak kalıyoruz.

Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, aşağı inmeden önce her kıvrımda asılı kalıyor. Kıcımlı kavlıyor ve beni içine çekip tekrar kaldırırken etime gömülüyor. Birinin kollarında kendimi hiç küçük hissetmemiştim ve büyük bir kız olarak bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim, ama o güvensizliğimi yenerken beni zorlanmadan ayakta tutuyor.

Sırtım duvara değene kadar ilerliyor, sonra ellerimi başımın üzerinde birleştiriyor, beni öperken yerimde tutuyor. Dürüst olmak gerekirse, şu anda beni bıraksa kızmazdım bile.

Ağzı benimkinden uzaklaşıyor. "Sakin ol, aşkım. Düşmeyeceksin. Seni düşürmeyeceğim. Sadece tutabildiğin her şeye tutunmaya hazır ol."

Beni sikinin üzerine indirmeden önce tepki bile veremiyorum. İkimizin de dudaklarından vahşi bir ses çıkıyor, sanki bedenlerimiz birbirleri için eşit derecede çaresizmiş gibi.

Ezra ellerimi bırakıyor, ben de omuzlarına koyuyorum. Parmaklarım boynunun arkasında birbirine geçiyor. Gözlerim şaşkınlığa kadar beni kaldırıp indiriyor ve artık beni düşürmesi umurumda değil. Ölersem, ölürüm.

"Bunu yapmaya devam edemeyiz," diyorum inleyerek. "Neyi yapmaya, aşkım?"

"Son kezmiş gibi sik beni," diye fısıldıyorum.

"Olmayacak. Ama yine de seni bir daha hiç görmeyecekmişim gibi becereceğim," diye homurdanıyor.

Sözleri klitorisime nasıl böyle vurabilir? Çoktan boşalmaya yaklaşmıştım, ama sonra aklıma bir fikir geldi.

"Seni bir daha göremeyeceksem, benim küçük bir sapkınlığımı oynayabilir miyiz?" diye sordum. Ezra beni aletinin üzerinde zıplatmayı bıraktı.

"Rahibi de içeriyor mu-

Exorciser Five Thousand?"

Küçük düşürücü çekirdek anılar ortaya çıktıkça yanaklarım kızarıyor. Titreşim. Rahip. Kendi utancımın sancıları içinde kaybolmuşken, daha fazla yığılmaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Bu sapkınlığımı hiç kimseyle paylaşmadım. En hafif tabiriyle garip, bu yüzden sadece ikinci bir taraf hakkında fantezi kurarken tek başıma şımartıldım. Ezra'nın bir noktada bu konuda şakalar yapacağından emin olsam da, fantezimi hayata geçirmek için ödenmesi gereken küçük bir bedel.

"Benimle banyo yapmanı istiyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum fikrimi değiştiremeden.

Ayaklarımı yere indiriyor. "Yaptıklarımızın yanında bu çok hafif kalır."

"Daha bitirmedim." Derin bir nefes alıyorum. "Beni yıkamanı istiyorum" "Oh, bunun olduğu yere bayılıyorum-"

"Ve sonra beni boğmanı istiyorum."

Gözlerini kırıştırtıyor ve bana bakıyor. "Affedersiniz, sanırım sizi yanlış duydum. Seni boğmamı istediğini söylediğini sanmıştım." Garip bir şekilde kıkırdıyor çünkü ikimiz de söylediğimin bu olduğunu biliyoruz.

"Beni utandırma Ezra. Beni lanet olası bir Noel kazı gibi bağlamak istediğinde hiçbir şey söylemedim."

"Tamam, adil, ama bir insan boğulmak istediğini nasıl anlar? Kazara mı, yoksa ... ?"

"Bilmen gerekiyorsa, gençken çok mastürbasyon yapardım. Aşağı çekip bacaklarınızın arasına bastırarak bayılana kadar kullanabileceğiniz o süslü duş başlıklarından yoktu, bu yüzden küvetin musluğuyla yetinmek zorunda kaldım."

"Peki bu boğulmaya nasıl dönüştü?"

"Ev eskiydi ve giderler bok gibiydi. Su yavaşça yükselirken, kurtulmak ya da kazara kaybetmek için bir yarış vardı.

Böylece bir sapkınlık doğdu."

"Peki ben seni boğarken ne yapmam gerekiyor?"

Bu konuda gerçekten zorlanıyor ama en azından bana gülüp geçmiyor ya da hayır demiyor.

"Sadece beni becermelisin," diyorum. "Becer beni ve beni altında tut."

Bir an düşünür, sonra başını sallar. "Her zaman her şeyi bir kez deneyeceğimi söyledim, ama belki bunu değil."

"Havalanmama izin verecek kadar kendine güvenmiyor musun? Ben sana güveniyorum." Söylediği anda doğru olduğunu anladım. Ona güveniyorum. Ve bu yüzden ölebilirim.

Beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "Hadi banyo yapalım."

Beni banyoya doğru götürürken Ezra'nın siki sarkıyor. Duvar-Bu villalardaki küvetler devasa, için de bolca yer bırakıyor. Sıcak bir banyo yapıyoruz ve ben içeri giriyorum.

Ezra arkama geçiyor ve şampuanı almak için diz çökerken beni kendine doğru çekiyor. Saçlarımı yıkıyor, parmakları ıslak tellerin arasında geziniyor. Yine sertleşti ve bu sertliği omurgamda hissetmekten memnunum.

Sonra vücudumu yıkıyor, her kıvrımı özveri ve hayranlıkla temizliyor. Dudaklarından küçük iltifatlar dökülüyor.

"Tanrım, çok ." "Tenin çok yumuşak."

tahmin ederken zihinsel olarak onun ilgisinden etkileniyorum.

Dizlerimin üzerine oturuyorum ve ellerini bacaklarımın arasına bırakıyorum. Aleti kıcıma sürtünürken onun için eğiliyorum ve o da içime giriyor. Meme uçlarım suyun altına batarken küvetin iki yanından tutuyorum. Yüzeye o kadar yakınım ki ağır nefesim suyu dalgalandırıyor. Heyecan omurgamdan yukarı tırmanıyor.

"Beni boğ" dedim.

Eli sırtımda ilerliyor ve başımın arkasında duruyor. Bir katil asla tereddüt etmez ama yine de bunu yapmaya cesaret edemiyor. Ama buna *ihtiyacım var*.

"Beni boğmak gibi düşünme," diyorum. "Boğmak yerine, beni suyun altında tutmak olarak düşün."

"Yani ... seni boğmak."

Sinirle doğrulmaya çalışıyorum ama içime giriyor ve beni yerimde tutuyor. "Yapmayacağımı söylemedim ve seni becermeyi henüz bitirmedim." O

saçlarımı elinin etrafına sarıyor. "Güvenli bir kelime kullanamayız ama en azından

güvenli bir jeste ihtiyacım var. Seni çok uzun süre aşağıda tutarsam hava almaya ihtiyacın olduğunu anlamamı sağlayacak bir şey."

"İhtiyacımız yok-"

"Bu benim kuralım. Ben senin güzel amını okşarken sen suyun altında tutulmak istiyorsun ve ben de güvenli bir hareket istiyorum. Eğer seni yukarı çekmemi istersen, yumruğunu kaldır. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Bana anladığını söyle."

"Anlıyorum. Geri çekilmeni istersem yumruğumu kaldırırım." "Aferin kızıma."

"Gözlüklerini takmaya devam edecek misin?"

"Kör bir adamın hayat kurtaran el hareketinizi izlemesini mi istersiniz, yoksa ... ?"

İtmeyi bırakıyor, öne doğru eğiliyor ve yüzümü suyun altına itiyor. Etrafımı karanlık bir boşluk sarıyor ve dünya sessizleşiyor. Ciğerlerimdeki oksijen dağılmaya başlıyor. Tükeniyor. Tükeniyor. Ama beni becermiyor. Diğer adımları atmadan beni boğuyor.

Bir yumruk kaldırıyorum ve beni sudan çıkarıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Derin bir nefes çekiyorum ve gözlerimdeki suyu siliyorum. "Bu göbeğini ovup başını okşadığın zamanki gibi mi? Aynı anda hem beni boğup hem de beceremez misin?"

İçime giriyor, beni öne itiyor ve çenemi suyun altına daldırıyor. Başımı tekrar aşağı itiyor ve bu sefer ihtiyacım olan eylemin her iki kısmını da alıyorum.

Elim bacaklarımın arasına gidiyor ve ciğerlerim hava almak için çılgılık atmaya başlarken klitorisimi ovuyorum. Ama pes etmeyeceğim. Bu orgazmı nefes almaktan daha çok istiyorum.

Ne yazık ki, vücudum mesajı almıyor. Sadık sağ elim klitorisimin üzerinde sabit daireler çiziyor ama aldatıcı sol elim sualtı mücadelesinde bacaklarıma katılıyor. Yaklaşan ölüme karşı savaşmak heyecanın bir parçası, ama Ezra bunu fark etmiyor ve beni yukarı çekiyor.

"Yumruk yapmadım," diyorum öksürükler ve soluklar arasında.

"Aslında boğuluyordun!" diyor, yine de ona birkaç bonus puan vermeliyim çünkü sikini içime sokmaya devam ediyor.

"Bu da işin bir parçası. Ben izin vermedikçe beni bırakma-"

Son bir nefes almak için zamanım olmadan tekrar suyun altına itiliyorum. Saat işlemeye başlıyor, ama artık daha az zamanım var. Beni anlamsızca sikerken klitorisimi öfkeyle çalıştırıyorum.

Hiç uyardıktan beni tekrar yukarı çekiyor. "Boğulurken içinde olmamı seviyor musun, tatlım?" diye soruyor.

Tekrar suyun altına itilmeden önce bir evet diye mırıldanıyorum. Bu daha çok hoşuma gitti. Çekinceleri üzerindeki kontrolünü kaybediyor ve gerçekten bunun için uğraşüyor ve ölüm riski yoğunlaştıkça bacaklarımın arasındaki zevk de artıyor.

Güçlü kalçalarının her hamlesine karşı koyuyor, zevkimin peşinden koşuyorum. Zihnimde inliyorum, boğazımdan kurtulmak için çok uğraşan sesleri serbest bırakamıyorum. Ciğerlerim kıt havanın bir gramını bile bırakmıyor.

Göğsüm yanmaya başlarken karanlık görüş alanımın kenarlarına doğru ilerliyor. Bilincimi kaybediyorum ve eğer bu olursa, onu durdurmak için yumruk kaldıramam. Güvenli hareketi yaparken ikimizin de düşünmediği tek şey bu ve buna çok memnunum. İhtiyacım olan itici güç bu.

Dudaklarım isteğim dışında aralanıyor, boşalırken ağzımın suyla dolmasına izin veriyorum. Beni yukarı çekmemesi için tanrılara dua ediyorum. Bu orgazmımı mahveder.

Su yutuyorum, ciğerlerime hava yerine mideme sıvı çekiyorum. Bu sadece vücudumu rahatlatmaya yetiyor, bu yüzden suyun üzerinde zayıf bir yumruk kaldırmadan önce kendime bir milisaniye daha izin veriyorum.

Beni saçlarımdan tutup geri çektiğinde ve ben hâlâ onun etrafında kasılırken içimde işini bitirdiğinde öksüren, tatmin olmuş bir karmaşayım.

Oturuyor ve ben de yüzümü ona dönüyorum. Beni kucağına çekiyor ve ikimiz de bacaklarımızı uzatıyoruz.

"Bunu durdurmalıyız," diyorum sonunda boynuna doğru. "Böyle bir şey yapmak zorunda değiliz."

Artık sadece vajinamla düşünmediğime göre, ikimize de neden burada olduğumu hatırlatmam gerekiyor. "Bir görevim var Ezra. Kardeşimin katilini bulmalıyım. Odaklanmam gerek. Ve sen ortadayken odaklanamam."

Başıma bir öpücük kondurdu. Birkaç dakika sonra, "Katili bulmana yardım edeceğime söz veriyorum. İki çift göz bir çift gözden daha iyidir."

Güzel bir jest ama planındaki sorunu göremiyor. "Abattoir Adonis vajinamda yaşamıyorsa, bunu birlikte yapmaya çalışırsak pek bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum."

Kıkırdamaya başlar. "Olaya yanlış açıdan bakıyorsun. Seks, ipucu aramakla geçen zor bir günün ardından tadını çıkarabileceğimiz güzel bir bonus sadece."

Göğsümden bir iç çekiş çıkıyor. "Bu güzel olurdu ama nasıl mümkün olur bilmiyorum."

"Sadece bir deneyin," diyor.

İstiyorum ama bu adama karşı bir şeyler hissetme riski, almak istemediğim tek risk. Cat'i önemsemeye başlamam yeterince kötü zaten. İki kişiyi önemsemek çok fazla zamanımı alacak.

Ama onun çıplak vücudu benimkine yapışmışken, en korkunç vahiyle karşılaştım. Nasıl fark etmedim? Başından beri gözümün önündeyken bu ana kadar nasıl kaçırdım?

Ezra'ya karşı bir şeyler hissetmekten kendimi alıkoyamıyorum çünkü bu zaten oldu.

Ona aşık oluyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Ezra

Dinzivanın üçüncü sabahında fırtına bulutları ufuk çizgisinin hemen üzerinde gökyüzünü kaplıyor ama ben yine de balık tutma gezisinin tadını çıkarabileceğimiz konusunda umutluyum. Grim çoktan kaptanın dümenine geçti,

kalkış için hazırlanıyor ve Bennett sığırların güvertenin altındaki bağlama yerlerine yerleştirilmesine yardım etmekle meşgul.

Gece yarısını geçene kadar Kindra'nın villasında kaldım, bu yüzden sadece bu sabah çıkabilecek kadar uyumuş olmasını umabilirim. Bütün gün bir teknede oturmak için sabahın köründe uyanmaya pek hevesli değildi ama Abattoir Adonis'i araştırmak için bir strateji tartışabileceğimizi söyleyerek onu ikna ettim.

Tabii ki o benim, ama o bunu bilmiyor. Henüz bilmiyor.

Yine de son gün ona gerçeği söylemeyi planlıyorum. İtiraf etmeden önce onunla geçirdiğim bu zamanı çalmak bencillik ama kendime engel olamıyorum. Sonunda istediğini alacak ve muhtemelen ben de hak ettiğimi alacağım.

O ana kadar, onunla geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendireceğim.

Kıyı şeridine bakarken, iskeleye doğru ilerleyen iki figür görüyorum. Parlak neon yeşili mayosuna bakılırsa biri Cat olmalı, bu da diğer figürün Kindra olduğu anlamına geliyor.

Heyecan ve korku göğsümde eşit yer kaplıyor. Onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum, ancak kardeşinin katili konusu bir noktada gündeme gelecek ve dört gözle beklemediğim şey yalan söylemek.

İskeleye ulaştığında elini kaldırıp el sallıyor, ben de ona el sallıyorum. Siyah tek parça mayosu ve kısa kot şortuyla göz kamaştırıyor. Hissediyorum

Haki şort ve polo ile biraz abartılı giyindim ama suya girme planım yok. Sığırlar bunun için var.

Cat tekneye binerken, "Ona kahve ısmarladım, o yüzden yirmi dakika öncesine göre biraz daha az kızgın," diyor.

Kindra gözlerini devirir. "Kızgın değildim. Sersemlemiştim. Arada fark var."

Kızların her biri içinde atıştırma malzemeleri, içecekler ve malzemeler bulunan büyük bir plaj çantası taşıyor. Bunları teknenin ön tarafına taşıyorlar ve banklardan birine oturuyorlar. Bennett bize katılıyor ve Grim'e başparmağımızı kaldırıyoruz. Motoru çalıştırmak yerine bize doğru geliyor.

"Bu sabah dışarı çıkmak istediğine emin misin?" diyor. "Uzaktaki dalgalar pek dostça görünmüyor ve gökyüzü gittikçe kararıyor."

Hepimiz başımızı ufka doğru çeviriyoruz ve o haklı. Karanlığın tek tük lekeleri bir araya gelerek suyun üzerinde uğursuz bir mürekkep lekesi oluşturmuş.

"Biraz dışarı çıkıp, yaklaştığında geri dönemeyiz miyiz?" Cat soruyor. "Daha önce hiç derin deniz balıkçılığı yapmadım."

Bennett alay ediyor. "Daha önce pek çok şey yapmadın. Birini öldürmek gibi."

"Uslu durun çocuklar," diyor Kindra. Grim'e döner. "Durum gerçekten ne kadar ciddi?"

Grim gözlüklerini çıkarır ve gömleğiyle temizlemeye başlar. "Fırtınaya doğru gitmekten korkmuyorum ama uzun bir hayat yaşadım. Bundan ne çıkaracaksınız çıkarın."

Bennett, "Hâlâ varım," diyor.

"Ben de," diyor Cat, ama sesindeki titremeyi duyuyorum. Bunu sadece kardeşime taşaklarının da onunkiler kadar büyük olduğunu göstermek için yapıyor.

Kindra'ya bakıyorum ama o hâlâ seçeneklerini değerlendiriyor. Bennett ve Cat'i yalnız bırakamam ve Grim'in birbirlerini öldürmelerini engelleyeceğine güvenemem, bu yüzden sadece onun da peşimden geleceğini umabilirim.

Sonunda başını sallar. "Tamam, ben de kalacağım."

Biz yerleşirken Grim direksiyona geri çekiliyor.

Balık tutma yerine giderken kimse konuşmuyor. Cat teknenin kenarına kusmakla meşgul ve geri kalanımız zaten birbirimizi duyamazdık. Dalgalar cehennem kadar dalgalı ve Grim sanki ölmek istiyormuş gibi dalgaların içine dalıyor. Belki de uyarısına kulak vermeliydik.

Tekne nihayet durduğunda ve Grim demir attığında, Kindra ve ben biraz yem almak için güvertenin altına iniyoruz. Yanımızda üç Sığır getirdik, hepsi şu anda çıplak ama pembe veya kırmızı tulum ağılına aitler. Her birinin boynunda metal tasmalar ve tasmalardan duvara bağlı çelik bir çubuğa uzanan bir zincir var.

Kindra adamlardan birine doğru ilerliyor. Onu seçtim çünkü karısını ve iki oğlunu öldürmüş, sonra da on yaşındaki kızını hain amaçları için yanında tutmuş. Tam bir baş belası ve çektiği acılara tanıklık edeceğim için mutluyum.

"Yem olarak kullanmak istediğimiz her şeyi kesip atacak mıyız?" diye soruyor.

Bir dolaba doğru ilerliyorum ve içinden elektrikli bir dağlama aleti çıkarıyorum. "Evet, sonra da bunu kanamayı durdurmak için kullanacaksın, böylece devam edebiliriz." "Mükemmel," diyor Kindra aleti elimden çekip alırken ve fişe takarken

Yakındaki bir prize. "İlk önce ne çıkaracağımı biliyorum."

Adamın elleri arkadan kelepçeli ve ayakları da sert bir çubuğa bağlı, yani kadını yaralama şansı yok. Bu da rahatlayıp gösteriyi izleyebileceğim anlamına geliyor.

Ona doğru adım atıyor ve sarkık sikini avucunun içine alıyor. Kesmek üzere olmasına rağmen içimde bir kıskançlık patlaması yaşıyorum. Onu başka bir erkeğin organlarıyla uğraşırken görmek beni rahatsız etmemeli. Birinin kalbime onun sonsuza dek benim olmadığını hatırlatması gerekiyor. İki gün içinde benden nefret edecek.

Kindra cebinden bir bıçak çıkarıyor ve adamın penisini kesiyor. Testereyle kesiyor derken, bunu gerçek anlamda söylüyorum. Bıçak tasarım olarak inanılmaz derecede kör olmalı, çünkü kesilene kadar birkaç dakika boyunca kesiyor. Sığır tüm çile boyunca burnundan çığlık atıyor -dudakları yapıştırılmış- ve küçük egosundan ayrıldıktan sonra bayılıyor.

"Kahretsin, ütü hâlâ yeterince sıcak değil," diyor kan metal zemine sıçrarken. "Ben beklerken bu şeye baskı uygulayabilir misin?"

Eğer o çiğ kütüğü tutmak ona dokunmayı bırakmasını sağlayacaksa, evet, kesinlikle baskı uygulayacağım.

Öne doğru bir adım atıyorum ve elimle adamın sikinden arta kalanları çevreliyorum. Adam kendine geldiğinde bana bakıyor, burnundan tekrar çığlık atarken gözleriyle yalvarıyor.

"Sana hiç sempati duymuyorum," diyorum. "Sen pis bir ahmaksın ve tüm bunları ve çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Nonce?" Kindra sorar.

"Özür dilerim, tatlım. Arada sırada yerel argomu kullanırım. Bu onun pis bir çocuk avcısı olduğu anlamına geliyor."

Gözleri anlayışla parlıyor. "İngiliz kökeninden bahsetmişken, sen ve kardeşinin aksanları neden farklı?"

"Babamız biraz çapkındı. Muhtemelen Antarktika da dahil olmak üzere her kıtada kardeşimiz vardır. Annem öldüğünde bana Amerika'da küçük bir kardeşim olduğunu bildiğini söyledi, ben de onu bulmak için göletin öbür tarafına atladım."

"Ne kadar sürdü?"

Kimliğini ve yerini öğrenmek için atladığım çemberleri hatırlayınca başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "Çok uzun. Sadece ilk adını ve benden üç yaş küçük olduğunu biliyordum. Ama bu yolculuk bana çoğu insanın keşfedilmesini istemeyeceği şeyleri keşfetme konusunda çok iyi olduğumu gösterdi. Özel dedektiflik işime bu şekilde başladım."

Adama yaklaşırken penisi bana doğru tutuyor. "Tut şunu. İki elime de ihtiyacım olacak."

Yüzümü buruşturarak teklif edilen uzvu alıyorum. Penis bir erkeğin en çekici yeri değildir, ama gevşek bir et parçasına dönüştüğünde daha da az çekici olur.

Kindra tereddüt etmeden ütünün ucunu adamın açıkta kalan etine bastırıyor. Duman tavana doğru yükseliyor ve küçük odayı yanan etin mide bulandırıcı kokusuyla dolduruyor. Adam zincirlerinden kurtulmaya çalışıyor ama Kindra demirle yarasını deşmeye devam ediyor.

"Kıpırdamadan durmazsan, şimdi kışına girecek" diyor. Daha seksi olabilir miydi?

Sonunda kanamayı kontrol altına aldığı anda, merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyoruz. "Peki neden Amerika'da kalmaya karar verdin?" diye soruyor.

"İngiltere artık evim gibi gelmiyordu. Babamla yakın değildim ve hızlı arkadaşlıklarım da yoktu. Ben de senin gibiyim. Kendime bağlıyım."

"En azından kardeşin var," diyor.

Kalbime bir bıçak saplandı. Kardeşini öldürdüğümü hâlâ hatırlamıyorum ama ben olmalıydım. Et kancalarına asılmıştı ve başka kimse benim yöntemimi kullanmıyordu. Ölümü hakkında daha fazla şey bilseydim, belki neden benim elimden ölmek zorunda kaldığını hatırlayabilirdim, ama henüz böyle acı verici bir konuyu gündeme getirmek istemiyorum.

Cat ve Bennett oltaları ayarlamak için teknenin arkasına gittiler. Onları bir şey yapmaları için bırakmamamız gerektiğini bilmeliydik, çünkü lanet-

her şey tamamlandı. Ekipmanlarımızı hazırlamak yerine, acımasız sözlerle hararetle bir savaşa girdiler.

Kindra aralarına giriyor. "Siz ikiniz artık sikişebilir misiniz?"

"Kindra, ew!" Kedi ciyaklıyor. "Bennett'in uçuk mıknaşının bir santim yakınına gelmekten elindeki o hayalet penisle kendimi becermeyi tercih ederim."

"Uçuk mıknaşısı mı?" Bennett'in gözleri büyür. "Korunduğumu ve hiç cinsel yolla bulaşan hastalık geçirmediğimi bilmeni isterim!"

"Asla mı?" Ben de öyle dedim.

Bennett'in omuzları düşüyor ve gözleriyle beni haşırıyor. "Hiç *tedavi edilemez* bir cinsel yolla *bulaşan* hastalığım olmadı."

Kindra ve Cat ondan bir adım uzaklaşır.

"Üçünüzün de canı cehenneme," diyor Bennett yanımdan geçerken. "Bana ihtiyacı olan olursa Grim'le birlikte kaptan köşkünde olacağım."

Kendini durduramayan Cat bir ayrılık darbesi indiriyor. "Belsoğukluğu için en iyi antibiyotiği öğrenmemiz gerekirse, gelip seni bulacağımızdan emin olabilirsin."

Aslında klamidyaydı ama yeterince zarar verdim, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum. Tayland'ı ziyaret ederken herkes bir hata yapar.

Bennett gidince oltaları hazırlamaya başladık. Çok geçmeden sallanan dalgalar Cat'i tekrar teknenin kenarına doğru koşturuyor. Kindra ona güvertenin altına gidip uzanmasını öneriyor. Geminin ortasında olduğu için sallantı daha az hissedilecek. Cat başını sallıyor ve aşağı iner.

Ve sonra iki tane vardı.

Etrafta bizi görececek kimse olmadığından Kindra'nın yanına gidip alnına bir öpücük konduruyorum. "Diğerleri etrafta olmasaydı seni parmaklıkların üzerine yatırırdım," diye kulağına fısıldıyorum.

"Öyle olsalar bile yaparsın," diyor sırtarak ve haksız da değil. "Fırtına başlamadan önce suya girelim."

Sararmış penisi elim büyüklüğünde bir kancaya takarak işe koyuluyorum. Karanlık suya bırakıyoruz, sonra arkamıza yaslanıp bekliyoruz.

Aramızdaki sessizlik beni tedirgin ediyor. Suya bakıyor ama derin düşüncelere dalmış olduğunu görebiliyorum. Biraz zaman kazanmanın ve onu son güne kadar oyalamanın bir yolunu bulmalıyım. Kardeşini neden öldürdüğümü keşfedebilirim, belki onu bunun haklı olduğuna ikna edebilirim.

Sonra solüsyonu kucağıma bırakıyor.

"Seksenlerin olayı neydi?" diye sorar. "Onun Abattoir Adonis olma ihtimali var mı?"

Bir çıkış yolu önermiş olabilir ama soğukkanlı davranmak zorundayım, bu yüzden omuz silkiyorum. "Sanırım bu mümkün. Teksaslıydı ama seri katiller de herkes gibi iş için seyahat edebilir."

Kindra ürperir. "Bana I-90 katilini düşündürüyor. O adamı hiç yakaladılar mı?"

"Hayır ve öyle olacağını da hiç sanmıyorum. Ara vermiş gibi görünüyor. Aylardır yeni ceset bulamadılar."

Bir süre bunu düşündükten sonra, "Sence bundan vazgeçer misin?" diye soruyor.

"Mümkün değil," diyorum başımı sallayarak. "Bana kalırsa, öldürme ihtiyacım genetik. Kardeşim ve ben birbirimizi tanımadan önce katildik ve babamız da hala aktif bir katil."

"Senin baban da mı?" Gözleri kocaman açıldı. "O da bizim gibi iyi işler mi yapıyor?"

Bu, değinmek istemediğim bir konu. Çok utanç verici. Ama soruyu o sordu ve kendimi onun yanında güvende hissediyorum, o yüzden cevap verdim. "Hayır. Babam ve ben bir sebepten dolayı yakın değiliz. Ayrım gözetmeksizin öldürür. Çocukları öldürecek kadar ileri gitmedi, bu yüzden hala konuşuyoruz, ama Bennett ve benim kabul etmediğimiz bazı şüpheli seçimler yaptı."

"Özür dilerim Ezra."

Başını omzuma yaslıyor ve elini uyluğuma koyuyor. Bu şefkat ve rahatlık tekliflerine alışık değilim ve bunca zamandır neyi kaçırdığımı ancak şimdi fark ediyorum. Öte yandan, bir kadından bu tür bir ilgi görmeyi hiç arzulamamıştım.

Aslında hiçbir şey kaçırmadım. Sadece bekliyordum. Onun için.

Elimi çenesinin altına koyuyorum ve yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. Gözlerini kapatıyor, bir öpücük bekliyor ve ben onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve eli daha yukarı gidiyor.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Cat yanımızda.

Kindra uzaklaşır ve saçlarını düzeltir. "Daha iyi hissediyor musun? Çok uzun süre baygın kalmadın."

"Hayır, değilim ve sen de kendini biraz daha kötü hissetmek üzeresin." Telefonunu Kindra'ya doğru tutuyor. "E-posta iki gün önce gönderilmiş ama adada sinyal yok denecek kadar az. Sanırım kısa süreli bir patlaması yaşadık, çünkü bu az önce geldi."

Kindra telefonu alıp ekranı inceliyor, okuduğu her kelimedeye yüzü daha da soluyor. Okudukça tüm rengi soluyor.

Bitti.

"Sanırım yeni bir iş aramaya başlasam iyi olacak," diyor. "Sorun nedir?" diye soruyorum.

Cat ve Kindra sırayla buraya nasıl geldiklerini ve Kindra'nın işinin neden tehlikede olduğunu anlatıyorlar.

Kindra, "Bir güncelleme istiyor ve benim ona verecek hiçbir şeyim yok," diyor. "Burada olmamın iki nedenine odaklanamayacak kadar senin sikini yalamakla meşguldüm."

Cat, "Bunu ayarlarken ne kadar ketum olması gerektiğini bilmiyordum," diyor. "Hepsi benim hatam."

Bennett'in aksine, sarışına tekme atmayacağım, ancak Kindra'nın bu adadaki herhangi bir şey hakkında bir hikaye yazabileceğine inanmak için maksimum düzeyde cehalete ulaşmış olması gerekiyordu.

Belki de Seksenler her sorunun çözümüdür. "Sizin için bir cevabım olabilir. Hemen döneceğim," diyorum.

Beynimde bir plan şekillenirken aceleyle kaptan köşküne gidiyorum. İşe yarayabilirdi, ama büyük ölçüde Bennett'in yardımına dayanacaktı ve güvertedeki küçük saldırımdan sonra herhangi bir yardım sunacağından emin değilim.

Grim direksiyonun arkasında derin bir uykuya dalmış, ellerini kucağına koymuş, çenesini göğsüne dayamış. Birkaç saniyede bir ince dudaklarından yumuşak horultular yükseliyor. Ben kabine girdiğimde Bennett bir silah şarjöründen başını kaldırıp bakıyor.

"Geri dönmeye hazır mıyız, yoksa önce geçmişimden daha fazla bahsetmek ister misin?" diye soruyor.

Sessiz olmasını işaret edip yanına oturuyorum. "Aslında bir iyilik isteyeceğim."

"Her şey düşünüldüğünde, çok cesursun. Ayrıca pazarlık kozun da yok. Gary'yi zaten öldüreceğim."

"Sadece beni dinle," diyorum. "Odamdaki et kancalarını alıp Seksenler'in villasına saklamayı istiyorum."

Nereye varmak istediğimi zaten biliyor ve ben sözümü bitiremeden kafası sallanmaya başlıyor. "Hayır, kesinlikle olmaz. Yanlış kafayla düşünüyorsun Ezra. Bu kıza yalan söylemeyi planlıyorsun ve o bunu hak etmiyor. Bütün gün sarışını becermene yardım ederdim ama Kindra'yı seviyorum, bu yüzden onu zaten kandırdığından daha fazla kandırmana yardım etmeyeceğim."

"Hala son gün ona söylemeyi planlıyorum. Bu değişmedi. Ama sadece biraz daha fazlasını istiyorum-"

"Onunla zamanı mı? Anladım. Ama cevabım hala hayır."

"Hayır, söylemek üzere olduğum şey bu değildi. Kardeşini neden öldürdüğümü bilmek istiyorum ve bunu anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Bu bana zaman kazandıracak ve Kindra'ya da yardımcı olacak."

Patronuyla olan durumunu ve Eighties'in ölümünün bu soruna nasıl bir çözüm olabileceğini açıklıyorum. Sadece Jim'in Seksenler'in kimliğini açıklamak için onay vermesi gerekiyor ve Bennett'in bu onayı almak için daha fazla fırsatı var.

Bennett iç çekiyor ve başı ellerinin arasına düşüyor. "Çok iyi," diyor inleyerek. Ellerini çekip gözlerimin içine bakıyor. "Ama bunu bir şartla yapıyorum. Ne olursa olsun, son gün ava çıkmadan önce ona gerçeği söyleyeceksin."

"Neden avdan önce? Yollarımız ayrılmadan hemen önce havaalanında yapamaz mıyım?"

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Hayır, yapamazsın. Eğer çukuru kazmana yardım etmemi istiyorsan, çukurdan çıkmak için mücadele etmeni istiyorum. Bunu onun için doğru yoldan yapmalısın, senin için kolay yoldan değil. Seni bir aşağı bir yukarı sövmek için zamana ihtiyacı var ve ben bunu görmek istiyorum."

"Yani ödemen beni herkesin önünde küçük düşürmek mi olacak?" "Evet."

"Bu da muhtemelen ava çıkamayacak kadar perişan olacağım anlamına geliyor."

Elini sırtıma vuruyor. "Bunu ben de düşündüm. Gary'yi o zaman öldürmeyi planlıyorum ve sen yolumdan çekilersen, 'yanlışlıkla' öldürme riskini ortadan kaldırmış olurum."

"Bir kere oldu, Bennett. Bir kez."

"Ve bu bir kez çok fazla." Ayağa kalkıyor ve geriniyor. "Git küçük yalan ağrını ör. Hava karardığında sineği tuzığa yerleştireceğim."

Aceleyle kızların yanına dönüyorum ama oltaya balık takmak için bana ihtiyaç duymadıklarını görmek beni mutlu ediyor. Kindra oltanın ucunu havada tutuyor, Cat'le gülerken aşağı yukarı hareket ettiriyor. Ama yaklaştıkça bunun bir balık olmadığını fark ediyorum. Güvertenin altındaki sığırlardan biri.

"Kindra köpekbalıklarını çekmek için kafa derisine bir kanca sapladı ve ayaklarını kesti," diyor Cat. Mavi gözleri çocuksu bir muziplikle parlıyor.

Kindra adamın başını suyun üstüne çıkarırken teknenin kenarından bakıyorum. Tekrar kırmızı suya batmadan önce burnundan soluyor.

"Bu hat bir insan kadar ağır bir şey için uygun değil. Ya da bir köpekbalığı için," diyorum. "Muhtemelen yakında kopacak."

Sanki olmasını istemişim gibi, ip kopuyor ve kıpırdayan beden derinlere doğru batmaya başlıyor.

"İyi yolculuklar!" Cat uzaklaşan adama bağırır.

Kindra oltayı tutucusuna geri koyuyor, sonra bana dönüyor. "Bir şey mi buldun?"

Cat'in görebileceğini umursamadan onu kendime çekiyorum. "Sanırım iş sorununuza bir çözüm buldum ama Bennett'in önce Jim'le konuşması gerekiyor. Diğerine gelince, benimle gece yarısı villamda buluşmanı istiyorum. Yapmamız gereken bazı keşifler var."

Kindra içten bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Orada olacağım."

Yirminci Bölüm

Ezra

W Omuzlarındaki yükün bir kısmı kalkan Kindra, tekne yolculuğundan sonra çok daha hafif görünüyordu. Hatta uyumak için villasına dönmeden önce bir tur mini golf oynamak için bana katıldı. Onu suçlamıyorum. Dün gece çok geç saatlere kadar ayaktaydık.

O gittikten sonra Cat'i aradım. O benim mazeretim olacaktı, böylece Kindra et kancalarını Seksenler'in kulübesine koyduğumdan şüphelenmeyecekti. Onunla birkaç saat geçirdikten sonra, kardeşimin onunla neden anlaşılamadığından emin değilim. Etrafında olmak için yeterince hoş biri.

Kindra gibi değil ama.

Bu sabah yollarımızı ayırdığımızdan beri kuzgun saçlı tanrıçamı düşünmeden edemiyorum. Şu anda bile, güneş suyun üzerinde batarken Cat ile tiki barda otururken, düşüncelerim onunla birlikte. İtiraf etmekten utanıyorum ki, bu hayallerin birçoğu cinsel içerikli ve kendimi tam anlamıyla taşak hastası haline getirdim.

Yine de bu gece seksle ilgili değil ve odaklanabilmem için bu azgın şehvetin icabına bakmam gerekecek. Eğer o birkaç saat içinde villama gelmeden önce bir tanesini ovmazsam, o daha kapıdan içeri girmeden kıyafetlerini yırtabilirim. İşte onu bu kadar çok arzuluyorum.

Bar taburesinden kalkarken Cat'e "Eğlenceliydi ama geri dönüp bu gece için hazırlanmam gerek," diyorum.

Alt dudağında bir somurtma oluşuyor. "Keşke ben de peşine takılabilseydim."

"Biliyorum dostum. Yine de sıkılırsın. Sadece ölü bir adamın eşyalarını kurcalıyor olacağız."

İnliyor. "Kes şunu. Kulağa çok heyecan verici geliyor."

Hayatı boyunca bir kayanın altında mı yaşadı? Kindra'yla birlikte olmak dışında hiçbir şey bana heyecan verici gelmiyor. O her zaman heyecan vericidir.

Barmen neredeyse otuz dakika önce sipariş ettiğim piña colada ile geldiğinde, "İçkinizi unutmayın," diyor.

Ondan aldım, başımı salladım ve villaların olduğu şeride doğru ilerledim.

Böyle bir gece için dolunay uygun olurdu. Kitaplarda ve filmlerde hep dolunay olur. Ama bu gerçek hayat yıldızlarla dolu bir gökyüzünde ince bir ışık hilali asılı duruyor. Fırtına uzakta kaldı ama içimdeki fırtına devam ediyor.

Küçük verandanın basamaklarını çıkarken, boştaki elimle haki pantolonumu çıkarmaya başlamıştım bile. Piña colada'yı yan masaya koyup sikimi kavradığımda kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor. Tüm panjurlar kapalıyken, burası mastürbasyon yapmak ve kafamı boşaltmak için yeterince iyi bir yer gibi görünüyor.

Ağırlığımı yan masaya vererek sikimi Kindra'yı düşünmeye zorluyorum. Onu bağladığımı hayal ediyorum. Yumuşak etini ısırdığımı. Durmam için yalvarana kadar amını yalamayı. Onu tekrar boğmayı bile hayal ediyorum.

Oradan çıktığında nasıl görüldüğünü ... Tarif edemem. Çok güzeldi. Mükemmel. Hiçbir şey uymuyor. Gördüklerimi kelimelere dökemesem de, beynime kazınan görüntüler beni uçurumun kenarına getiriyor.

Tam o sırada dışarıdaki merdivenlerde ayak sesleri duydum.

Artık durmak için çok yakınlım, bu yüzden aletimin başından fışkırırken piña colada'nın cam kenarına doğru eğildim. Aynı renkte olmasına rağmen karışmıyor ya da dibe çökmüyor. Sadece yüzeyde uğursuz bir küre gibi yüzüyor.

Aman Tanrım. Balgam gibi görünüyor.

Başımı sağa sola savurup onu gizleyecek bir şey ararken neredeyse boynumu kıracaktım. Gözlerim bardağın yanında duran küçük mor şemsiyeye takılıyor. Karıştırıyorum, içindekiler birbirine karışıyor, tam o sırada kapının çalındığını duyuyorum.

Kapıyı açarken pantolonumu bağıyorum ve kanıtları içkiye karıştırmaya devam ediyorum. Kindra olmak için çok erken, yine de orada duruyor, tamamen siyah, dar bir kıyafet içinde inanılmaz görünüyor. Gözlerinin etrafına biraz koyu renk göz kalemi bile sürmüş. Tam bir suikastçinin resmi.

Tanrım, eğer birinin eliyle ölmek zorunda kalırsam, umarım bıçağı o tutuyordur.

Villama girdiğinde "Biraz erken geldin," diyorum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyor. "Yerimde duramıyordum, ben de geleyim dedim."

İçkime uzanıyor, ben de elinden çekip alıyorum. İçkiyi ağzıma götürüp birazını boğazımdan aşağı indirirken şaşkın ve açıkçası biraz da kırgın görünüyor.

"Gerçekten bir içkiye ihtiyacım var Ezra."

"Ben de öyle," diyorum, çünkü artık kesinlikle öyle. Kendi damak tadımı onunkini korumak için feda ediyorum.

"Hıyarlık etme," diyor, elini bardağın dibine sarıp kendine doğru çekerek.

Onu bırakıyorum. Elindeki canavar şeyi içmemesi için elimden geleni yaptım.

Bardağın kenarını ağzına götürüp uzun bir yudum alışını dehşetle izliyorum. Bu gördüğüm en büyük yenilgi. Sıvıyı ağzında gezdiriyor, sanki şık bir şarap turunda güzel bir merlot kadehinin tadını çıkarıyormuş gibi.

"Bu nedir?" diye soruyor ve bir yudum daha alıyor. "Bunu kendin mi yaptın?"

"Öyle de diyebilirsin." İçkiyi almaya çalışıyorum ama o bir kez daha göğsüne çekiyor.

Sanki burada kalp krizi geçirecekmişim gibi göğsüm sıkışıyor. Ter şakaklarımdan aşağı damlıyor ve yanaklarıma doğru yuvarlanıyor. Tek istediğim içmeyi bırakması ve bana bu konuda daha fazla soru sormaması. Bu benim en gurur duyduğum an değil, orası kesin.

"Bir yudum daha alayım. Şu anda çok stres altındayım." İçkiyi geri deviriyor ve kalanın dörtte birini içiyor, sonra öksürüyor. "Şey, bu biraz keskin oldu ..."

"Çünkü bu bir piña cum-lada."

Gözlerini kırıştırtıyor ve bana bakıyor. "Yine mi geldin?"

"Yapabileceğimi sanmıyorum çünkü zaten yaptım. O bardağın içinde. Sen gelmeden hemen önce."

Beni şaşırtarak omuzlarını silkiyor ve bir yudum alıyor. "Bu yüzden mi bu kadar hasta görünüyorsun?"

"Hasta görünmüyorum."

"Bir insanın bu kadar terleyebileceğini düşünmemiştim. Polis sizi cinayetleriniz hakkında sorguluyor olsaydı daha az perişan olurdunuz."

Bu konuda haklı. Alnımdaki teri siliyorum.

"Ayrıca, zaten ağzıma boşaldın," diyor. "En azından bu daha lezzetli."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım, o son damlasına kadar bitirirken öylece duruyorum. Bu kadınla mucizeler hiç bitmiyor. Ve onun gitmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyorum.

Bu lanet bir sorun.

Kindra beni tepeden tırnağa inceleyerek bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bu kıyafetle mi keşif yapıyorsun?"

Gömleğime ve pantolonuma baktım. Ölü bir adamın villasında ne giydiğimin önemli olduğunu düşünmemiştim.

"Evet?" Dedim.

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Yatak odama gidiyor, ben de peşinden gidiyorum çünkü odamda görmemesi gereken şeyler var. Özellikle de valizimde. Yatağa sürükleyip fermuarını açmaya başladığı şey de tam olarak buydu.

Onu durdurmaya çalışıyorum. Eğer Bennett anlaşmamızı yerine getirmediyse, çok can yakıcı bir şey görmek üzere. "Kendim giyinebilirim, tatlım."

Bana bakıyor. "Doğru düzgün değil."

"Bir adamın suç mahallinde ne giydiğine karışmak zorunda mıyız? Bu son derece kişisel bir kıyafet seçimi." Onu valizimin kişisel alanından çıkarmaya çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

Bavulumu kırbaçlayarak açtı ve içine balıklama daldı. Kıyafetlerimi çekiştirmeye başlıyor, mükemmel bir şekilde katlanmış kumaşlarımı karıştırıyor ve yatağın üzerine atıyor.

"Kendimi Men's Warehouse dergisinden bir şeyler çekiyormuş gibi hissediyorum, dostum.

İş kıyafeti olmayan bir şeyiniz var mı?" "Tişörtlerim var."

Valizimin dibine ulaşıyor ve sonunda nefes alıyorum.

Bennett benim için geldi. Teşekkürler.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Gülünç görünmek istemiyorum, tatlım. Bu şekilde gidemez miyiz?"

"Gülünç göründüğümü mü söylüyorsun?" "Hayır, kastettiğim bu değildi."

Kindra'nın gözleri, aklına kesinlikle korkacağım bir fikir geldiğinde açılıyor. Beni parçalanmış valizimle baş başa bırakıyor ve mutfaktaki her dolabın açılıp kapandığını duyuyorum. Elinde makas ve şeytani bir ifadeyle yeniden ortaya çıkıyor.

Hayatımdan endişe ediyorum.

Makasla kasıklarına doğru geliyor ama aramızdaki mesafeyi korumak için elimi başına koyuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Şort yapıyorum," diyor. "Pardon?"

"Haki şort."

"Haki şortum var. Onları bir kenara attın."

"Onlardan daha kısa."

"Arkadaşınızın giyeceği bir şortla ölü bir adamın eşyalarını karıştırmayacağım. Bu işe uygun değil."

"Yapmak zorundasın."

"Böyle bir şey yapmak zorunda değilim."

"Deri bir tulumun yok ve *saçma sapan* giyinen tek kişi ben olmayacağım." Tekrar ileri atılıyor.

Onu durdurmaya çalışıyorum ama çoktan kasıklarına ulaşmış durumda ve tek yapabildiğim taşaklarımı çift bıçaktan korumak. Pahalı pantolonumun paçaları düşüyor ve pürüzlü, yıpranmış kumaş olmaması gereken yükseklikte sarkıyor. Bir serseriye benziyorum.

"Haklarım," diye fısıldıyorum yas içinde.

Haki kalça şortu diye bir şey olmamalı. Hiç kimse için. Asla. Taşaklarımın Grim'inki gibi dışarı sarkmasına neden olacak kadar kısa değiller ama yine de benim için biraz fazla Richard Simmons'a benziyorlar.

Ama eğer kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak ve yüzüne o gülümsemeyi getirecekse, o lanet şeyleri giyerim.

Bunu sonra benim villamdan çıkıyoruz ve sıranın sonundaki Seksenler'e doğru . Kindra'nın spor ayakkabıları tahta kaldırımında sessiz, ama benim tangalarım yıpranmış tahtalarda gürültü çıkarıyor.

Çevir, çevir, çevir, çevir.

Kindra bana bakıyor ve gözlerimi ayaklarıma dikeyyor.

"Ne? Güzel ayakkabılarım ve bu ayakkabılarla gülünç görünürdüm. *khorts*," diyorum.

"Yine de gülünç görünüyorsun," diye fısıldıyor.

"Eğer birisi rahat ettiğim şeyi giymeme izin verseydi giymezdim.
içer i." "Bir dahaki sefere kapüşonlu giymeyi dene. Söz veriyorum asla geri dönmeyeceksin. Ayrıca, sen Şimdi o şortun içinde oldukça rahat görünüyorsun," diyor kaşlarını bana doğru sallayarak.

"Bak ne diyeceğim. Eğer bir daha kıyafetlerimi kesmeyeceğine söz verirsen sana özel bir tişört alacağım."

"Büyük boy olsun ki ben de giyebileyim, lütfen."

O bunu söylediğinde, hafif parmak arası terlikler ayağımda kurşun ağırlığa dönüşüyor. Kindra ne dediğinin farkında olmayabilir ama ben farkındayım. Bu inzivanın dışında bir şeyler planlıyor. Bilinçaltında, benim kesinlikle içinde olamayacağım bir geleceği düşünüyor. Ve tüm bu olanların en trajik kısmı da bu.

Villaya varana kadar sessizce yolumuza devam ediyoruz. Kapısı açıldı ve içeri girdik.

Kindra telefonunu çıkarıp bir tür uygulamaya giriyor, Seksenler hakkında bir şeyler belgeliyor, sanırım makalesi için. Jim, fotoğraf içermediği sürece Seksenler'i yazabileceğini kabul etmişti ve Kindra da anlaşmanın gereğini yerine getiriyor. Organizatörün kısa görüşlülüğünün farkına varamadığı şey, kelimelerin bir fotoğraftan daha güçlü olabileceğidir.

Ve benim dar görüşlülüğümün fark edemediği şey, sadece kendimi daha derin bir çukura soktuğumdur.

O et kancalarını bulduğunda, Mezbaha Adonis'inin kimliğini keşfettiğine inanacak. Bütün bir makale yazacak - muhtemelen çok kapsamlı bir ifşaat - ve son gün ona gerçeği söylediğimde hepsi boşuna olacak.

Eğer kardeşini neden öldürdüğümü bulabilirsem, onun ölümünü hazmetmesine yardımcı olacak bilgileri ona verebilirim, ama bu? Bunu nasıl telafi edebilirim bilmiyorum.

O telefonunda bir şeyler yazmakla meşgulken mutfağa giriyorum ve Bennett'in tembel bir bok çuvalı olduğunu fark ediyorum. Et kancalarını bir yerde bırakmış. Tezgahın üzerindeki ışığın altında duruyorlar. Bunları buraya yerleştirmek için en fazla on adım yürümesi gerekmiş.

Kim et kancalarını böyle ortalıkta bırakır ki? Ben değil, ve ben gerçekten et kancası kullanıyorum.

Kindra mutfağa adımını atar ve eğilip parıldayan metalleri görünce gözleri açılır. Onları incelerken başı eğilip dönüyor

onlara dokunmadan.

"Seksenli yıllar Mezbaha Adonis miydi?" diye fısıldıyor ve sesindeki hafif çatlak kalbimi kırıyor. O metal kancalar onu benim düzenlediğim korkunç bir anıya geri götürdü. Ve ben hala bunu *neden* yaptığımı bilmiyorum.

"Kesinlikle görünüyor," diyorum ve bir yalanın tadı dilimde hiç bu kadar acı olmamıştı.

"Yine de kardeşimi asacak kadar güçlü görünmüyor. Ve o tam olarak bir Adonis olarak düşünebileceğim biri değil."

Seksenlerin yetersiz fiziğine yaptığı iğneleme benim için bir iltifat ama egomu okşamak yerine kalbime bıçak saplıyor.

"Belki vinç ya da makara kullanmıştır?" Akıl yürütüyorum. "Bunu düşündürecek bir şey görmedim."

"Bilmiyorum, Kindra. Bir şekilde yapmış olmalı. Başka kimin böyle et kancaları olabilir ki?"

Benim. Bunun gibi et kancalarım var. Bende *bu* et kancalarından var.

"Bu kadar hayal kırıklığı olabilir mi?" Yüzünde yürek parçalayan bir yenilgi ifadesiyle tezgâha yaslanıyor. "Bundan daha görkemli olacağını hayal etmiştim. Onu bulmak ve yaptığı şey için acı çekmesini sağlamak istiyordum. Belki burada, adada değil ama gerçek dünyada. Kardeşimin hak ettiği intikamı alabilirdim."

Bu konuda çok kötü hissediyorum. Eighties'in kardeşinin katili olması benim için harika ama Kindra için kesinlikle yıkıcı.

"Onu öldürmelisin," diyor, gözleri benimkilere dikiliyor. "Ben değil."

"Özür dilerim, tatlım. Bilseydim, onu asla öldürmezdim. Onu sana gümüş tepside sunardım."

Bu bir yalan çünkü *kendime* gümüş tepside hizmet etmem gerekir. Ve nedense bunu yapmakta zorlanıyorum. Kendini koruma mı?

Ya da başka bir şey . . .

Yanına gittim ve kollarımı ona doladım. Beni itmek yerine başını göğsüme yaslıyor ve kollarını belime doluyor. Bu zayıflık anından faydalanmak istemesem de, yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamak için zamanım tükeniyor.

"Kardeşine ne olduğu hakkında konuşabilir misin?" diye sordum. "Hassas bir konu olduğunu biliyorum ama yardımı dokunabilir."

Başını sallıyor ve ben de değerlendiriyorum. "Ne zaman öldürüldü?" diye sordum.

"Gelecek ay on yıl olmuş olacak." Kelimeleri göğsüme doğru mırıldanıyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Aslında şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, eğer sorun olmazsa."

Başını okşadım. " değil, tatlım. Yapmak zorunda değiliz."

En azından bir ipucu. On yıl önce. Bu biraz daha daraltıyor. Sanırım o yıl dört kişiyi öldürmüştüm. Ya da belki altı. O kadar uzun zaman öncesini kim hatırlar ki?

Öyle, bu kesin ve kardeşinin öldürülmesi aramızdaki her türlü ilişki şansını öldürüyor.

Bölüm Yirmi Bir

Kindra

W Hikâyeyi aldım ve işimi kaybetmeyeceğim, o da var ama son on yıldır peşinde koştuğum her şey gözlerimin önünde buhar olup uçtu. Bir şeyin bu şekilde bitmesi suç olmalı. Bu adamı aylarca takip edeceğime dair görkemli hayallerim vardı.

onu kaçırmadan ve sefil hayatına yavaşça son vermeden önce. Şimdi tüm bu öfkeyle ne yapacağım?

Ama sonra kulağımı Ezra'nın göğsüne yaslıyorum ve bu öfke onun sıcaklığından uzaklaşıyor. Onun kollarındayken öfkeli olmak oldukça zor.

"Villanıza geri dönelim," diyor.

Elimi tutuyor ve beni tahta kaldırım yerine sahile doğru götürüyor. Küçük beyaz yengeçler ayaklarımızın etrafında koşuşturuyor ve gelen suya doğru koşuyor.

"Et kancalarını aldın mı?"

"Almalı mıydım?"

Sanırım öyle değil. "Hayır, muhtemelen böylesi daha iyi. Eğer bir daha et kancası görmezsem, çok erken olacak."

Sonunda villamın kapısına varıyoruz ve bana iyi geceler öpücüğü vermek için eğiliyor. Yine de şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Seks aklımdan geçen en uzak şey, ama onun arkadaşlığını arzuluyorum. İçeri gelmesini isteyemedim, tahta kaldırımın kenarında bir figür belirliyor.

"Neden böyle giyinmişsin?" Bennett, kapının yanındaki küçük ampulün yaydığı ışık çemberine adımını atarken sorar.

"Kindra tek başına gülünç görünmek istemedi."

"Yani özensiz kesilmiş bir şort giymek zorundaydın," diyor Bennett. "." Kindra kolumu yumrukluyor. "Gülünç görünmüyorum."

Cat tahta kaldırımın karşı tarafından denkleme girerken daha fazla ayak sesi yaklaşıyor, ancak Ezra'nın kısa şortundan fırlayan şişkin uyluk kaslarına odaklandığı için neredeyse bana çarpıyordu.

"Tanrı aşkına," diyor Ezra. "Bu partiye başka gelen var mı?"

"Sanırım hepimiz buradayız," diyor Cat, "ama pantolonunuzun geri kalanı kayıp."

Bennett ve Cat gülüyorlar ve bir anlığına hepimiz Ezra'nın kıyafetinin vahşiliği üzerine bağ kuruyoruz.

"Talihsiz kıyafetime gülmenize sevindim.

İzninizle gidip gerçek bir pantolon giyeyim."

"Mağaraya gidiyorum," diyor Bennett, Ezra'nın kolunu yakalayarak. "Mayonu giy ve benimle orada buluş."

Ezra'nın bakışları benimkileri yakalıyor. "Bize katılmak ister misin?"

Villama geri dönüp sefil bir kaltak olacaktım ama onun bana bakışı kaltaklığımın bekleyebileceğinden emin olmamı sağladı.

Kedi çocuksu bir heyecanla kolumu tutuyor. "Hadi Kindra, gece daha yeni başlıyor."

Bennett "Seni kimse davet etmedi," diyor ama Cat onu görmezden gelip bana bakmaya devam ediyor.

Gece bok gibiydi. Ama yine de Ezra'ya gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Sanırım üzüntülerimi biraz içkiyle boğmaktan zarar gelmez. İçki olacak, değil mi?"

Cat başını sallar.

"Bırakın üstümü değiştireyim, sizinle orada buluşurum."

Ezra villasına doğru yönelir ve Cat de üstünü değiştirmek için koştururken Bennett kısık bir inilti çıkarır.

Kapı arkamdan kapanıyor ve mağaradaki herkese katılmayı kabul ettiğim için şimdiden pişmanlık duyuyorum. Yalnız oturup somurtmayı tercih ederim. Ama beni bu kötü ruh halinden çıkarabilecek biri varsa, o da Ezra'dır. Ve belki Cat.

Pırıltılı gümüş rengi tek parça bir takım elbise giyip üzerine siyah file bir örtü örtüyorum. Ayaklarıma ucuz parmak arası terliklerimi geçirdikten sonra tahta kaldırımdan aşağı iniyorum.

Blood Grotto muhteşemdir. Renkli tiki mumları dev jakuziyi çevreliyor ve aydınlatma armatürleri kumdan dışarı çıkarak kan lekeli taş sunağa kırmızı bir parlaltı yayıyor.

Neredeyse bir masaya benziyor; dört şişman taşın üzerinde sağlam bir levha uzanıyor. Altından bir kanal geçiyor ve sıcak küvete doğru ilerlerken kanın hatırasıyla lekeleniyor. Sanırım bu şey üzerinde kurban edilen kişinin kanıyla yıkanmak için yapılmış.

Ona bakıyorum ve kardeşimin katilinin orada yatarken neye benzediğini merak ediyorum. Ölmeden önce ne kadar kan kaybetmişti? Acıdı mı? Umarım acımıştır.

Umarım acı verici olmuştur.

"Kindra!" Kedi başımın yanında çığlık atıyor ve onu sunağın üzerine bırakmayı hayal ediyorum.

"Ne?"

"Dikkatini çekmeye çalışıyorum ama sen boşluğa bakıyorsun. Sana bir içki isteyip istemediğini sordum."

Bir içkiye hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı, ama tercihen içinde Ezra'nın özel sosu olan bir içkiye değil. "Evet, bir bardak kırmızı alacağım."

Ezra arkamdan geliyor ve omzumu tutuyor. Ona doğru eğildim ve gözlerimi dev kayadan ayırdım.

"Evcil hayvanım için şarap," diye fısıldıyor elime bir kadeh koyarken.

Arkamı dönüp Ezra'ya bakıyorum. Benim kreasyonumu dizlerine kadar inen bir çift değiştirmiş.

"Doğruluk mu cesaret mi oyununa kim var?" Bennett oraya doğru yürürken sorar.

Bira şişelerini iki kez yumrukluyor, birini Ezra'ya uzatıyor. "On iki yaşında mıyız?" Ezra klip çekiyor.

"Hayır, daha da iyisi," diyor Bennett. "Biz yetişkiniz." "Ben oynarım," diyorum ve herkes dönüp bana bakıyor. "Kindra varsa ben de oynarım," diyor Cat.

Bennett alay ediyor. "Tabii ki yapacaksın, küçük taklitçi."

Ezra bir kadeh şarap daha alıyor çünkü ben ilkinin bir dikişte içmiştim ve sonra hepimiz sıcak küvete yerleşiyoruz.

Cat, Bennett'e doğru döner. "Doğruluk mu cesaret mi, sık kafalı?" "Doğruluk."

"Ezik," diye mırıldanıyor Cat.

"Hayır, ezik değil," diyor Bennett. "Akıllıca. Muhtemelen şenlik ateşinin içine atlayıp yüze kadar saymam için bana meydan okurdunuz."

"Bunu kesinlikle yapardım," diyor Cat sinsi bir sırıtışla. "Gerçek. Um. Bize gerçek seri katil adını ve yöntemini söyle."

Bennett ayağa kalkıp arkasını dönmeden ve gömleğinin arkasını kaldırmadan önce doyurucu bir içki alır. Kürek kemiklerinin arasında, diğer dövmelelerinin arasına yerleştirilmiş iki kelime var.

Kaos. Katil.

"Bana Kaos Katili derler," diyor. "Onlar derken beni ve onu kastediyor," diyor Ezra.

"Benden nefret etmeyin çünkü beni bu kadar bilinmeyen yapan şey kaosum. Bu benim yöntemim. Bu sefer çekiç olabilir ama bir dahaki sefere balta olabilir. Belki de ateş."

Cat dudağını kıvrıyor. "Kendi katilinin adını vücuduna dövme mi yaptırdın?"

Bu-"

"Öldürdüğünüzde ne yaptığınızı neden bana bildirmiyorsunuz? Şu an itibariyle, bu küçük grubun bir parçası olmayı umutsuzca isteyen birisin ama değilsin." Cat'in gülümsemesi solarken Bennett'in gülümsemesi genişliyor. "Muhtemelen hiçbir zaman bizden biri olamayacaksın."

Belki de elime tutuşturulduğu anda yudumladığım bir kadeh şarap yüzündendir. Belki de kardeşimin katilini aramamın saçmalığından. Her iki durumda da, Bennett'in sözleri eve çarptığında Cat'in dudağının sallanma şekli içimde bir sinire çarpıyor.

Öne doğru oturuyorum ve şarap kadehimden bir yudum daha alıyorum. "Her zaman bu kadar acımasız olmak zorunda mısın, Bennett?"

Cat'e hızlı bir bakış atıyor. Acısını çoktan içine atmış ve bunu o kadar hızlı yapıyor ki, çok pratik yaptığı anlaşılıyor.

Ezra oyunu devam ettirmeye çalışarak, "edelim," der. Bennett

Ezra'ya doğru döner. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek."

"Crumpet Killer adını nereden aldın?" dediğinde Bennett'in gözlerinden geçen şeytani parıltıyı kaçırmıyorum.

"Bu işe bir daha bulaşmayacağım." Ezra başını sallıyor ve sadece başı kabarcıkların üzerinde kalana kadar kendini suya bırakıyor. "Bana cesaret ver."

"Kindra'ya dövmeni göstermen için sana meydan okuyorum."

"Kesinlikle hayır," diyor Ezra ve merakım daha da artıyor.

Ezra'nın vücudunu gördüm. Sanırım vücudunun tamamını. Ama utanç verici bir dövme fark etmedim. Yine de başka şeylere bakmakla meşguldüm.

Bennett, "Zavallılık etme," dedi. "Peki, seni dangalak."

Ezra ayağa kalkar, arkasını döner ve mayosunu indirir. Sol yanağında yeşilimsi bir ... yılan mı var? Sanırım bir yılan olması gerekiyordu. Gözlerimi iyice kısıyorum çünkü kırmızı bir gülün üstünde oturan bir penise benziyor.

"Bunu sana kim yaptı?" Elimi ağzımdan çekerek soruyorum.

Mayosunu kaldırıyor ve tekrar suya giriyor. "Amerika'ya ilk taşındığımda, kardeşim ve ben sarhoş olduk ve dövme yaptırmaya karar verdik. O kendi aptal ismini vücuduna yazdırdı, ben de gül üzerinde bir kobra seçtim. O dövme 'sanatçısı' belli ki hayatında hiç kobra görmemiş, bu yüzden artık sonsuza kadar kışımında bir sık varmış gibi görüneceğim."

"En iyi kısmı bu bile değil," diyor Bennett gülerek. "Öldüğünde, adli tabip onu ters çevirecek ve bu güzellikle yüz yüze gelecek."

"Oh, siktir ," diyor Ezra.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben de neredeyse sarhoş dövmesi yaptırıyordum," diyor Cat. "Başlayamadan adamın üzerine kustum."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor ama teşekkürler," diyor Ezra hayatımda gördüğüm en şirin dudak büküşüyle. "Sıra bende. Kindra, doğruluk mu cesaret mi?"

Biraz kafam güzel olsa da, bu oyunu oynayacak kadar içki içmedim. Başımı sallıyorum ve başka birini seçmesi için el sallıyorum, ama bana bundan kurtulamayacağımı söyleyen sivri bir bakışla bakıyor.

"Gerçek," diyorum.

"Bize kardeşinizin ölümünden bahsedin."

Ezra'nın yüzünü inceliyorum ama gözlerinde kötü niyet göremiyorum. Peki onu böyle acı verici bir soru sormaya iten neydi?

"Şey . . . Onu garajda buldum. Katili kanını akıtmış ve et kancasına asmış."

Cat, "Diğer ayrıntıları da unutmayın," diye ekliyor. "Bu konuda konuşmak yardımcı olabilir o."

Olmayacak. Yıllarca süren terapi bunu kanıtladı.

Başımı sallıyorum ve şarabımın geri kalanını bir yutuyorum. "Sanırım Bir tane daha içmeye hazırım," diyorum bardağı Ezra'ya doğru sallarken.

Devam etmem için baskı yapmıyor. Onun yerine bardağımı alıp doldurmak için bara gidiyor. Cat de sıranın bende olduğunu hatırlatarak işlerin ilerlemesine yardımcı oluyor.

"Doğru," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. "Bennett, doğruluk mu cesaret mi?"

"Bu sefer bir cesaretle gideceğim." Birasını devirir, sonra boş şişeyi betonun üzerinde yuvarlar.

Ezra şarabımla dönüyor ve bu sefer şişeyi yanında getirdiği için minnettarım. Bennett'e ne yapacağımı düşünürken doğrudan camın ağzından uzun bir yudum alıyorum.

Cat yaklaşıyor ve eliyle kulağımı tutup fısıldıyor: "Ona mayosunu çıkarıp havuza atlaması için meydan oku."

Başımı sallıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Soyun ve Cat'e aletini iyice göster."

Kedi koluma vuruyor. "Ben öyle demedim!"

Ama artık çok geçtir. Bennett çoktan mayosunu çıkarmış ve sarkık sikini Cat'in burnunun bir santim yakınına getirmişti. Cat yanımda kıvranıp ciyaklarken, akıl sağlığını tehdit eden etkileyici (ve delinmiş) penisten kaçmaya çalışırken sırtını geriymiş gibi yapıyor.

"Neden bana öyle bakıyor?" diye ciyaklıyor.

"Kaldır şunu," diyorum kahkaha atarak. "O yeterince gördü, ben de gördüm!"

Dördümüz bir grup olarak ilk kahkahamızı paylaşırken arkama yaslanıp rahatlıyorum, ancak hayat bana kahkahanın sadece bir süre sürdüğünü öğretti. Bir fırtına bulutu gibi, Bennett havayı bir kez daha düşürüyor.

"Kindra, bunu sana geri çekiyorum," diyor. "Doğruluk mu cesaret mi?" "Doğruluk," diyorum, her şeyimi ortaya koyarak sahilde yarışmak istemiyorum.

Bir an düşünüyor, sonra "Kardeşinin ölümüyle ilgili dikkatini çeken bir şey oldu mu? Tuhaf bir şey?"

Ezra elini koluma koyuyor. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Bu soruyu sormaya hiç başlamamalıydım."

"Ama sen yaptın," diyor Bennett. "Şimdi meraklı zihinler bilmek istiyor."

"Hayır, yok." Derin bir nefes alıyorum ve aşağıdakiler de dahil olmak üzere kirli detayları aktarıyorum

Kayıp gözleri ve soğuk tenine kazınmış numarası.

"Oof, sakatlanmış mı?" Bennett diyor ki. "Kardeşini kim öldürdüyse gerçek bir pislikmiş."

Artık kimse gülmüyor. Kardeşimin ölümü konusu iyice bozdu. Ezra bana bakıyor. Bennett birasını yudumluyor. Cat arkasına yaslandı,

gözlerimle buluşamıyor. Evet, artık kimse eğlenmiyor.

"Bu arada Kindra, ben yatmaya gidiyorum," diyor Bennett, çenesinden dökülen birayı silerken.

"Sanırım ben de öyleyim," diyor Cat.

Jakuziden çıkarlar ve kendi villalarına doğru yola çıkarken ters yönlerle giderler.

"Sanırım ben de yatmalıyım," diyorum Ezra'ya. "Bu gece çok şey başardık."

Başını sallıyor ama bana bakmayı bıraktı. Şimdi, tıpkı Cat gibi, bana bakmıyor bile. "Seninle villanıza kadar yürüyeceğim."

Kumların arasından geçip villama doğru geri dönüyoruz. Buharlı suda uzandıktan sonra hava buz gibi geliyor. İnce şal yardımcı olmuyor, bu yüzden biraz ısıyı tenime yakın tutmak için omuzlarıma bir havlu sarıyorum.

Ezra fark etmiyor bile. Bakışları yere yapışmış ve neredeyse kendini önündeki tabelaya atacak. Katillerle dolu bir inziva yerinde bir cinayet hakkında konuşmanın herkesi bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim. Şimdiye kadar hepsinin ölümle ilgili yeterince tecrübesi olduğunu sanırdım.

Kapının üstündeki ampulden gelen ışığın kenarına çarpıyoruz. Başımızın üstünde böcekler dönüyor.

"İçeri gelmek ister misin?" Ben sorarım.

Umarım öyle olur, çünkü bir arkadaşına ihtiyacım var. Ben de kendimi onlar kadar kötü duruma düşürdüm. Muhtemelen daha fazla.

Ezra içime girip alnımdan öpüyor ve bu bir evet-geliyorum-öpücüğü değil.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyor. "Sanırım kendim geri döneceğim."

Benimle dalga mı geçiyorsun? Kardeşimin katilini buldum. Hikayemi herkesin önünde anlattım. Göğsümden bir ağırlık kalktı ve sonunda kalbim biraz daha rahat atmaya başladı. Ve şimdi gidecek mi? Şimdi mi?

Nutkum tutuldu.

"İçeri gir, Kindra. Sabah görüşürüz." "Tamam. İyi geceler."

Gidişini izliyorum, karanlığın içinde kaybolurken elleri ceplerine kayıyor. Ve bu hep böyle değil midir? Duvarlarımı indirdiğim an, adam artık çabalamaya değmeyeceğime karar veriyor.

Sağ elimdeki şarap şişesine "En azından hala sen varsın" diyorum. Ve işte o zaman gözyaşlarım geliyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Ezra

(Onlar yedili değildi.

Villama doğru körü körüne ilerlerken yorgun zihnimde dolaşan düşünce bu. Ona kazıdığım o küçük çizgiler Derinin yedi sayısını temsil etmesi gerekmiyordu, yine de neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.

Onu bir masaya bağladığımda, aile onu keşfetmeden çok önce oymuştum, bu yüzden yönünü değiştirip kancalardan sarkıttığımda her sembol baş aşağı görünecekti.

Ama onlar yedili değildi. Harflerdi. Daha , düzinelerce büyük L harfi.

Harfler ya da sayılar, ikisi de fark etmezdi. O ve annesi bu bağlantıyı kuramazlardı çünkü sevgili oğullarının ve kardeşlerinin boş zamanlarında neler yaptığından . Kayıp gözler de pek bir anlam ifade etmezdi. Ama şimdi bilmem gereken her şeyi biliyorum.

Kindra'nın kardeşini öldürdüm.

Yıllar önce dehşete düşmüş bir anne onu benim dikkatime sundu. Beni çocuğunu taciz eden adamı öldürmem için tutmamıştı. Benden sadece adamın adalete edilebilmesi için yeterli kanıt bulmamı istedi. Onun yerine, adaleti kendim sağladım.

Yöntemlerim yıllar içinde pek değişmedi. Birisi özel dedektiflik şirketime bir isim getiriyor, ben de gidip kanıtlarla dönüyorum.

gerektirir. Ancak nadiren de olsa bu kanıt öldürme hakkımı güvence altına alır ve Kindra'nın kardeşinin durumu da böyleydi.

Adı Reese Amato'ydu ve toplumun iyiliğini isteyen biri olarak ortalıkta dolaşıyordu. Kimse mahallenin çocuklarına vuruş ortalamalarında yardımcı olmak isteyen yirmi yaşlarında bir gençlik papazını sorgulamadı, özellikle de bu adam lisedeyken yerel beyzbol takımının yıldızıyken. Yine de birilerinin bazı sorular sorması gerekirdi.

Bir haftalık araştırma çalışması bana hazmedebileceğimden daha fazla ayrıntı verdi. Anne endişelenmekte haklıydı. Oğluna korkunç şeyler yapıyordu ama aynı zamanda takımdaki diğer çocukları da taciz ediyordu. Ne yazık ki, oğlunun sekiz yaşından beri onun gözdesi olduğunu öğrendim.

Çocuğun ailesini uyardıktan sonra, Reese'i üç gün boyunca takip ettim ve doğru anı bekledim. O an bir türlü gelmeyince beklemekten yoruldum. Masum çocuklara böylesine alçakça şeyler yaptığını bilmek bile kalbimdeki öfke terazisinin dengesini değiştirdi. Bir cinayet için kendimi kaybettiğim tek andı.

Genellikle dikkatli bir planlama ve titiz bir uygulama içeren yöntemimden bu kadar uzaklaşmak aptalcaydı ama kendime engel olamıyordum. O pisliği gerçekten incitmek istiyordum, bu yüzden bir gece onu yatağından kaptım ve evime geri götürdüm.

İşte orada onu bir masaya bağladım ve o harfleri derisine kazıdım. Gözlerini bir kavun oyacağıyla çıkardığım yer burasıydı, hepsi de o hala hayattayken. Derisinde o çocuğun damgasıyla ölecek ve bir daha asla başka bir masum bebeğe şehvetle bakamayacaktı.

Çok daha fazlasını yapmak istiyordum. Güdük sikini ağzına sokmak, sıçmasını beklemek ve sonra tekrar ona yedirmek istiyordum. Her bir tırnağını el ve ayak parmaklarından çekmeyi, sonra da açık yaralarına asit damlatmayı arzuluyordum.

Sadece yeterli zaman yoktu. Asla olmaz.

Ben de onu arabama yükledim ve annesinin adresine götürdüm, orada garaja astım ve kanını akıtmaya başladım. Sanırım Kindra burada devreye giriyor.

Şimdi, tüm bunları , aşık olduğum kadına her şeyi açıklamak zorunda kalacağım. Elimdeki tüm kanıtlar yok edildiği için ona hiçbir şey kanıtlayamam, bu yüzden sadece bana inanmasını umabilirim.

Anakarada olsaydık, aileleri arar ve hikayemi doğrulamalarını isterdim, ama burada bu mümkün değil. Cep telefonu bağlantısı çok zayıf ve internet de dindar bir rahibenin donu kadar erişilebilir.

, hiç de değil.

İçimi çekiyorum ve villamın kapısına yaslanıyorum. Kalbim çok aptalca bir şey yaptı ve sevgisine karşılık veremeyecek birine bağlandı. Kardeşini öldürdüğümü ve bu konuda yalan söylediğimi öğrendiğinde, beni bir daha asla görmek istemeyecek.

Bu da onunla bir günüm daha var demek. Bennett'e son gün avdan önce ona söyleyeceğime söz verdim, yani hâlâ yarınım var. Ama bu Kindra için adil mi?

"Hayır, değil," diye fısıldıyorum arkamı dönüp koşmaya başlarken.

Ağaçlar ve tiki meşaleleri bir bulanıklık içinde akıp gidiyor. Eğer ona her şeyi şimdi anlatmazsam, bir daha anlatabilir miyim bilmiyorum. Kolay olmayacak ama yara bandını şimdi yırtıp atmak ve yaranın iyileşmesi için biraz zaman tanımak daha iyi. Kindra akıllı bir kız. Kendi araştırmasını yapacak ve gerçeği keşfettiğinde yola gelecektir.

Kulaklarıma garip bir ses ulaştığında koşmayı bırakıyorum. Neredeyse rüzgârla birlikte gelen hafif bir feryat gibi, ama kulaklarıma tam olarak ulaşmadan önce deniz bu feryadı yutuyor. Kindra'nın villasına yaklaştıkça ses daha da güçleniyor.

Ağlıyor mu?

Işık saçlarına vuruyor. Verandada, onu bıraktığım yerde oturuyor ve evet, bu ses ondan geliyor. Bunu biliyorum çünkü şarap şişesini dudaklarına götürdüğünde ses kesiliyor, sonra içmeyi bitirdiğinde yeniden başlıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Benim açımdan pek de zekice bir hareket değildi. Sesim onu ürküttü ve şarap şişesi doğrudan kafama doğru uçtu. Tam zamanında eğildim ve şişe tahta kaldırımın arkasındaki kuma çarptı. İnanılmaz bir şekilde sağlam kaldı ama onu almadım. Kindra'nın daha fazla şaraba ihtiyacı yok.

Ben yaklaştıkça ellerini gözlerine götürüyor, kırılganlığını gizlemek için çaresizce çırpınıyor. Bu zavallı, zavallı yaratık. Duygularını dünyadan gizleyerek hayatını sürdürmek ne kadar korkunç. Ve ben bilirdim.

"Seni korkutmak istememiştım. Ben sadece ..." Küçük verandaya çıkıyorum, hâlâ söylenmesi gereken sözleri zihnimde arıyorum. "Bir şey var.

Sana söylemem gerek."

Elini sallıyor ve dudaklarını büzüyor. "Hayır, hayır. Bir şey söylemene gerek yok. Ben zaten biliyorum. Artık sana aşık olduğum için ilgini kaybettin. Sorun değil. Ben iyiyim. Sorun yok."

"Hayır, tatlım. Söylemek istediğim şey bu değildi." Hemen yanına koştum ve terden ıslanmış saçlarını gözyaşı lekeli yanaklarından çektim. "İlgimi kaybetmedim. Aksine, seni gördüğüm andan itibaren sana olan ilgim daha da arttı."

Öne eğilip onu öpmek istiyorum ama bunun doğru zaman olmadığını da fark ediyorum. Bu kadar özensizken olmaz. İçindekileri hiç de hoş olmayan bir şekilde dökebilir. Bunun yerine yanına oturuyorum, başını omzuma doğru yönlendiriyorum ve kolumu ona doluyorum.

"Sana ilgimi kaybetmişim gibi hissettirdiğim için çok özür dilerim," diyorum ve başının üstünü öpüyorum. Güneş saatler önce battı ama saçlarındaki güneş ışığını hâlâ hissedebiliyorum.

Başını sallıyor ve burnunu çeker. "Hayır, özür dilemesi gereken benim. Ben sefil, içine kapanık, antisosyal bir mega kaltağım. Sürekli bir siktirip gitme halindeyken birinin bende sevecek bir şey bulmasını nasıl bekleyebilirim?"

"Doğru kişi kaba dış görünüşün ardındaki vaadi görür." Onu kendime doğru çekiyorum ve elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Beni henüz korkutmadın, aşkım."

Bu onu tekrar kızdırıyor ve çıplak göğsüme yaslanarak ağlıyor. Başka bir kadın olsaydı -tecrübelerime dayanarak konuşuyorum, dikkatinizi çekerim- bu melankoli gösterisi beni çok kızdırdı. Derimin içinde kıvranır, çıkışı arardım.

Ama şimdi?

Şimdi, ağlamasına izin vermek istiyorum. İçini dökene kadar ona sarılmak istiyorum. Onun teselli kaynağı olmak istiyorum. Dünya ona sırtını döndüğünde ve gidecek başka bir yeri olmadığını hissettiğinde, bana koşmasını istiyorum.

Buna hakkım olmasa bile.

Yıllarca onun acısının kaynağı oldum. Gerçek bana ne yaparsa yapsın, bu sırrı ondan daha fazla saklamam doğru değil.

"Kindra, sana karşı bir konuda dürüst olmam gerekiyor." Kolumu arkasından çekmeye çalışıyorum ama bileğimi kavırıyor ve omzunun üzerinden tekrar yerine çekiyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Her ne ise, şu anda bilmek istemiyorum. Sadece mümkün olduğunca uzun süre böyle kalmak istiyorum. Sadece sarıl bana Ezra."

Gözlerimi kapadım ve ona sarıldım. Kolunu ovuyorum ve yıldızlar gökyüzünde bir yol açarken göğsüme yaslanmasına izin veriyorum. Ona söylemek için beklememi isterse beklerim ama bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diyor uzun bir sessizlikten sonra. Dudaklarım tembel bir gülümseme oluşturuyor.

"Doğruluk."

Doğruluk gözlerini ovuşturuyor, sonra benimkilere bakıyor. "Geri çekilmeden sonra ne olacağını düşündün mü?"

Ne sorduğunu biliyorum ama onunla oynamaya karar verdim. "Bunu çok fazla düşünmeme gerek yok. Ne olacağını zaten biliyorum. Jim'in gelip cesetlerle ilgilenen bir temizlik ekibi var. Yamyam bir kabile-"

"Ne? Hayır!" Koluma vurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Oh, bizimle mi demek istiyorsun? Evet, bunu biraz düşündüm ama henüz erken, bu yüzden konuyu açmanın tuhaf olup olmayacağından emin olamadım. Ayrıca, yalnız uçmaktan hoşlanıyor gibisiniz ve ben de özenle oluşturduğunuz gizeminizi bozmak istemedim."

"Özenle düzenlenmiş gizem mi? Ne söylediğini hiç dinliyor musun?"

Ağlama krizinden bu yana ilk kez gülüyor ve ben bir ses duyduğum için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Uzun zamandır yalnızım," diyor ve sonra iç çekiyor. "Umursamıyorum ama bazen yalnız kalıyorum. Belki de uzun bir günün sonunda arayabileceğim birinin olması o kadar da kötü olmazdı."

"Numaramı mı istiyorsun, Kindra? Ne kadar ileri."

Kıkırdıyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Belki de öyleyimdir. Sence buranın dışında bir şey olabilir miyiz?"

"Sanırım yapabiliriz."

"Pedofil kardeşini öldürdüm" olayını geçtikten sonra.

Ayağa kalkıyor ve başparmağının yan tarafını karıştırmaya başlıyor. "Eğer durum buysa, benim hakkımda bilmen gereken bir şey var."

Şimdi onun mantığını görebiliyorum. Şimdi neden ona, raylara oturduğumuz bu cennet trenini raydan çıkarabilecek herhangi bir şey söylememi istemediğini anlıyorum. Çünkü artık konuşmasını istemiyorum. Sakladığı karanlık sır her neyse, bırak saklı kalsın.

"Bilmek istemiyorum," diyorum.

Beni görmezden gelip başını yana eğiyor, sonra da alt dudağını ısırıyor.
"Ben kalp kırıklığı katiliyim."

Bana cilveli, sarhoş bakışları kanın aşağıya akmasına yetmediyse, sözleri kesinlikle işe yarıyor.

İdolümü beceriyordum!

Takıntılı olduğum katil, tanışmayı hayal ettiğim katil, sikimi ağzına aldı.

Neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

"Sen . . . Kalp kırıklığı-"

"Katil, evet. İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"Bu sadece benim İngiliz ten rengim. Ben gayet iyiyim. Şok oldum ama iyiyim." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve ona tekrar bakıyorum.
"Heartbreak Killer?"

Başını sallıyor ve bankın kendi tarafına geri oturuyor. Sarhoş haliyle neredeyse verandaya devriliyordu. Kolundan tutup tekrar öne doğru çekiyorum.

"Belki de seni yatağa götürmeliyiz, HBK." Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve bana yaslanıyor.

"Evet, kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyor."

İçeri girdikten sonra soyunmasına ve çarşafların altına girmesine yardım ediyorum. İyi bir çocuk olmak zor, özellikle de mayosunu çıkarmasına yardım ederken mükemmel meme uçları dudaklarıma ama kararlı kalıyorum. Ve acı verici derecede sert.

"Ben uyuyana kadar benimle kalabilir misin?" diye soruyor esnemeye çalışarak.

Yatağın kenarına oturuyorum ve parmaklarımı siyah saçlarında gezdiriyorum. "Tabii ki yapabilirim."

"Sanırım şimdi söyleyeceğin her şeyi duymaya hazırım," diye mırıldanıyor. "Kötü bir şey olsa bile, umursamayacak kadar yorgunum."

"Kötü bir şey değil," diyorum ve dürüst davranmıyorum. Kötü bir şey değil.

Korkunç bir şey.

Ve şimdi ona kardeşini öldürdüğümü söyleme cesaretimi kaybettim, bu yüzden aklıma gelen diğer tek şeyi söylüyorum.

"Kindra, sana aşık olmaya başlıyorum." Yumuşak bir horlamayla cevap veriyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kindra

I Ertesi sabah kapıma hafifçe vurulduğunu duyduğumda küçük kahvaltı köşesinde oturuyordum. Güneş ufku zar zor yarmıştı ama dün gece pek de huzurlu bir uyku çekmemiştim.

Kahvemi masaya koyduktan sonra üzerime hafif bir bornoz geçirip kapıya koşuyorum. Ben güneş ışığına adım attığımda Cat çoktan tahta kaldırımın yarısını geçmişti.

"!" Ona doğru sesleniyorum ve o da .

Muhtemelen beni uyandırdığı için onu azarlayacağımdan korktuğu için yüzünde mahcup bir ifadeyle ayaklarını sürüyerek geri çekiliyor. Kolundan tutup onu villanın içine çektiğimde ve ardından kapıyı arkasından kapattığımda gözleri daha da açılıyor.

"Dün gece siz ikiniz ayrıldıktan sonra neler olduğuna inanamayacaksınız," diyorum.

"Tahmin etmem gerekirse, daha çok bağlanarak seks yaptığınızı söyleyebilirim" diyor.

Kahvaltı köşesinde oturuyorum ve kahve fincanımı göğsüme yakın tutuyorum. Seramiğin sıcaklığı tam kalbimin üzerinde duruyor ve ben ona olanları anlatmaya hazırlanırken başka bir sıcaklık yayılıyor.

"Bana aşık olduğunu söyledi," diyorum.

Cat ciyaklıyor ve aşağı yukarı zıplamaya başlıyor ve lanet olsun, elimde olmadan ona katılıyorum. Kupayı bırakıp sandalyeden sıçıyorum ve ellerini tutuyorum ve iki beyin özürlü aptal gibi bir daire çizip ciyak ciyak bağıriyoruz.

"Aman Tanrım, Kindra, lütfen bana her şeyi anlat," diyor oturduğumuzda. "Sana söylediğinde ne dedin?"

Kupayı dudaklarıma götürüyorum ve uzun bir yudum alıyorum. "Şey, ne söyleyeceğimi bilemedim, o yüzden sadece ... horladım."

"Sen ne?"

"Şok olmuşum, tamam mı? Ona HBK olduğumu daha yeni söylemiştim ve bana korkunç bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi kurguladı ama sonra bana aşık olduğunu söyledi. Bu tam olarak yanıt hazırladığım bir şey değildi, bu yüzden uyuyormuş gibi yaptım."

Ayağa fırlayıp yanıma geliyor ve kollarını bana doluyor. "Önemli değil. Hiçbir şeyin önemi yok. Sana aşık olduğunu söyledi ve senin adına çok mutluyum!"

Normalde sarılan bir tip olmadığım için kollarında kaskatı kesiliyorum. Rahatsızlığımı hissedince beni bırakıyor ve tekrar yerine oturuyor. Yüzü parlıyor ve bu kadar geniş gülümsediği için yanakları acıyor olmalı. Sanki dün gece biri *ona* aşkını itiraf etmiş gibi. İşte benim için bu kadar mutlu.

Ve sonra aklıma geldi.

Bir arkadaşına sahip olmak böyle bir şey. Bu kadar huysuz bir sürtük olmasaydım, her şey başından beri böyle olabilirdi. Hayatımda küçük kazanımlarım için gerçekten heyecan duyan birinin olması güzel bir duygu ve bundan neden bu kadar uzun süre kaçtığımı bilmiyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Kolay olmadığı zamanlarda bile arkadaşım olduğun için teşekkürler Cat."

Gözlerine yaşlar doluyor ama onları siliyor. "Ah, kes şunu. Ben de işleri kolaylaştırmadım. İyi niyetli olmama rağmen, yaptığım her şey senin için bir karmaşayla sonuçlandı."

Haksız değil. Ama diğer tarafta her şey doğru çıktı, bu yüzden şikayet edemem.

"Bu yüzden mi bu kadar erken kalktın?" diye soruyor. "Uyuyamayacak kadar heyecanlı mısın?" "O gittikten sonra uyuyamadım. Sonra uyudum ama uyanık kalamadım.

Uyuyordum. Saat beş gibi pes ettim ve kahve yaptım."

"Seni meşgul edecek bir şeye ihtiyacın var gibi görünüyor. Bu sabah yürüyüşe çıkmak ister misin? Bu yüzden geldim. Yürüyüşün sonunda bazı sığırları uçurumdan aşağı itebilirsin. Birini öldürmenin en lüks yolu bu değil ama hiç kimseyi öldürmemekten iyidir diye düşündüm. Zamanım tükeniyor."

Bugün yapmak istediğim şeyler listesinin başında sabahın köründe bir yürüyüş olmasa da, ona hayır diyecek kadar yürekli değilim. Kendi hatası olmaksızın her fırsatta öldürülmeye çalışılıyor ve ilk cinayetini işlediğinde yanında olmak istiyorum.

"Tabii ki seninle geleceğim," diyorum. "Sadece üstümü değiştirmeme izin ver."

Yatak odasında atletimi ve jean şortumu giyerken kapının bir kez daha çalındığını ve ardından Cat'in kalın sesli biriyle konuştuğunu duyuyorum. Arkadaşlığımızı yeni yeni takdir ediyor olsam da, bu kız ıslak bir rüyayı bile berbat edebilir. Eğer kapımdaki Ezra'ysa, söylediklerini duyduğumu ağzından kaçırma riskini göze alamam.

Ana alana geri dönmeden önce işemek için aceleyle tuvalete gidiyorum ve tam da korktuğum gibi Ezra kanepede oturuyor. Kıyafetine bakılırsa -soluk mavi düğmeli ceket, haki kargo şortu ve yürüyüş botları- bu sabah da yürüyüş yapmayı planlamıştı.

"Yürüyüşte bana katılmak ister misiniz diye bakmaya gelmişim ama görüyorum ki biri benden önce davranmış" diyor. "Size katılmamın sakıncası var mı kızlar?"

"Hiç de değil," diyorum ve sesim neden üç oktav yükselmiş gibi çıkıyor? Onunla konuşurken sesim hep böyle mi çıkıyor? Boğazımı temizliyorum. "Kardeşin de bize katılacak mı?"

Ezra başını sallar. "Bu sefer değil. Çoğu atletik çabadan hoşlansa da, yürüyüşü biraz kaba buluyor."

"Günüm katlanarak daha iyi oldu," diye mırıldanıyor Cat. "Yine de, eğer yürüyüşten nefret ediyorsa, belki de peşime takılmasını tercih ederim. Onun mutsuzluğundan beslenebilirim."

"Muhtemelen ," diyorum. "Kendini dışlanmış hissetmesini istemem."

Evet, müstakbel kayınbiraderimle iyi geçinmeliyim, diye düşünüyorum kendi kendime, sonra hemen çılgın hayal gücümü azarlıyorum. Bana aşık olduğunu söylemişti, bana aşık olduğunu değil.

Ve biz tam olarak çıkmıyoruz. Çıkıyor muyuz?

Öyle olup olmadığımızı nasıl anlayacağım? Bu benim soracağım bir soru mu yoksa onun açıklayacağı bir şey mi?

Ama sorarsam çok muhtaç görünür müyüm? Ya muhtaçsam?

Aman Tanrım. Bir ilişki yaşamayalı çok uzun zaman oldu. Bilmiyorum bile-

"Kindra?" Ezra kaşlarını birleştirerek bana bakıyor. "Söylediğim herhangi bir şeyi duydun mu?"

"Muhtemelen biraz yorgun çünkü-"

"Çünkü çok uyudum!" Cat kimliğimi tamamen ortaya çıkarmadan önce söylüyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin. Bazen o kadar iyi uyursun ki o sersemlik hissinden kurtulmak daha uzun sürer." Bir esneme dudaklarımı ayırırken ağzımı kapatıyorum ve sonra onlara gülümsüyorum.

Cat, kendisine söylenmesine gerek kalmadan mesajı almış gibi görünüyor. Evrim geçiriyor.

"Villasına uğrayıp ona katılmayı teklif edebileceğimizi söylüyordum ama yine hayır diyecektir." Ezra saatine bakar. "Ama yürüyüşe yetişmek istiyorsak yola koyulsak iyi olur. Kırk beş dakikadan az bir süre içinde başlıyor."

Acele edip patika karışımı, şişe su ve güneş kremiyle dolu bir çanta hazırlıyoruz. Ezra yük katırı rolünü oynuyor ve çantayı taşıyor.

Sabah güneşine adım attığımızda her şey biraz daha parlak görünüyor. Kardeşimi öldüren adamın kimliğini ortaya çıkardım ve her ne kadar umduğum gibi sonuçlanmamış olsa da, bu hayatımın kapatmaktan mutluluk duyduğum bir bölümü. Bir arkadaş ve bir asistan kazandım ve Seksenler hakkında çok bölümlü bir ifşaya başlamak için gerekli bilgileri topladım.

Ve evet, hayallerimin erkeği onu etkilediğimi itiraf etti ve belki de bu hayatın canlılığını normalden biraz daha fazla etkiliyor.

Cat ve ben ahşap tahtaların üzerinde yürüyoruz, Ezra'nın arkasından ayrılmadan sıra sıra villalara doğru ilerliyoruz. Maudlin Rose verandasında oturuyor, başında güneş şapkası ve gülümsemesinden başka bir şey yok. Biz geçerken el sallıyor.

Geldiğimizden beri yaşlı kadının konuştuğunu duyduğumu sanmıyorum. Konuşabiliyor mu onu bile bilmiyorum.

Bennett'in villasına vardığımızda, açık pencerelerden Tom Jones'un "It's Not Unusual" şarkısı dökülüyor ve bir esinti perdeleri karıştırıyor. Bir kahkahayı bastırmak için ağzımı kapatıyorum. Bennett'in bir Tom Jones hayranı olduğunu asla tahmin edemezdin. Sonra en hafif sesi yakalıyorum, sanki biri şarkının ritmiyle duvara vuruyormuş gibi.

Ezra da benim gibi şaşkın görünüyor ama yine de başını sallıyor ve kapıyı çalıyor. Bennett cevap vermiyor ve garip tıklama sesi devam ediyor.

"Bennett? misin?" Ezra kapıyı tekrar çalıyor, bu sefer biraz daha yüksek sesle, ama kimse gelmiyor. Bize dönüp bakıyor ve omuz silkiyor. Bennett muhtemelen bas ve pürüzsüz erkek vokallerinin gürültüsünden bizi duyamıyor.

"Bir kez daha dene," diyorum, ancak Bennett'i bize katılmaya ikna etmekle değil, orada ne yaptığını keşfetmekle daha çok ilgileniyorum.

Kedi verandadan çıkıp pencereye giderken Ezra kapıya döner. Ezra kapıyı çalamadan Cat kolunu sallayıp ağzını kapatıyor, gözleri kocaman. Bizi yanına çağırıyor ve ben de meraklı bir sürtük olarak hemen yanına koşuyorum.

Yıllar boyunca çok şey gördüm ama hiçbir internet pornosu beni Bennett'in yatak odasına üfleyen bu ince mercan perdenin ötesinde bekleyen şeye hazırlayamazdı.

Beynim ilk başta neredeyse algılayamıyor. Yatak odasındaki şifonyerin önünde duruyor, ellerini sıkıca üstüne koymuş, bir ananası sikerken kendini destekliyor. Dikenli meyveyi çekmecelerden birinin içine sıkıştırmış, aleti için mükemmel yüksekliğe yerleştirmiştir. Her agresif itişte şifonyerin arkası duvara çarpıyor.

En azından tıklama sesinin ne olduğunu biliyorum.

Kıçını ritme göre esnetirken, kahkahalarımı tutamıyorum. Yani, bu ananasa kimin patron *olduğunu gerçekten* gösteriyor ve Tom Jones'un söylediklerine rağmen, bu kesinlikle sıra dışı.

Sonra Bennett'in başı geriye doğru eğiliyor, gözleri tutkunun sancılılarıyla kapanıyor ve Cat ile benim dik durmak için yapabileceğimiz tek şey bu. Birbirimize tutunuyoruz ve kahkaha gözyaşları gözlerimizi doldururken kuma düşüyoruz.

Tüm karnım ağrıyor ve nefes alamıyorum. Aslında, altıma işemekten bir hırıltı uzakta olduğumdan oldukça eminim, ama duramıyorum. Durmak da istemiyorum. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum.

Ezra koşarak yanımıza geliyor, geniş bir sırıtışla bizi susturmaya çalışıyor ama kardeşi bizi duymuyor. Tutkuya, ananaslara ve altmışların harika melodisine kendini kaptırmış durumda.

Kendimizi toparladıktan sonra pencereye dönüyoruz. Bennett ellerini şifonyerin üstünden çekmiş, böylece çekmecenin içine sıkışmış meyveyi okşayabiliyor. Hamleleri yavaşlıyor ve ananasın tam içinde görevini tamamlamasını hepimiz dehşet içinde izliyoruz.

Ama, Tanrım, da bitmiyor.

Bennett yükünü boşaltmayı bitiriyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Şimdi meyvenin dibini kestiğini ve ortasındaki çekirdeği çıkarıp aleti için mükemmel bir yuva bıraktığını görebiliyorum. Parçalanmış, etli iç organların önünde diz çöken Bennett öne doğru eğiliyor ve yarattığı dış deliği yalamaya başlıyor.

"Ananasın daha lezzetli olduğunu söylediklerini biliyorum ama bunu kastettiklerinden emin değilim," diyor Cat ... tam da şarkı sona ererken.

Bennett'in başı bize doğru savruluyor ve iki ayaklı bir bukalemun gibi ayağa fırlayıp ten renginden pancar kırmızısına dönüşüyor.

Kasıklarını örtmek için yataktan bir battaniye kaparken "Neden yürüyüşe çıkmıyorsunuz?" diye bağıyor. Ama delinmiş ihtişamını görmeden önce değil.

Başka bir şarkı başlar ve Bennett banyoya girmeden önce Celine Dion'un "I'm Your Lady" şarkısını susturmak için müzik setine koşar.

Ezra pencereye doğru eğiliyor. "Yürüyüşte bize katılıp katılmayacağını görmek istedik."

"Artık bunun olma ihtimali çok düşük," diyorum. "Onu pantolonunu indirirken yakaladıktan sonra, takılmak isteyeceğini sanmıyorum."

Cat dudağını ısırıyor ve kıkırdıyor. "Tam tersine, Kindra. Artık başka seçeneği yok. Meyveli küçük sırrının ortaya çıkmasını istemiyorsa, o da gelmek zorunda."

"Seni zeki kız," diyor Ezra. "Tanrım, bu küçük bilgi çok işimize yarayacak."

Bennett'in kapıyı açmayacağını anlayan Ezra kendini pencereden içeri atarken Cat ve ben dışarıda bekliyoruz.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ezra

I Bennett'i ikna etmek biraz zaman aldı ama pencereleri kapatıp kızların hâlâ dışarıda olduğuna ikna ettikten sonra nihayet banyodan çıktı.

Rahatsız edici ananası gözden uzaklaştırmak için acele ediyor, onu odadan çıkarıyor ve sanırım atıyor. Yatak odasına döndüğünde, daha doğal bir cilt tonuna kavuşmuş olsa da hala gözlerimin içine bakamıyor.

"Siz üç ahmak bu yolda ne yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Bu kadar erken saatte hepinizin yürüyüşte ya da uyuyor olacağını düşünmüştüm."

Yatağın kenarına oturuyorum ve yarı açık çekmeceye bakmamaya çalışıyorum. "Kindra seni de yürüyüşe davet etmenin iyi olacağını düşündü. Kendini dışlanmış hissetmeni istemedi."

Cat'in entrikalarından bahsetmiyorum.

"Yürüyüşten nefret ettiğimi biliyorsun," diyor.

"Kindra için çok şey ifade edeceğini düşünüyorum-"

"Bunun ne önemi var ki?" Bana bir bakış fırlatıyor ve sesini alçaltıyor. "Sen sadece kızı beceriyorsun, değil mi? Yani, yarın ona gerçeği söylemeyi planlıyorsun, yani bundan sonra görüşmeye devam edemezsiniz."

Söylemek istediğim her şeyi yutuyorum. Beni gerçekten kırdığını ve ona gerçeği söylemek istemediğimi. Hayatımda ilk kez, kendimi bir başkasına bağlamanın ve diğer herkesten vazgeçmenin nasıl bir şey olabileceğini düşündüm. O anlamaz.

Ama sessizliğim ona her şeyi anlatıyor.

"Ezra, onu elinde tutamazsın. Kafanda kurduğun fantezileri bir kenara bırakmalı ve ona karşı dürüst olmalısın. Ve kendine karşı."

"Kendim mi? Bu da ne demek oluyor?"

Bennett giyinmeye başlar, boxer'ını spor şortuyla, çıplak ayaklarını da yürüyüş botlarıyla değiştirir. "Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun ve bu yürüyüşe doğru olanı yaptığından emin olmak için çıkıyorum. Onu kandırmayı ve kendini kandırmayı bırak. Bugünden sonra bu bir anıdan öteye geçemez."

"Peki ya ona söylemezsem?"

Kardeşim dolapta asılı gömlekleri karıştırırken sırtı bana dönük ama vücut dili her şeyi anlatıyor. Omuzları çöküyor ve gölgelerden bir gömlek çekerken başını sallıyor.

"Bak," diyor, "dürüst olmak için cesaretini toplayamazsan, senin için bunu yapmam, ama sana duyduğum saygıyı da kaybederim."

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Başından beri dürüst olsaydım, ilk engeli bir şekilde aşabilirdik ama şimdi bir yalan kulesi inşa ederek sorunu daha da kötüleştirdim. Bu sıçramayı yapabilmemizin hiçbir yolu yok.

"Ona aşık olduğumu söylemem fikrini değiştirir mi?" Ben soruyorum.

Bennett'in itirafına gülmesini ya da o kaba üslubuyla beni azarlamasını bekliyorum ama yapmıyor. Yatakta yanıma oturuyor ve belki de onu on iki yıl önce bulduğumdan beri ilk kez söyleyeceklerini gerçekten düşünüyor.

"Hayır, fikrimi değiştirmiyor. Sadece yapman gereken şeyi pekiştiriyor." Elini siyah saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Ben aşk gurusu değilim, hatta bağlılık kavramına bile inanmıyorum, ama kızı gerçekten seviyorsan, ona dürüst olmayı borçlu değil misin? O eski söz neydi? Aşk sabırdır, aşk . . . Bilmiyorum ama dürüstlikle ilgili bir şey söylediğine eminim."

"Bu bir deyiş değil. İncil'den bir alıntı" diyorum.

Gülüyor ve omzuma vuruyor. "O zaman alev almadan önce gidip ağzımı yıkasam iyi olacak."

Ve bu konuşmanın sonu. Sanki Bennett'in bir ananası taciz ettiği odada kalp kalbe konuşmuyormuşuz gibi ayağa kalkıp villanın ön kapısına doğru yürüyoruz.

Kapıdan çıkarken saatime baktım. Çok fazla zaman kaybettik ve eğer biraz ateş yakmazsak yürüyüşü kaçıracağız.

Ayaklar.

Bennett güneş ışığına adımını atar atmaz kızlar tekrar gülmeye başlıyor. Her beş saniyede bir kıkırdama krizine girmek zorunda kalırsak asla başaramayız. Ayrıca dürtmelerinin onu gerçekten söylemesini istemediğim bir şey söyleyecek kadar tedirgin edeceğinden endişeleniyorum.

Kızlara "Biraz ara verelim," diyorum ama onlar siyah çizgili göz kapaklarından yaşlar akana kadar gülmeye devam ediyorlar.

Gülme krizinden konuşamayan Kindra, Bennett'i işaret ediyor ve parmağını oynatarak dönüp bakmamı istiyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Arkamda gördüğüm şey sadece odanın loşluğuna ve Bennett'in derin bir tartışma sırasında ayrıntılara dikkat etmemesine bağlanabilir. Kardeşimin bu kararı önceden düşünerek verdiğini hayal bile edemiyorum.

Bennett'e bakarken bir kahkahayı bastırıyorum, yangına körükle gitmek istemiyorum. "Gömleğini değiştirmek isteyebilirsin ama elini çabuk tut. Geç kalıyoruz."

Yere bakar ve üzerinde ananaslar olan bir Hawaii tişörtü aldığını fark ettiğinde yüzüne kırmızının parlak tonu geri döner.

"Hepinizden gerçekten nefret ediyorum," diyor villasına çekilirken.

Adam tekrar ortaya çıktığında -bu kez üzerinde düz beyaz bir tişört vardır- kızlar kahkahalarını kontrol altına almışlardır ve ananas olayı hakkında konuşmamaları konusunda uyarılmışlardır. En azından şimdilik.

Tahta kaldırımından aşağı doğru koşmaya başladık. Son villaya ulaştığımızda sağa dönüp orman yolundan aşağı inmeye başlıyoruz. Yarın sabah bu yol Jim ve Jeff'in av için hazırlık yapmalarına izin vermek üzere kapatılacak. Kalan Sığırlar ormana salınacak ve hepimiz onları yok etmek için serbest bırakılacağız.

Çoğu kişi görecektir ama ben onların arasında olacağımı sanmıyorum. Muhtemelen odama kapanmış, bir bardak köpüklü bir şey içiyor ve bir zaman makinesi diliyor olacağım.

Açık olmak gerekirse, kardeşini yine de öldürürdüm ama bunu çok daha erken ve kardeşinin suçlu olduğuna dair sağlam kanıtlarla birlikte açıklardım.

Yaklaşan dallardan kaçarken ve gezinen ağaç köklerinin üzerinden atlarken, beynim kendi engellerini aşmaya çalışıyor. Eylemlerimin haklı olduğunu kanıtlamanın bir yolu olmalı. ABD kıtasına geri döndüğümüzde, Bennett bana biraz zaman tanırrsa her türlü kanıtı toplayabilirim.

Bennett'ten bahsetmişken, o bizden oldukça ileride. Orman bir labirent, özellikle de neredeyse görünmez patikalara aşına değilseniz, bu yüzden kaybolmamaları için kızlara yakın duruyorum.

Patikadaki bir mola yerine yaklaştığımızda arkamda yüksek bir gümbürtü duyuyorum, ardından kadınsı bir homurtu geliyor. Arkamı döndüğümde Cat'in yerde yattığını görüyorum, ellerini ayak bileğine kenetlemiş, gözlerinin kenarından yaşlar akıyor. Ağlamıyor ama bileğinden fişkıran acı o kadar yoğun ki gözyaşlarını durduramıyor.

Dişlerini sıkarak yan yatıyor ve inliyor. "Sanırım bir şey kırdım."

Kindra arkadaşının yanında diz çöküyor ve gözleriyle yalvararak bana bakıyor.

Cat'in yanına diz çöküyorum ve bileğini ellerimin arasına alıyorum. Şimdiden şişmiş ve derisi morarmaya başlamış ama bir kırık hissetmiyorum. "Sanırım sadece kötü bir burkulma, ama bugün dinlenmen gerekecek. Korkarım senin için yürüyüş yok."

"Onu villasına nasıl geri götürebiliriz?" Kindra soruyor. "Onu ben taşıyım," diyorum.

Sanırım Bennett arkasında olmadığımızı fark etti, çünkü Cat'i kucağıma aldığım sırada koşarak yanımıza geldi.

"Ne oldu?" diye soruyor. "Yavru kedi devam edemeyecek kadar zayıfladı mı?"

Cat yüzünü ona dönebilmek için kollarımda kayıyor. "Birisi ananas mı kokuyor? Tuhaf."

"Yeter," diyorum. "İkiniz de."

Kindra öne çıkıyor ve Cat'in ayak bileğini işaret ediyor. "Bence kaltaklık yapmadığı çok açık Bennett. O yaralı. Ezra onu geri götürüyor-"

Bennett başını sallar. "Gerek yok. Ben yaparım. Sevgili kardeşimin bir fırsatı kaçırmamasını istemem."

"Ne için bir fırsat?" Kindra soruyor.

Bir adım öne çıkıyorum ve Cat'i Bennett'in kollarına bırakıyorum, eğer onu hızlıca susturmaktan başka bir sebep yoksa. Adaşı gibi o da pençelerini kollarıma geçiriyor ve elimde kalmaya çalışıyor.

"Ya beni bir çekmeceye tıkar ve 'What's New Pussycat' şarkısı eşliğinde sikmeye kalkarsa?" diye yalvarıyor ama korkusu bariz bir taklitten ibaret.

Bennett gözlerini devirir ve yürümeye başlar. "Seni Grim'in sikiyle ve Ezra'nın itmesiyle sikmezdim. Sadece çeneni kapa ve dayan."

Cat, Kindra'ya "*Lütfen beni bu meyve sikiciyle bırakma*" gibi bir şey söylüyor. Bennett'i tam olarak bunu yaparken görmeseydik dudaklarını yanlış okuduğumu düşünürdüm.

"Yürüyüşten sonra seni kontrol etmeye geleceğim!" Patikadaki yapraklı bir dönemeçte gözden kaybolurlarken Kindra sesleniyor. Sonra da mırıldanıyor: "Tabii yürüyüşe çıkabilirsek."

Saatime baktım. Yürüyüş beş dakika önce başlamıştı ve daha yolun yarısındaydık. Jim ve Jeff oldukça analisttirler -ve eğlenceli bir şekilde değil- bu yüzden muhtemelen haklıdır.

"Hâlâ yürüyüşe çıkabiliriz," diyorum. "Galloway Köprüsü'ne kadar gidebiliriz zaten. Oraya yakın güzel bir şelale var, size göstermekten mutluluk duyarım."

"Yükseklik yüzünden köprüden geçemiyor musunuz?" diye soruyor.

"Bu korkumu büyük ölçüde yendim ama köprüyü gördüğünde anlayacaksın. Günü sadece ikimiz geçirsek güzel olur, sence de öyle değil mi?"

Gergin bir kahkaha atarak gülümsemeye zorluyor. "Bilmesem, bunu birlikte geçirdiğimiz son gün olarak gördüğünü düşüneneğim. Öyle mi?"

Şu anda cevabını bilmediğim sorular soruyor. Bana kalsa son günümüzü asla birlikte geçirmezdik ama bu benim kontrolüm dışında. Bennett burnumu çiş yerimde tutuyor ve ben de itaat zorunda kalıyorum.

Bu yüzden, büyüyen yığına daha fazla yalan eklemekten söyleyebileceğim tek şeyi söylüyorum. "Eğer bir şey söyleyeceksem, bu kesinlikle birlikte geçireceğimiz son gün değil."

Gülümüyor ve elini uzatıyor, ben de ormanın derinliklerine doğru ilerlerken elini tutuyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kindra

A Güneş yükseldikçe nem oranı da artıyor. Buna bir de büyümüş patikadaki ayak seslerimizin fısıltısı üzerine gelen tuhaf cıvıltılar ve sesler eklenince, kendimi Amazon'un derinliklerinde hayal edebiliyorum Okyanusun ortasında bir ada yerine.

Aşırı büyümüş patikadan bahsetmişken, görünüşe göre dışına çıktık. Ağaç kökleri ayaklarımızın altında kıvrılıp uzuyor ve yeşilliklerin arasından gökyüzünü göremiyorum. "Nerede biliyor musun?" Büyük bir yaprağı uzaklaştırırken soruyorum

yüzümden.

"Elbette, tatlım. Günahkârlar İnzivası başladığından beri bu adaya geliyorum."

Haklısın. Sonuçta hepimiz sahte iddialarla burada değiliz.

Biraz daha yol alıyoruz. Ağaçlar seyrelemeye başlıyor ve uzaklarda bir yerde su akıyor. İleride, şimdiye kadar gördüğüm en köhne köprü iki kayalık arasında sallanıyor. Boğumlu budaklar, ayakları oluşturan yıpranmış ahşap kalasları bir arada tutuyor.

Ezra ayaklarının ucuna basarak arkasına yaslanır ve gülümser. "Galloway Köprüsü'ne hoş geldiniz. Adını nereden aldığını bilmek ister misiniz?"

"Bunu yapan kör adamın adı Galloway miydi?"

Ezra güler ve başını sallar. "İlk yıl köprü beş-üç-sekizdi çünkü beş-üç-sekiz numaralı sığır inşaat sırasında düşerek öldü. İkinci yıl Balıkçı'nın köprüsüydü. Balıkçı da dengesi çok kötü olan bir seri katildi. Şimdi, Galloway

Köprü. Geçen yıl Jim sessiz bir yatırımcı getirdi. Söylemeye gerek yok ama bu anlaşmadan çok daha fazlası suya düştü."

Bu çok karanlık.

Köprünün ötesine, diğer tarafı dolduran sık bitki örtüsüne bakıyorum. "Orada ne var?"

"Orası avlanma alanının bir parçası."

"Av nedir? Bundan birkaç kez bahsedildiğini duydum."

"Tatil köyünde kalmanın en önemli özelliği. Jim kalan tüm sığırları adanın bu izole bölgesine götürür ve onları serbest bırakır. Burada ve köprünün karşısında dağılırlar."

"Yani yarın uyursam, bir tecavüzcüyle aramdaki tek şey birazcık orman ve bu zavallı köprü bahanesi mi olacak?"

"Endişelenecek bir şey yok, tatlım. Jim'in çevrede gizlenmeyi seven birkaç fedaisi var. Yanlarından geçmeye çalışan herkesi indirirler."

"Anlaşıldı. Ama ormanda kalırlarsa ne olur? Orada hayatta kalabilirler mi?"

"Hayatta kalan olursa -ki bu pek sık olmaz- adada çalışma fırsatı bulurlar. Jim herkesin her an nerede olduğunu bilsin diye onlara takip cihazları takılıyor. Yamyam şef mi? O nadir kurtulanlardan."

"Ya arkadaşın hayatta kalırsa?"

"Gary mi? Hayır, Gary hayatta kalamaz. Bennett yaptıklarından sonra ona izin vermez."

"Ne yaptığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ölüm emri için elimde fazlasıyla kanıt var. Ben özel dedektifim, unuttun mu?" Ezra bir dalı kavırıyor, ben altına girip köprüye yaklaşırken yolumdan çekiyor.

"Ah, doğru ya. Kardeşini böyle buldun."

Ezra'nın dolabındaki iskeletleri tanımak için çok zamanım var, bu yüzden kişisel soruları bırakıyorum. Şu anda daha çok köprünün diğer tarafında beni nelerin beklediğini görmekle ilgileniyorum.

"Oraya gidebilir miyiz? Avlanma alanına?" Ben soruyorum.

Ezra sakın davranmak için içindeki her şeyi ortaya koymasına rağmen susuyor. Titreyen elini cebine sokuyor ama ben onun nadir görülen zayıflığına tanık olmadan önce değil.

"Adanın o kısmına giden tek bir yol var," diyor, "o da köprüden geçmek."

"Büyük kötü Crumpet Katili korkuyor mu?" Parmaklarımı göğsünde gezdirip çenesine dokunuyorum.

Sırıttıyor ve gömleğinin üzerinde temizleyebilmek için gözlüklerini çıkarıyor. "Gelecek yıl Ezra Carter köprüsü olmasını istemiyorum, o yüzden neden sana adanın gizli mücevherlerinden birini daha göstermiyorum?" Dalı tekrar önümden çekiyor ve ormana geri dönüyoruz.

Geldiğimiz yoldan aynı var olmayan patikayı takip ediyoruz, ama sonra Ezra bir ağaçtan sağa dönüyor. Nereye döneceğini nasıl bildiğinden emin değilim, çünkü tüm ağaçlar bana aynı görünüyor. Nereye gittiğini bildiğinden emin olup olmadığını sormak üzereyken kulaklarıma yine akan suyun sesi ulaşıyor. Sonra bir açıklığa adım atıyoruz ve zorlukla nefes alabiliyorum.

Ondan asla şüphe etmemeliydim.

Sessizliğe gömülmüş bir halde, adanın gizli güzelliği karşısında hayranlık içinde duruyorum. Devasa ebegümeci bitkileri su kenarında yabani olarak büyümeye bırakılmış, yeşilliği kırmızı, turuncu ve pembenin parlak sıçramalarıyla süslüyor. Dalgalı yüzeyinin altını göremeyeceğim kadar koyu ve derin bir maviye sahip olan sudan çıkan kayaların üzerinde yosunlar büyüyor.

Bir şelale yüksek bir uçurumun kenarından aşağı akıyor ve aşağıdaki büyük bir havzaya düşüyor. Niagara Şelalesi değil ama olması da gerekmiyor. Ezra ve benim için tropikal bir vaha.

Ezra tişörtünü çıkarmaya başlıyor ve ben şimdi başka bir nedenden dolayı sessizliğe gömülüyorum. Yüzmeye gitmeyi mi planlıyor?

"Mayo giymedim," diyorum. "Ben de giymedim." Şortunu çıkardı. Hayır.

Kesinlikle çıkarmadı.

Parmak uçlarını gömleğimin eteğinin altından geçiriyor ve tüy kadar hafif bir dokunuşla kaldırmaya başlıyor. Gözlerim tüm bu kayaların ve ağaçların arkasında saklanıyor olabilecek insanları tararken, ellerimi onunkilerin üzerine koyarak onu durduruyorum. Biraz gevşememi sağladı ama çıplak yüzmeye hazır olduğumdan emin değilim.

"Burada soyunamam," diye fısıldıyorum. "Biri beni görebilir."

Ezra etrafına bakıyor, tam bir daire çiziyor ve bana mükemmel arka tarafını ve o korkunç dövmesini gösteriyor. Kıcının yanaklarının üzerinde seksi gamzeleri bile var. Bu İngiliz koro çocuğunda böyle şeytani bir damar olduğuna hâlâ inanamıyorum.

Tekrar bana döndüğünde omuzlarını silkiyor. "Eğer o kadar utangaçsan kuşları korkutup kaçırabilirim, ama bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

balık."

"Neden sen iyi bir çocuk olup yüzmeye gitmiyorsun, ben de bu kayanın üzerinde oturup seni izliyorum?" Oturmak için hamle yapıyorum ama kolumdan tutup beni çıplak bedenine doğru çekiyor.

"İyi bir çocuk, ha? Şimdiye kadar pek iyi olduğumu söyleyemem."

Ağzını benimkine bastırmadan önce cümlesini zar zor tamamlıyor. Onun kucağında rahatlıyorum ve kıvılcımlar uzuvlarımdan geçerken güneşin ıslattığı bedenine yaslanıyorum.

O uzaklaştıkça, kararlılığım ve dizlerim zayıflıyor.

"Bunu kazanamayacağım, değil mi?" diye soruyorum.

Alnımdan öpüyor. "Hiç şansın yok. Şimdi soyun."

Mükemmel çıplak kıcını oturmak istediğim kayanın üzerine yerleştirdikten sonra tüm dikkatini bana yöneltti.

Daha önce hiç ormanın ortasında bir erkek için soyunmamıştım, bu yüzden umarım cesaretimi toplarken bana katlanabilir. Gömleğimden başladım. Başlamak için en kolay yer orası gibi görünüyor. Fazla bir şey yok, o yüzden yırtıp atıyorum.

"Yavaşça, evcil hayvanım," diyor. "hiçbir yerimiz yok."

Ona sırtımı vererek şortumu çözüyorum ve kalın kalçalarımıdan aşağı indiriyorum. Onu göremiyorum ama belimden eğildiğimde çıkardığı derin iniltiyi duyuyorum.

"Sana vücuduna ne kadar bayıldığımı söylemiş miydim?" diye soruyor.

"Olabilir," diyorum bağcıklarını çözüp botlarımı çıkarırken. "Ama bir kız duymaktan asla bıkmaz."

Sadece ince dantelli bir sütyen ve neredeyse hiç olmayan bir külot giyerek ona doğru adım atıyorum. Ereksiyonu, sözleri kadar yüksek sesle konuşuyor ve bana ne kadar mükemmel olduğuma inandığını gösteriyor.

Öne eğilip karnımı ısıtıyor. "Gerisini çıkar. Hepinizi görmek istiyorum."

"Yavaş gitmemi söyledin, ben de belki bununla yüzerim, sonra villaya döndüğümüzde geri kalanını çıkarırım diye düşünüyordum." Öpücükleri aşağıya doğru inerken kelimeleri çıkarmak için acele ediyorum. "Ama belki de sadece onları çıkarabilirim."

Sütyenimi açmak için arkama uzanıyorum ama o ayağa kalkıp ellerimi savuşturuyor. Tek elini kullanarak, kirli parmaklarının hareketiyle sütyenini açtıkları o şık fuckboy numarasını yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. Bir centilmen gibi kopçayla uğraşıyor.

Dantel düşerken göğüslerim gevşiyor. Elleri onları kavırıyor, parmak uçları çakıllı meme uçlarımı ararken nazikçe sıkıyor. Isı

Bacaklarımın arasındaki kurslar.

Eğiliyor ve göğüslerimi öpmeye başlıyor, sonra vücudumda aşağı doğru ilerliyor. Ağzı yol gösteriyor, külotuma doğru bir yol açıyor. Sonra onlar da gitti.

Ne kadar çıplak olduğumu fark ederek suya doğru acele ediyorum ve neredeyse bir kayaya takılıp düşüyordum. Ezra hemen arkamda ve yere düşüp boynumu kırmadan önce beni yakalıyor.

"Yeni bacaklarınla ilk günün mü?" diye soruyor.

Elini can havliyle kavriyorum ve tekrar öne çıkıyorum. "Hayır, ama eğer dikkatli olmazsam-"

Kayalar yok oldu ve aşağı indim. Görünüşe göre, havzanın dibini görmek imkansızdı çünkü öyle bir yer yoktu.

Yukarı doğru sığıyorum ve yüzümdeki saçları siliyorum. Ezra bana elini uzatıyor ama beni sığılıktaki kayalıklara geri çekerken gülmeyi kesmiyor.

"Şelaleden biraz daha uzağa yürüyelim," diyor bana rehberlik ederken. "Orada su biraz daha derin ama az önce düştüğün kuyu kadar derin değil Timmy."

Koluna vuruyorum ve onunla birlikte gülüyorum. Başka ne yapabilirim ki? Kendimi nehirden yeni kurtarılmış bir çuval kedi yavrusu gibi hissetmeme ve öyle görünmeme rağmen Ezra'da beni mutlu eden bir şeyler var.

Havuzun kenarında birlikte suya giriyoruz. Sırtımı neredeyse bir tür sandalye oluşturan büyük bir kayaya dayıyorum. Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor ve kalçalarımı kaldırıp başını yüzeyin altına indirirken kendimi kayaya yaslıyorum.

Bacaklarımın arasında kabarcıklar yükseliyor ve gıdıklanma hissi çıplak tenime bin dokunuş gibi geliyor. Sonra dili dudaklarımın arasından kayarak beni sıcaklığıyla sarıyor.

Geriye uzanıp sert kayayı kavrarken sudaki yansımamı bir anlığına yakalıyorum. Dalgalanan kıvrımlarım bana bakıyor. Meme uçlarım hafifçe merkezden uzakta ve göğüslerim benim beğenime göre biraz fazla sarkık. Beni nasıl böyle görebiliyor?

Ama sonra beni suyun altında yutarken dili tüm güvensizliği silip süpürüyor.

Saniyeler sonra yüzeyi kırıyor ve hava alıyor. Ağzı meme ucumu sarıyor, emiyor ve ısırtıyor ama bu yeterli değil.

"Lütfen," diye inliyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Benim için zevk."

Tekrar ortadan kayboluyor ve lanet olsun, onu bacaklarımın arasında görmek harika bir his. Ezra asla susmuyor ve bu becerisi dilinin üzerimdeki hareketlerine de yansıyor. Sanki klitorisimin üzerinde bir hikaye anlatıyor.

Ben hâlâ zevkten şaşı olmuşken beni aşağıya çekiyor, böylece beni yutarken sırtüstü yüzüyorum. Su tüm sesleri bastırıyor ve ben elimde olmadan kalçalarımı başının etrafına sıkıştırıyorum ve yıldızları gördükçe göz kırpıyorum.

Tam orgazmın kıyısında sallanırken, tekrar havaya kalkıyor. "Normal bir insan gibi ön sevişme yapmayı hiç duymadın mı?"
Nefes nefese kaldım.

"İkimiz hakkında da hiçbir şey normal değil, tatlım. Sıkıcı seksin de yeri ve zamanı vardır, şelale gibi ön sevişmenin de yeri ve zamanı vardır."

Buna itiraz edemem.

Ezra elini belimden çekiyor ve ben de bedenimin batmasına izin veriyorum. Beni içine çekiyor. Bacaklarım beline dolandığında, boyu amıma baskı yapıyor. Sudaki soğuğa rağmen, kaya gibi sert ereksiyonunu korumakta hiç zorlanmıyor.

Bacaklarımı belinden çözerek ona gülümsüyorum. "Senin sıran."

Onun güçlü bedenini bir dostluk hattı gibi kullanarak, ağzım sikiyle buluşana kadar kendimi alçaltıyorum. Ancak ne zaman kalçalarını bıraksam, vücudum yüzeye doğru yükselmeye başlıyor. Ezra sorunu fark ediyor ve beni suyun altında tutarken bir kayanın üzerine oturabilmek geri çekiliyor.

Bir sistem geliştirdik. Neredeyse boğulana kadar onu emiyorum, sonra o beni yukarı çekiyor. Kolumdan tutulup sudan çıkarılana kadar her şey harika gidiyor. Ama sonra aşağı bakıyorum ve Ezra'nın hala kayanın üzerinde oturduğunu fark ediyorum, yüzündeki ifade hissettiğim şaşkınlığı gözler önüne seriyor. Suyun üzerinde, beni yakalayan kişiyi tanımak için dönüyorum ... ve Ice Pick ile yüz yüze geliyorum. "Diğer katılımcıları boğamazsın!" diye bağırıyor beni sürüklemeye başlarken.

beni kıyıya çıkarıyor. Elinde ama kurtulamıyorum.

"Ona izin veriyordum!" Bağırıyorum ve etli eli sonunda kolumu bırakıyor.

Suya geri yuvarlanıyorum ama içinde bulunduğum durumu dert etmiyorum. Göğüslerimi örtmek için daha da alçalıyorum. Aşağılanmış olmak, en azından çıplaklığımı anlatmaya yetmez. Tüm vücudumun kızarmasından kaynaklanan ısı suyu kaynatırsa, şaşırmayacağım.

"Buz kıracağı," diyor Ezra gülümseyerek. "Aslında onu boğmuyordum ama sanırım bu hoşuna giderdi."

Ezra'ya yaklaşıp yan tarafına yumruk atıyorum. *Kapa çeneni.*

Ice Pick, adaşını çimlere bırakmadan önce elinde döndürüyor. Sonra da şortunu güneşten yanmış bacaklarına geçiriyor. Tanrım, bu tatilde hayatım boyunca yetecek kadar sık gördüm.

Ice Pick ile fazla zaman geçirmemiş olsam da, odayı okuma konusunda harika olmadığını biliyorum. Bir sonraki hareketiyle beni haklı çıkarıyor. Tamamen çıplak bir şekilde havuza atlıyor.

Su bana doğru akıyor ve yüzüme çarpıyor. Öksürüp gözlerimden havuz suyunu sıyrırken, sadece bir tür Jaws-porno karışımını hayal edebiliyorum. Ezra'ya yaklaşıyorum, böylece neredeyse kucağında oluyorum. Buz Kıracağı benim herhangi bir şeyimi ısırarak isterse, Ezra'dan bir ısırık alacaktır.

Ice Pick içten bir kahkahayla ortaya çıkıyor, bıyıklarından su damlıyor. "Sen güzel bir şeysin, günışığı," diyor bana doğru sürüklenirken gülümseyerek.

Ezra sakince aramıza giriyor. "O güzel şey *benim*, Ice," diyor gülümseyerek. "Senden hoşlanıyorum ama onun ilgisini paylaşacak kadar hoşlanmıyorum."

Buz Kazması yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırır. "Zaten bir hak iddia ettiğini fark etmemiştim. Saygısızlık etmek istemedim Ezra. Sanırım neredeyse tüm geri çekilmeyi kaçırmışım, filizlenen romantizminiz de dahil. Olimpiyatlardan kısa bir süre sonra villama kapandım. Sanırım ilk gece kötü bir şey yedim."

Kötü bir şey mi yediniz? Bir ihtimal insan gibi mi? Ezra başını sallıyor. "En azından avı kaçırmadın."

"Kendimi iyi hissetmesem bile bu avı hiçbir şey için kaçırmazdım." Buz Kıracağı bize yaklaşıyor. Biraz fazla yakın. Suyun altındaki minik askerini görebiliyorum ve bir miğferden biraz daha fazlası. Tanrı onu korusun.

Ezra başını sallayarak, "Yapılacak büyük bir şey olduğu kesin," diyor.

Şu anda nasıl rahatça sohbet edebiliyor? Grup çıplaklığımızdan daha fazla rahatsız olamazdım. Üç kişinin kalabalık olduğu kesin.

"Bunu yanlış okumuşum," diyor Ice Pick soluk bir gülümsemeyle. "Sanırım sahile geri dönsen iyi olacak. Şef öğle yemeği için sandviç tahtası hazırlıyor."

Bunun bir grup seks partisi olacağını mı düşünmüştü? Hayır, teşekkürler. Bir psikopatın içime girmesine izin verdiğime şaşırdım. Ben burada kendinden nefret eden bir iğne yastığı değilim. Her geleni kabul etmiyorum.

Garip ayrılık sözlerimizi söylüyoruz ve Ice Pick yüzerek kıyıya geri dönüyor.

Ezra ve ben birbirimizden başka her yere bakarken o giyinip gidiyor.

Yalnız kaldığımızda, "Bu rahatsız edicinin de ötesindeydi," diyorum.
Muhteşem seks maceramız artık uzak bir anı.

"Özür dilerim. Biz katiller sosyal işaretleri okumakta biraz beceriksizizdir."

"Bunun neresinde bize katılın diyor?" Aramızı işaret ederek soruyorum.

"Onun yerinde olsaydım, ben de denerdim." Elini yüzünde . "Sanırım artık geri dönmek istiyorsun?"

Kıyıya doğru yüzmeye başladım. "Evet, şu sandviç tahtası kulağa çok hoş geliyor."

Yirmi Altıncı Bölüm

Ezra

TIce Pick'le yaşadığımız olay günümüzün geri kalanını tamamen raydan çıkarma potansiyeline sahipti, ancak Kindra bunu sineye çekti ve ormandan geri dönerken bu olaya güldü. Tam öğlen vakti pavyona ulaştık ve

Otur.

Maurice'in asistanı telaşla yanımızdan geçiyor, önümüze bir sandviç tahtası koyuyor ve diğer masalardaki eksik malzemeleri dolduruyor. Büyük ahşap tahtanın her iki ucunda çeşitli dilimlenmiş ekmekler duruyor. Et seçenekleri ağzımı sulandırıyor: hindi, jambon ve inekten elde edildiğini umduğum biftek. Her bir et parçası rulo haline getirilmiş ve bir kase mayonezin etrafına yerleştirilmiş.

Kindra bir bıçak alır ve kremi beyaz maddeyi işaret eder. "Bu aslında mayonez, değil mi?" diye soruyor asistan tekrar yanından geçerken.

Asistan vızıltısını kesti ve yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle kıpırdamadan durdu. Bize *viande d'homme* servis ederken bu kadar endişeli görünmüyordu. O mutfakta başka şeyler kullanıyor olabileceklerini varsaymak çok da zor değil.

Onu destekliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu geçerli bir soru. Gerçekten sadece evet ya da hayır cevabı."

"Hasta!" diye bağılıyor kalın Fransız aksanıyla.

"İnsanları yemek de öyle," diyor Kindra, adam tamamen telaşlanmış bir halde kaçarken nefesinin altından.

Kindra'nın öğle yemeğinin tadını çıkarmasını istiyorum, bu yüzden takım için bir tane alıyorum. Elindeki bıçağı alıp ucunu karışıma batırıyorum ve tadına bakıyorum.

"Bu mayonez," diyorum rahat bir nefes alarak.

"Teşekkür ederim." Bıçağı parmaklarımın ucundan çekip alıyor ve sandviç yapmaya başlıyor.

Bennett pavyona gelip önüme otururken "Tünaydın," diye şarkı söylüyor.

Kardeşim buradaysa, baş düşmanı nerede? Şarkı söyleyerek karşılması beni, onu şifonyerin içine tıktığından endişelendiriyor. ..ama onu becermek için değil.

Lütfen bana onu öldürmediğini söyle.

"Bennett, Cat nerede?" diye sordum.

Birkaç dilim ekmek, peynir ve et alır ve hepsini bir araya getirir. "Yavru kedi uyuyor."

Kalıcı olarak değil, umarım. Ama sonra Bennett'in Gary'ye bir uyku kokteyli hazırladığını hatırlıyorum. "Ona ilaç mı verdin?"

"Onu uyuşturmak mı?" Kindra'nın gözleri fal taşı gibi açılır.

"Sakin ol," dedi Bennett. "Ayak bileği oldukça ağırılı görünüyordu, bu yüzden uyumasına yardımcı olacağını düşündüm."

Kardeşıme bilmiş bir bakış attım. Nezaket onun repertuarında yok.

Boğazını temizliyor ve ekliyor: "Ayrıca, bir *Sünger Bob Kare Pantolon* tema şarkısının kaba bir versiyonunu söylemeyi ancak bu kadar uzun süre dinleyebilir."

Kindra kıkırdar ve nefesinin altında melodiyi mırıldanmaya başlar. "Sırada sana ilaç vermek var mı?" Bennett sorar.

Omurgam içgüdüsel olarak sertleşirken, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diyorum.

"O bana bok atabiliyor ama ben ona karşılık veremiyorum öyle mi? Rol yapmayı bırak." Bennett rulo haline getirilmiş bir hindi parçası kapıp ağzına atıyor, ama aklına gelen bir düşünceyle gözlerindeki parıltıyı yakalamadan önce değil. "Gece Yarısı Mazoşisti'nin av için geldiğini biliyor muydun?"

Tükürüğümde boğuluyorum.

"Kim o?" Kindra sırtımı sıvazlarken soruyor.

Öksürmeye devam ediyorum.

Bennett gülümsüyor. "O eski bir arkadaş, değil mi Ezra?"

Bana garip bir bakış attı ve ben de anladım. Kim iyi bir arkadaşının yakında geleceğini duyduğunda böyle tepki verir ki?

Kindra konuya girmek yerine sırtımı sıvazlamaya devam ediyor. Durup bana baktığında hâlâ panik içinde öksürüyordum.

"Tamam, havasızlıktan boğulmadan önce sana bir içecek getireceğim," diyor. "Su iyi mi?"

"Muhteşem," diyorum yüzüme yapıştırdığım en acı gülümsemeyle. Ne olursa olsun, açık hava barına yöneldiğinin farkına varmıyor. Hemen Bennett'le yüzleşmek için dönüyorum. "Maverick ne zamandan beri geliyor?"

"Jim görevini erken bitirdiğini söyledi, ben de ona bir davetiye gönderdim. Dürüst olmak gerekirse, gelmekten daha fazla memnun olamazdı."

Bu gördüğüm en alçakça darbe. Midnight iyi bir arkadaşımız ve onu neredeyse birbirimizi tanıdığımız kadar uzun süredir tanıyoruz. Yani benim Crumpet Katili olmadığımı biliyor.

Bu da her şeyin yüzüme patlayabileceği anlamına geliyor. "Sana ne yaptım Bennett?"

"Bana *hiçbir şey* yapmadın. Cinsel yolla bulaşan hastalık geçmişimi tüm adaya duyurmak dışında."

"Maverick'i davet ettin çünkü ben Lanet , Bennett."

"Hayır, bununla hiçbir ilgisi yok." Bennett tahtadan biraz ekmek alır ve mayonez sürmeye başlar. "Sadece ona söyleyeceğini sanmıyorum. Ona avdan *önce* söyleyeceğini söylemiştin, o yüzden hiçbir şeyi berbat etmemeli. Zaten biliyordur."

Buraya gelmeden ve ona söylemeye cesaret edemediğim her şeyi anlatmadan önce ona ulaşmalıyım. Bencil tarafım onu öngörülebilir bir gelecek için karanlıkta tutmak istiyor. Bu hiç adil değil. Sonunda birine aşık oldum ve o benden koparılacak. Ama bunu ondan saklamaya hakkım var mı?

Çünkü buradaki kötü adam benim.

Kardeşini öldürdüğüm için değil -bok herif ölümü hak etmişti- Kindra'ya yalan söylediğim için. Ama nasıl duracağımı bilmiyorum.

"Bennett-"

"Hayır, Ezra. Beni kendi tarafına çekmeye çalışma. O zavallı kızın kalbiyle ve vajinasıyla yeterince oynadın." Her bir et türünü ve en az iki farklı peynir türünü kapmaya başlar ve hepsini mayonez yığınının üzerine tıktırır.

"Anlamıyorsun. Birinin seni önemsemesinin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Pek çok kadın benimle ilgilendi Ezra. Duygular *değil* karşılıklı oldu."

"O zaman içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun-"

"Hey, çocuklar, neden bu kadar öfkeyle konuşuyorsunuz?" Kindra önüme bir şişe su koyup yerine otururken soruyor.

Bennett ve ben birlikte cevap veriyoruz. Ne yazık ki ben spor diye bağırırken o siyaset diye haykırdığı için yanıtlarımız farklı oluyor. Kötülüklerini gizlemekte başarılı olan insanlar için, bu işi gerçekten berbat ediyoruz.

"Spor ve politika," diye açıklıyorum

Kindra'ya. "Kulağa çok sıkıcı geliyor."

Bennett sandviçinden bir ısırık alırken gülümseyerek, "Uzun sürmeyecek," diyor.

Yemin ederim kalp krizi geçirmemi istiyor. İşte burada.

Tüm dünyam yanıyor ve hiçbir şey yolunda değil. Mutluluğu hak etmiyor olabilirim, onu da hak etmiyor olabilirim ama bir süre daha öyleymiş gibi davranamaz mıyım? Tanrı'nın lütfunu beklemiyorum ama Lucifer da bana bir anlaşma teklif etmiyor. Ve ona sahip olabilmek için ne isterse verirdim.

Benim ruhum ve sonsuz lanet karşılığında onun sevgisi bir ömür boyu sürecek.

Ama buna sahip olamam. Birkaç saatim daha var, sonra bitecek. En iyi şekilde değerlendirmeliyim.

Kindra'ya dönüyorum. "Bowlinge gitmek ister misin?"

Sandviçini indiriyor. "Jim adada bir bowling salonu mu inşa etti?" "Tam olarak değil. Sadece sahil kenarında hazırlanmış iki şeritli küçük bir iş. Sen kullan

İnsan kafalarını bowling topu olarak kullanıp kumda duran bazı uzuvlara doğru fırlatıyor. Jim'in ürkütücü yaratımı. Dürüst olmak gerekirse, daha çok cornhole ile karışık bowling gibi, ama çok eğlenceli ve biraz stres atmak için iyi bir yol."

"Daha yemek bile yemedin," diyor boş tabağımı işaret ederken.

Bennett kolesterollü sandviçinin kalanını mideye indirmek için bir bira içiyor, sonra bir tane daha hazırlamaya başlıyor. "Şu anda çok aç olduğunu sanmıyorum." "Ben giderim," diyor yemeğinin son lokmasını yerken. "İyi bir yere benziyor

zaman."

Daha fazla mücadele etmesini beklerdim, çünkü genelde onu oyuna katmak için dişlerini çekmemiz gerekirdi. Bu hoş bir sürpriz oldu.

"Kardeşimin katili hakkındaki gerçeği öğrendiğim için artık gerçekten eğlenebileceğimi hissediyorum," diye ekliyor ve kalbim sönen bir yıldız gibi kendi içine çöküyor.

Bennett boğazını temizliyor, iltihaplı bir yaraya tuz ekliyor. Bileğini masanın altından tekmeliyorum ve bir sonraki sandviçin onu dışarı çıkarması için dua ediyorum.

Vedalaşıyoruz. Kindra, Bennett'e veda ediyor. Ben sadece yürüyüp gidiyorum.

Yıllar önce kardeşimi aradığımda hayal ettiğim şey bu değildi. Kardeşçe bir bağ paylaşacağımızı ve birbirimizi destekleyeceğimizi düşünmüştüm ve çoğunlukla da öyle yaptık, ancak ahlaki pusulası olmayan biri için, sahtekârlığım konusunda çok güçlü hissediyor gibi görünüyor. Belki de daha derindedir.

Belki Bennett beni kaybetmekten korkuyordur.

Kindra ve ben sahile iniyoruz. Zihnim, maskaralığımı sürdürmenin yollarını arıyor ama zamanım tükeniyor. Bennett'in gerekçesi ne olursa olsun, Kindra ve beni devasa bir uçurumla ayırmaya kararlı.

Kesik kafalardan oluşan bir yığına ulaşıyoruz ve bazılarını katıldığımız oyunlardan tanıyoruz. Diğerleri tanınmayacak kadar çürümüş. Sinekler ürkütücü yığına üşüşüyor.

İki şerit iple kordon altına alınmış ve sonunda parçalanmış kollar ve bacaklar kumdan dışarı çıkmış. Uzuvarları dik tutmak için etin içine metal çubuklar çakılmış. Ne de olsa sertlik sonsuza dek sürmüyor.

Kafa yığınının doğru bir adım atıyorum ve en üstten bir tane koparıyorum. Kindra için daha taze bir tane seçiyorum ki dokunduğunda derisi dökülmesin.

Kafayı onun eline veriyorum, sonra da kulvarları gösteriyorum. "Amaç bir kafa almak, fırlatmak ve mümkün olduğunca çok sayıda lobut düşürmek."

Kindra kafayı inceler, sonra devam etmeye karar verir. İki parmağını burnuna, birini de ağzına sokar. İlk şeride doğru adım atar, kafayı kaldırır, sonra durur.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını eğiyor ve omuz silkerek bana dönüyor. "Emin değilim. Köşkten ayrıldığımızdan beri bana neredeyse hiç bakmadın ve sahilde yürürken de sessizdin. Bir şeyler ters gidiyormuş gibi hissediyorum. Ne değişti?"

"Bir şey değil, tatlım. Söz veriyorum. Sadece avı düşünüyordum. Hepsi bu kadar."

"Bu konuda gerçekten heyecanlıyım. Artık her şey geride kaldığı için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Daha hafif. Ve hepsi senin sayende." Kindra kesik kafayı kavrayıp altı kol ve bacağı yanlara savurarak aşağı atarken gülümseyerek bana bakıyor.

Ama sözleriyle, *içimdeki* her şeyi söküp attı. *Hepsi senin yüzünden.*

Evet, on yıllık ıstırabı. Kardeşi için döktüğü her gözyaşı. İnsanlığa olan güvenini kaybettiği için başkalarıyla bağlantı kurma mücadelesi. Bunların hepsi benim yüzümden.

Normalde onun gülümsemesini görmeyi severim ama şimdi onun gülümsemesi benim ölüm fermanım. Bu gece, kimsenin şansı olmadan, ona gerçeği söylemeliyim. Kolay olmayacak ama bu benim son kurtuluş şansım.

Maverick ona kötü niyetle söylememiştir. Bennett gibi değil. Ama Maverick genç ve olması gerektiği kadar ağzı sıkı değil. Gençlik coşkusuyla, neden söylememesi gerektiğini açıklasam bile, ağzından kaçırıp bana AA diyebilir.

Şimdilik, kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeliyim. Bu son saatleri unutulmaz kılabilirsem, belki de yaptıklarımı unutmasına yardımcı olabilirim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kindra

A Bu sıcakta birkaç tur bowling oynadıktan sonra serinlemeye fazlasıyla hazırım, bu yüzden bir su aktivitesine katılmak için iskeleye doğru gidiyoruz.

İnzivanın ilk birkaç gününü kaybettikten sonra, kalan zamanımda bu deneyimi yaşamak için gerçek bir çaba göstermeye hevesliyim.

Ezra öğle yemeğinden sonra girdiği bunalımdan kurtulmuş görünüyor. Ruh halini bozuyor gibi göründükleri için spor ve politika konularından kaçınmak için aklıma bir not alıyorum.

Balıkçı teknesine biniyoruz ve dalgıç kıyafetlerimizi giymek için güvertenin altına iniyoruz. Ice Pick, Maudlin Rose ve Grim çoktan giyinmiş ve kaptan köşkünde bekliyorlar.

Dalış kıyafetlerini çıkarmadan önce Ezra bana tüplü dalış hakkında hızlandırılmış bir kurs verdi. Bu hobi hakkında tekneye ilk bindiğim zamankinden daha fazla şey biliyorum ama yine de katılacak kadar bildiğimi sanmıyorum. Sonra Ezra bana bir neopren kıyafet uzatıyor ve ben asıl aktiviteden çok kıyafetten korkuyorum.

"Bunun içine nasıl sığacağım?" Dalış giysisini tutarken soruyorum. "Cat benden daha küçük ve bu şeyin içine bile sığmaz. Sanki bir sopa insan için tasarlanmış gibi görünüyor."

Ezra takım elbisesini kaldırır. "Tam oturması gerekiyor, evcil hayvan. Donmaman için yalıtkan bir bariyer oluşturuyor. Ayrıca ısınmak için elbisenin içine işemen de tavsiye edilir."

"Sidik izolasyonu. Anladım."

Kıkırdıyor ve takım elbisemi giymeme yardım ediyor, o kadar da kötü değil. Onlu yaşlarımda sonlarında dolgun vücudumu benimsemeden önce denediğim bel eğiticiyi giymekten daha kötü değil.

Şeytani, bir deri bir kemik kalmış Teletabiler gibi görünen Ezra ve ben merdivenlerden yukarı çıkıp üst güverteye çıkıyoruz. Ezra gözlerini güneşten koruyor ve kaptan köşküne doğru bakıyor. Grim bize baş parmağıyla işaret ediyor ve biz de demir alıp biraz sığır öldürmeye hazır olduğumuzu belirtiyoruz.

Ice Pick aşağı iniyor, o ve Ezra çapayla oynarken Maudlin Rose ve ben oturup izliyoruz. Yanımdaki sessiz kadına göz ucuyla bakıyorum. Şu anda tepeden tırnağa neoprenle kaplı, herhangi birinin büyükannesi gibi görünebilir. Kıç deliğini güneşlendirmekten de hoşlanan, çok aranan bir seri katil olduğunu asla bilemezsiniz.

"Bugün hava çok sıcak,"
diyorum. Gülümsüyor ve başını
sallıyor.

"Umarım su bizi serinletir."
Rose'dan daha fazla gülümseme ve baş
sallama. "Ne düşünüyorsun-"

Koltuğundan kalkıp uzaklaşıyor ve kaptan köşküne doğru ilerliyor. Görünüşe göre odayı okuyamayan tek kişi Ice Pick değil, zavallı kadını kaçmak zorunda kalacak kadar sinirlendirdim.

Ezra yanıma dönüyor ve o garip etkileşimden sonra bana eşlik ettiği için memnunum.

"Neden konuşmuyor?" Ben soruyorum.

"Maudlin Rose?"

Başımı salladım.

"Boynundaki yara izini hiç fark etmediniz mi?"

"Hayır. Çoğu zaman çıplaktı, o yüzden çok yakından bakmak istemedim."

Göğsünden derin bir kahkaha yükseliyor ve mayomun kasıklarını eritiyor. Tanrım, seksi olmayan bir şey yapıyor mu?

"Konuşamıyor, canım," diyor. "Çoğumuz bizi bu işe iten bir tür travma yaşarız. O da farklı değil, ama senin ya da benim gibi seçici bir katil değil. O erkekleri hedef alıyor ve tek şartı bir penise sahip olmak."

"Peki onu bu yola sokan neydi?"

"Henüz on beş yaşındayken evlendi ve adam birden fazla yönden canavardı. Kısa bir süre sonra sarhoşken öfkeyle boğazını kesmeye çalıştı.

balayından sonra. Hayatta kaldı ama ses telleri onarılamayacak kadar hasar gördü."

Elim boğazıma doğru kalkıyor. "Aman Tanrım, bu korkunç."

"Gerçekten öyle. Bu yüzden ona evet ya da hayır cevabı olmayan hiçbir soru sormuyoruz."

"Lanet olsun. Bu neden çekip gittiğini açıklıyor. Şimdi kendimi bok çuvalı gibi hissediyorum."

Rahatlatıcı kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Merak etme. Bilmiyordun ve o da bunu sana karşı kullanmayacak. Ama bu yüzden Grim'le birlikte inzivaya çekiliyor. Aralarında garip bir dil var. Konuşmadan iletişim kurabiliyorlar."

"Ne kadar güzel ve üzücü," diyorum. "En azından birbirlerini bulmuşlar. Bunun dışında bir ilişkileri var mı?"

Ezra omuzlarını silkiyor. "Tam olarak emin değilim. Ne birlikte gidiyorlar, ne de birlikte geliyorlar, bu yüzden birlikte olmadıklarını söyleyebilirim."

Beni kimsenin anlamadığı bir şekilde anlayan birini bulmayı ve sonra onu her yıl sadece birkaç gün görmeyi hayal edemiyorum. Sonra Ezra'ya bakıyorum ve bunu hayal etmek *zorunda* kalabileceğimi fark ediyorum.

Adadan ayrıldığımızda ne olacağı hakkında pek konuşmadık. Ne istediğinden ya da ne beklediğinden emin değilim ve sormaya da korkuyorum. Eğer bunun sadece eğlenceli bir kaçamak olmasını istediğini söylerse kalbim kırılacak çünkü daha fazlasını istiyorum. Başta istemedim, ama şimdi . . .

Her şeyi yeniden düşünmemi sağladı.

Kendimi bir gelinlik içinde hayal ettim, Tanrı aşkına! Tek nedimem olan Cat'in ne giyeceğini ve onu Bennet ile birlikte yürümeye ikna etmek için ne söyleyeceğimi bile seçtim. Bir ev, bir köpek ve kükreyen bir ateşin önünde Tanrı'nın bize verdiği kıyafetlerden başka bir şey giymeden geçireceğimiz mutlu geceler hayal ettim. Ama çocuk yok. En sevdiğimiz hobimizi gizlemekle meşgulken çocuk yetiştiremeyiz.

Sadece önemli bir şeyi kaçırıyorum, o da Ezra'nın katkısı. Ne de olsa fantezilerimdeki ana karakter o.

Ben konuyu açacak cesareti toplayamadan tekne durdu. Ezra, Ice Pick'le birlikte demir atma görevine başlamadan önce dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor.

Grim kaptan köşkünden iniyor ve güvertede bize katılıyor. Artık dalgıç kıyafetini giymiyor. Onun yerine, çok sevdiği Speedo'suna kadar soyunmuştu.

"Rose ve ben siz yüzerken teknede kalmaya karar verdik," diyor. "Suda size katılabiliriz ama katılmayabiliriz de. İyi eğlenceler."

Dönüp merdivenlerden geri çekiliyor, ama geride kalmalarının sebebinin ben olduğumu hissetmeden önce değil. Bunu Rose'a bir şekilde telafi etmeliyim.

Ezra, düşüşe geçtiğimi hissederek yanıma yaklaşıyor ve kulağıma eğiliyor. "Bunun sebebi sen değilsin," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen sevişmek için geride kalıyorlar."

Birbirlerine çarpan çıplak bedenlerinin görüntüleri kafamdan geçiyor ve biraz midem bulanıyor. Eğer sorarsa bunu deniz tutmasına bağlayacağım.

"Hadi suya girelim," dedim.

Eşyalarımızı yüklendikten sonra alt güverteye geçip teknenin arka tarafına doğru ilerliyoruz. Yakınlarda beyaz bir şamandıra sallanıyor. Bunun sadece faaliyet alanını işaretlediğini varsayabilirim.

Yardıma ihtiyacı olmayan Ice Pick yüzünü bir dalış maskesiyle kapatır, göğsüne bir pala saplar ve sırt üstü suya düşer. İri cüssesine rağmen yüzeye geri çıkmıyor. Aslında, sadece birkaç saniye içinde gözden kaybolur.

Ezra sırtıma bağlı tanklarla oynayarak her şeyin bağlı olduğundan ve düzgün çalıştığından emin oluyor. "Nefesinizi tutmamanız gerektiğini unutmayın. Çok derine inmeyeceğiz ama nefes almaya devam et, özellikle de yüzeye çıkarken."

"Ne yani, ciğerlerim falan mı patlayacak?" Bana doğru döndüğünde gülüyorum.

Gülümsemekten başka bir şey yapmıyor.

"Ezra? Ciğerlerim patlayacak mı?" "O kadar derine inmeyeceğiz, tatlım."

Elimi tutuyor ve beni teknenin kenarına götürmeye çalışıyor ama ayaklarım devasa kurşun ağırlıkları .

"Artık bunu yapmak istediğimden emin değilim." Birkaç adım geri çekildim. "Belki de teknede kalmalıyım. Bilirsin, acil bir durum olursa diye."

Bana gülüp saçmaladığımı söylemek ya da omuzlarını silkip beni yaşlıların sevişmelerini dinlemeye terk etmek yerine beni kendine çekiyor. Güçlü kollarıyla beni sarıyor ve başıma bir öpücük konduruyor.

"Senin rahat edemeyeceğin bir şey zorunda . Ayrıca, eğer birkaç sığırı boğmak istiyorsak Jim'e havuzda bir şeyler hazırlatabiliriz."

İstemedenden de olsa gururuma bir bıçak sapladı. Oyun oynamak için çocuk havuzuna ihtiyaç duyan bir korkak değilim. Sadece ciğerlerimin patlamasını istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Hayır. Ben iyiyim. Bana söylediklerinin dışında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Sadece bana yakın dur. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum." Maskeyi yüzüme çekerek başımı salladım. "Hadi yapalım şu işi."

Sesim kafamdaki kadar havalı çıkmıyor. Maske burnumu sıkıştırıyor ve sesime genizden gelen bir nitelik veriyor.

Maskesini indirirken bana "Düzenli nefes alıp ver," diye hatırlatıyor. "Hemen yanında olacağım. Paniğe kapılırsan bana işaret ver yeter."

Kısa güvertenin kenarına çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Teknenin yanında küçük beyaz dalgalar oluşuyor. Gökyüzü bulutsuz bir maviye bürünmüş, sadece ara sıra bu tarafa gelmeye cesaret eden açık deniz kuşları tarafından kırılıyor. Sanırım bugün ölmem gerekiyorsa ölmek için güzel bir gün.

Ezra'yla yüzleşmek için döndüm.

"Bunu yapabilirsin," diyor. "Seni kısa bir süredir tanıyorum ama aklına her şeyi yapabileceğini bilecek kadar uzun bir süre. Bir eşek kadar inatçı ve birkaç biradan sonra bir İrlandalı kadar cesursun."

Ezra bana doğru adım atarken gözlerimi kapatıyorum ve regülatörü ağzıma yerleştiriyorum. Sıcak dudakları alnıma bastırıyor. Maskenin üst kısmı ile dalış kıyafetinin kapüşonu arasından görünen alnıma.

Sırtımı suya vererek garip bir çömelme pozisyonu alıyorum. Şimdi aynı anda hem öne doğru eğilmem hem de geriye doğru düşmem gerekiyor. Sol elimle regülatörü ve sağ elimle maske kayışının arkasını kavrayarak suya düşüyorum.

Su beni çevreliyor ve birkaç metre uzağa yüzüyorum, yüzeye çıkıyorum ve Ezra'ya baş parmağımla işaret ediyorum, böylece üzerime çıkmadan güvenli bir şekilde suya girebileceğini biliyor. Bana bir el sallıyor ve bana yaptırdığı geri geri yuvarlanma hareketini yapmak yerine suya adım atıyor.

Yüzeyde yüzerken, önüme çıkmasını bekliyorum. Saniyeler uzuyor ve dakikalara dönüşüyor. Eminim ona bir şey olmamıştır.

Yüzümü suyun altına daldırıyorum ve tam bir kan bulutu bana doğru akarken derinlere bakıyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kindra

W Ciğerlerimin patlaması konusunda endişelenmekle meşgulken okyanustaki diğer tehlikeleri göz ardı ettim. Köpekbalıkları gibi. Kanı gördüğümde aklıma gelen ilk şey bu.

Nefes almanın ne kadar garip bir his olduğunu düşünmeye zaman ayırmıyorum.

Suyun altında. Bacaklarımı tekmeleyip aşağı doğru yüzüyorum. Köpekbalığını ağzında yarısı yenmiş sevgilimle ne yapmayı planladığımı bilmiyorum, ama onları bulduğumda bunu .

Kan temizlenmeye başlıyor ve aşağıda beni neyin beklediğini daha iyi görebiliyorum. Bir köpekbalığı keşfetmek yerine, kendimi demirlere zincirlenmiş insanlardan oluşan bir mayın tarlasında buluyorum. Sualtı akıntısında yüzüyorlar, elleri arkadan bağlanmış ve ayak bileklerine zincir takılmış. Hepsi de bizimkilere benzeyen dalgıç kıyafetleri giyiyor.

Sığırlardan birinin kafası eksik, bu da kanı açıklıyor. Büyük, karanlık bir figür cesedin yanında serbestçe yüzüyor. Bu Buz olmalı ama Ezra nerede?

Bileğimde bir çekiştirme hissediyorum ve hemen aşağıya bakıyorum. Sığırlardan biri bileklerindeki bağlardan kurtulmayı başarmış ve şimdi beni sıkıca kavramışlar. Ve beni aşağı çekiyorlar.

Elleri dalgıç kıyafetini pençeliyor ve paletimi kafalarına vurabileceğim yaklaştırmalarına izin veriyorum. Regülatörlerini vurmaya çalışıyorum.

gevşek, ama bu lanet paletler aşağı doğru tekmeye gerçek bir güç uygulamayı zorlaştırıyor. Lanet bir kabusta dövüşmek gibi.

Sonra, elin beni yakaladığı kadar hızlı bir şekilde, tutuşunu bırakıyor. Tekrar aşağı baktım. Ezra, Ice Pick'in palasını kullanarak saldırganımın kolunu kesip koparmıştı. Bana bakıyor ve bedensiz koluyla el sallıyor; onu öpmek mi yoksa öldürmek mi istediğimi bilemiyorum.

Ezra tek bir yumuşak hareketle Sığır'ın havayolunu kesiyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Kıvranan, tek kollu pislikten yüzerek uzaklaşıyor ve daha az değişken olan gruba doğru ilerliyoruz.

Hangi Sığırların tercih ettiğimiz hedefler olduğunu gösteren hiçbir işaret yok, bu yüzden sebepsiz bir öldürme yapmakta tereddüt ediyorum. Bir masumu boğmak içimi ısıtmaz.

Buz Kıracağı Sığırlardan birinin karnını yararken bir başka kırmızı bulut bize doğru yaklaşıyor. Gösterişli gümüş balıklardan oluşan bir sürü, dalgıç kıyafetindeki yarıktan dökülen organlara doğru birlikte hareket ediyor. Parlayan metal iğneler gibi, uzayan bağırsak ipine girip çıkıyorlar. Ağır kan kaybına ve balıkların kelimenin tam anlamıyla onları canlı canlı yemesine rağmen, yaralı figür kıvranmaya devam ediyor.

Bu kadar hak etmişler miydi? Belirsizlik içimi kemiriyor ve korkunç sahneye sırtımı dönüyorum. İşin özü şu: Ben çoğu insanın sandığı gibi azılı bir katil değilim. Ölümden hoşlanmıyorum ama bunu hak eden birini cezalandırmaktan hoşlanıyorum. Sebep önemli.

Tereddüt ettiğimi hissedenden Ezra yaklaşmamı işaret ediyor. Daha yakına yüzüyorum ve her bir Sığır'ın dalış maskesinin arkasını işaret ediyor. Kayışlar renk kodlu, tıpkı tulumlar gibi. Buz Kıracağı'nın saldırdığı kişi kırmızı.

Vücudum gevşiyor ve mide bulantım azalıyor.

Ezra'ya baş parmağımla onay veriyorum ve yüzen başka bir figüre doğru yüzüyorum. Kayış rengini kontrol ettikten sonra maskeyi Sığır'ın yüzünden çekiyorum. Onu bitirdiğimde gözlerindeki korkuyu görmek istiyorum.

Ezra ve ben yanımızda silah getirmediğimiz, bu yüzden eski usul bir boğulma gerekecek. Regülatörü ağzından çıkarmak yerine, arkasından yüzdüm ve oksijeni kaynağından kestim. Etkisi neredeyse anında oldu.

Bacakları kaymaya ve gerilmeye başlıyor ve bileklerinin etrafındaki bağa karşı o kadar çılgınca mücadele ediyor ki derisi beyaz şeritler halinde dökülmeye başlıyor. Yakındaki balıklar sunulan atıştırmalıkları çabucak tüketiyor ve ben kendimi çarpık bir su altı masalındaki prenses gibi hissediyorum.

Tekrar önüne doğru yüzüyorum. Havasızlığa rağmen Sığır regülatörü dişlerinin arasında sıkıca tutuyor. Çenesi kasılıyor ve yanakları, gelmeyecek bir nefes için her umutsuz özlemle içe doğru çöküyor. Kasıklarının etrafındaki suyu kara bir bulut kaplıyor ve altına yaptığını fark ediyorum.

Ezra ve ben yüzgeçlerimizin bir hareketiyle çizgide ilerliyor, ilerledikçe düzenleyicileri çekiyoruz. Dönüp yarattığımız şeyle yüzleştığımızde gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kıpırdayan bedenler bir su altı partisinin katılımcıları gibi görünüyor. Ağızlarından dökülen baloncuklar ışık kırıntılarını yakalıyor ve etraflarında hareket eden balıklar pembe, gümüş ve turuncu tonlarında titreşiyor.

Aşağıda hâlâ birkaç sığır daha var ama onları Buz Kıracağı'na bırakıyoruz. Bir kafa daha kırmızı bir bulut içinde okyanus tabanına düşerken palasıyla harika vakit geçiriyor gibi görünüyor.

Ezra kumdan bir şey alıyor, sonra onu takip etmemi işaret ediyor. Biz yüzerken, deniz tabanı birkaç metre yükselip bir resif ortaya çıkınca su aydınlanıyor.

Mercan, yosun ve rengarenk balıklar önümüze seriliyor. Su bulanık bir maviden parlak bir masmavi renge dönüşüyor ve sanki tamamen başka bir yere taşınmış gibiyim. Sonra Ezra bana ölüm tarlasından aldığı şeyi gösteriyor. Kesip kopardığı kolu.

Ezra kolunu balıklara doğru sallıyor ve ne yapmamı istediğini anlıyorum. Sadece onları besleyemediği için kendimi kötü hissediyorum. Yine de sanırım her yıl böyle bir şey yapıyor.

Kolunu ondan aldığında yanaklarında bir gülümseme belirliyor. Bu küçük anı benimle paylaştığı için çok heyecanlı. Eli kolumda ilerliyor ve bana balığı yaklaştırmak için kolun etli ucundaki kütüğü nasıl oynatacağımı gösteriyor. Kan ve doku parçaları suya dağılıyor ve balık bize doğru dönüyor.

Etrafımız sarılmış, yanıp sönen renklerin girdabında kaybolmuşuz.

Türlerin hiçbirini tanımıyorum ama her biri eşsiz ve güzel. Kendi küçük grupları içinde ileri atılıyor ve başka bir yöne doğru zıplamadan önce et parçalarını kapıyorlar. Tüylerim diken diken oluyor ve gözlerim doluyor. Bu gerçekten büyümlü bir an. Üzerimizde karanlık ve tehditkâr bir gölge ve ben yüzeye doğru bakıyorum. Tepemizde beliren bir köpekbalığı görmeyi bekliyordum, ama keşfettiğim şey

çok daha kötü.

Dalış maskemden sadece bir metre yukarıda, Grim'in buruşuk aleti dalgalar arasında bir yol açıyor. Adamın yanında, elleri sıkıca adamın ellerini kavramış, çıplak Maudlin Rose yüzüyor. Solgun meme uçları, sarkık göğüs uçlarına yapışmış.

Göğüsleri ve akıntıda sallanırken bağlı kalmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Dalgıç kıyafeti yerine sadece şnorkel maskesi ve palet takmayı tercih etmişler.

Bize bakıyorlar ve boştaki elleriyle el sallıyorlar. Ezra ve ben de selamlarına karşılık veriyoruz ama Grim'in taşakları görününce gözlerimi kaçırıyorum. Başkalarıyla yakınlaşmak için kendimi açtım ama bu biraz fazla yakın.

Sihirli an bozuldu, Ezra'ya yüzeye çıkmak istediğimi işaret ediyorum. İşareti verdi ve yükselmeye başladık. Gözlerimi sol tarafımda süzülen bir çift popodan uzak tutmaya özen gösteriyorum.

Ezra regülatörü ağzından çıkarır. "Tekneye dönmeye hazır mısınız?"

Başımı sallayıp ben de aynısını yapıyorum. "Evet, Grim'in sarkan karalaması havayı bozdu."

"Anlaşıldı," diyor gülerek.

Tekneye geri yüzüyoruz ve kendimi sudan çıkarmak için son gücümü . Yüzmek için ne kadar çok kas grubu kullandığımı fark etmemiştim ve yarın ağrım olacağından eminim.

Ezra beni bir kez daha güvertenin altına götürüyor ve eşyalarımızı asıp kıyafetlerimizi değiştiriyoruz.

Küçük odadan çıkarken, "Suya ilk girdiğimizde seni bir köpekbalığı kaptı sandım," diyorum. "Her yer kan içindeydi ve seni bulamadım."

Merdivenlerin dibinde elimi tutuyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çeviriyor. "Seni endişelendirmek istememişim, tatlım. Tam arkamda olduğumu sanıyordum. Ama merakımdan soruyorum, öyle olsaydı ne yapardın?"

"Sanırım bir köpekbalığıyla dövüşüyor olurdum."

"Vızıldıyorum," diyor beni öpmeden önce. "Kesinlikle vızıldıyorum, tatlım. Benim küçük sert Amerikalım erkeğini kurtarmak için bir köpekbalığıyla kapışmaya hazır."

Beni aşık bir genç gibi hissettirirken yanaklarımda bir kızarıklık çiçek açıyor. Bu tanıdık bir duygu değil ama kelebekler ve havai fişeklerle kafamın karışmasını reddediyorum. Sadece bu anı kucaklayacağım ve onun da aynı şekilde hissetmesini umacağım.

Merdivenleri çıktık ve üst güverteye oturduk. Uzakta - neyse ki ayrıntıları seçemeyeceğim kadar uzakta - Grim ve Rose yüzeyde süzölmeye devam ediyor. Kırmızı bulutlar ara sıra yukarı doğru akıyor, bu da Buz Kıracağı'nın altlarında hâlâ meşgul olduğu anlamına geliyor.

Şu an için sadece ikimiz varız.

Zor sorular ağzımı dolduruyor, ama dudaklarım çelik bir tuzak. Ona ne olduğumuzu ya da ne soramayacak kadar gerginim. Gerçeği ne kadar istesem de, bazen gerçek acıtır.

"Düşüncelerin içinde kaybolduğunda çok tatlı oluyorsun. Bunu biliyor muydun?" diyor. Daha yakına eğiliyor ve saçlarımı omzumun üzerinden tarıyor. "Ağzını bir tarafa itip iç yanağını çiğnediğin o küçük sevimli şeyi yapıyorsun."

Bunu yaptığımın farkında bile değildim, ama şimdi dikkat çekildiği için duruyorum.

"Aklında ne var?" diye soruyor.

"Her şey," diyorum nefes nefese. "Seni aptal kız düşüncelerimle rahatsız etmek istemiyorum."

"Düşüncelerinizin hiçbirisi aptalca değil ve eğer sizi rahatsız ediyorsa, bunu benimle paylaşmanızı istiyorum. Konuş benimle, Kindra."

"Tamam, ilk olarak, neden? Neden dertlerimi seninle paylaşmamı istiyorsun?" Yüzümü ona döndüm.

Kafasında bir ışık yanar ve bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu anlar. "Düşüncelerini benimle paylaşmanı istiyorum çünkü ne düşündüğünü önemsiyorum. *Seni* önemsiyorum."

"Bu yolculuk için mi? Yoksa bu bakım yarından sonrasını da kapsıyor mu?"

Çenemi kavriyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına doğru kaldırıyor. "Seni bu yolculuk için önemsiyorum, evet, ama çok daha uzun süre önemsemek istiyorum. Hatta belki de bana izin verdiğin sürece."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun öpücüğünde kaybediyorum. Elleri saçlarımda geziniyor, başımı daha yakına çekiyor ama onu her yerde hissediyorum. Öpüştüğümüzde, sanki ruhlarımız birbirine değişiyor.

"Sana aşık oluyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. Geri çekiliyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Ne olursa olsun, bu anın gerçek olduğunu bilmeni istiyorum. Bunu asla sorgulama."

"Ne olursa olsun mu?" Gergin bir kahkaha atıyorum ve arkama yaslanıyorum. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Gözlerimin içine bakıyor ama bana cevap vermiyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ezra

I Bu işi tam bir köpek yemeğine çevirdim. Ona karşı dürüst olma ihtiyacım, sahip olduklarımızı koruma ihtiyacımla çelişiyor. Şimdi gerçekleri ortaya koymak için iyi bir fırsat. Bir teknedeyiz.

. O da benim gibi bununla zorunda kalacaktı.

Ama bunu yapamam. Gerçek onu paramparça edecek ve parçaları kim toplayacak? Ne kadar uzun sürsün, onu memnuniyetle tekrar yapıştırırım. Keskin kenarları derin yaralar açsa bile, tekrar bir bütün olabilecekse acısına katlanırım. Keşke bana izin verse.

Asla yapmayacağını bildiğim için, bunu devam ettirmek zorundayım.

"Hiçbir şey kastetmedim, tatlım," diyorum. "Sadece samimiyetimi anlamanı istiyorum. Hepsi bu."

Omuzları gevşiyor ve ellerini göğsüme koyarken yumuşak bir iç çekiyor. "Yani bu senin için sadece bir kaçamak değil mi?"

Başımı sallıyorum, bunun ne olduğunu açıklayacak kelimeleri bulamıyorum.

"Sen ve ben o kadar da farklı değiliz," diyorum. "İkimiz de o kadar uzun zamandır bağılılıklardan kaçıyoruz ki bu konuda son derece beceriksiziz."

"Çok da garip olmadığımız bir alan düşünebiliyorum." Üzerime tırmanıyor ve kucağıma oturuyor. "Diğerleri gemiye dönmeden önce ne kadar vaktimiz var?"

Ellerimi yanlarında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Sana yapmak istediğim onca şey için yeterince uzun değil."

"Peki ya kıyıya vardığımızda? Belki villalarda kendi etkinliğimizi düzenleyebiliriz?" Kendini kucağıma sürtüyor ve sürtünme omurgama zevkli bir sarsıntı gönderiyor.

"Her ne kadar cazip gelse de bu akşamki yemeği kaçıramayız. Büyük yönetmene göre katılım zorunlu."

İnliyor ve başını geriye doğru eğerek bana mükemmel boynunu gösteriyor. Bağlandığında nasıl görüldüğünü hatırlıyorum ve belki de Jim'in gazabı bunu tekrar görebileceğim anlamına geliyorsa buna değer.

"Her zaman modaya uygun bir şekilde geç gelebiliriz" diyorum.

Başını sallayarak kucağımdan kayıyor. "Hayır, bu akşamki gösterişli yemeği tamamen unutmuşum. Hazırlanmak için zamana ihtiyacım olacak ve Cat'in kardeşinin onu uyuşturmasından sonraki ruhsal durumuna bağlı olarak, onun da yardıma ihtiyacı olabilir."

"Akşam yemeği bütün gece sürmez," diyorum kolumu omzuna dolayıp onu kendime çekerken. "Ama *ben* yiyebilirim."

"Ezra Carter!" Göğsüme vuruyor. "Benim odam mı senin odan mı?"

"Benim." Kulağına doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Ve oyuncasını getirmeni istiyorum."

"Rahip-Şeytan Kovucu Beş Bin mi?"

"İşte bu." Kulağını ısıırıyorum ve o da beni yumuşak bir inlemeyle ödüllendiriyor. Avuç içi sert uzunluğumun üzerinde geziniyor, sonra sıkıyor. Neredeyse

Onun varlığına Pavlovvari bir tepki veriyorum ve kendimi onun üzerine tırmanıp tam burada ırzına geçmekten alıkoymak için irademin her zerresini kullanıyorum. Aslında bu kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyor.

Ayak merdivenleri tırmanıp Ice Pick güvertede belirdiğinde fermuarımı indirmeme bir milisaniye kalmıştı. Her zamanki gibi kayıtsız bir şekilde yanımıza gelip Kindra'nın yanına oturuyor, neredeyse dokunacak kadar yakın. Sönerken aletimden yükselen buharı neredeyse duyabiliyorum.

"Çok uzun süre kalmadınız. Tüm eğlenceyi kaçırdınız." Uzanıp Kindra'nın saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırırken, Kindra onun dokunuşundan geri çekiliyor.

"Onu biraz rahat bırak," diyorum.

Ice Pick kıkırdar, sonra ayağa kalkar ve gerinir. "Özür dilerim. *Kancalarını* ona çoktan batırdığını unutmuşum."

Ayağa kalkıp yumruğumu onun kendini beğenmiş suratına geçirme dürtüsüne yenik düştüğümde dişlerimi sıkıyorum. Bana ait olan bir şeye dokunma cüretini gösterip, sonra da beni tehdit mi ediyor? Kim olduğumu ne çabuk unuttu.

Tam boyumla ayağa kalkarak yumruklarımı iki yanımda birleştirdim ve ona doğru adım attım. Kel kafasının parlayan tacı köprücük kemiğimi zar zor sıyrıyor. Gözlüklerimi yüzümden çekip Kindra'ya uzatırken, Ice Pick sıralamadaki yerini hatırlamış gibi görünüyor. Avuçlarını uzatıyor ve bana en yatıştırıcı gülümsemesini veriyor.

"Sadece şaka yapıyordum," diyor. Hırıltılı sesi sinirlerimi bozuyor ve orada biriken gerilimi boşaltmak için boynumu kırıyorum. "Hadi ama Ezra. Kötü bir niyetim yoktu dostum. Sadece biraz eğleniyordum ama bırakacağım. İzci onuru."

Bir elimi omzuna atıyorum ve yüzüne doğru eğilerek beni sadece onun duyabileceği şekilde konuşuyorum. "Eğer bundan sonra ona uzun süre bakarsan, kancalarımı *sana batırırım*. Anlaştık mı?"

Başını sallarken kalın kulak memeleri başının iki yanında sallanıyor.

"Crystal." Gülümsüyorum. "Güzel. Şimdi şu çapayı kaldıralım, olur mu?"

"Kusura bakma Kindra," diyor yanından geçerken ve bakışlarını ayaklarının altındaki tik ağacından ayırmadığında memnun oluyorum.

"Bütün bunlar da neydi?" Gözlüklerimi bana doğru tutuyor, ben de parmaklarının ucundan alıp burnumun üzerine yerleştiriyorum.

"Sadece benim olanı koruyorum," diyorum. "Sahiplenici bir partnerle sorunun yoksa, bu durumda birbirimize pek de uygun olmayabiliriz. Paylaşmaktan nefret ederim."

Şehvetli vücudunu işaret ediyor ve gülüyor. "Yani parti boyu cips istiyorsun ama hepsini kendine mi istiyorsun?"

"Ben çok aç bir adamım."

"Daha az söyle." Kalçalarını ayırarak bana cenneti gösteriyor. "Açık büfe her zaman açık."

Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki fiziksel olarak acıyor.

Teknenin önüne koşuyorum. Ne kadar çabuk demir alırsak, akşam yemeğini o kadar çabuk bitirip tatlıya geçebiliriz.

Otuzuncu Bölüm

Kindra

A Villama döndüğümde havada yürüyordum. Tedbiri elden bırakmak inanılmaz derecede aptalca ama tüm endişelerimi bir kasırganın içine attım ve iyi olmasını diledim. Duvarlar yıkıldı ve bu resmileşti.

Ezra Carter'a aşık oluyorum.

Ve sevilmeyecek ne var? Yakışıklı, zeki ve esprili. Bana her kadının bakılmayı hak ettiği gibi bakıyor ve onunla birlikteyken yeterli olduğumu hissediyorum. Hepsinden önemlisi, beni mutlu ediyor.

Şimdi Bay Mükemmel ile şık bir akşam yemeği randevusu için süslenmek üzereyim. Şimdiki benliğim geçmişteki benliğimi bu kadar sınırlı sayıda resmi kıyafet getirdiğim için tekmeliyor ama hayatımın aşkıyla bu seyahatte tanışacağımı nereden bilebilirdim ki? Yola ilk çıktığımızda başımı eğmeye ve kalbimi korumaya o kadar kararlıydım ki. Herkese çok acımasızca davrandım, özellikle de Cat'e.

Kedi!

Onu kontrol etmem ve Bennett'in onu kazara aşırı dozdan öldürmediğinden emin olmam gerekiyor. Villamın önünden geçip Cat'in evine doğru ilerliyorum. Saat öğleden sonra, bu yüzden sadece uyuşturucuyu atacak kadar zamanı olduğunu umabilirim. Süslenmeyi sever, bu yüzden yemeğe katılmak isteyecektir.

Pencerede soluk turuncu perdeler dalgalanıyor ama Cat'in villasının içinde hiç ışık görmüyorum. En azından Bennett'in bir esinti olmasını sağlayacak gücü vardı. Kapıya vuruyorum, cevap vermeyince pencereden bakıyorum. Onu oturma odasında göremedim. Hâlâ uyuyorsa onu uyandırmak istemediğim için kapıyı yavaşça açtım.

Kanepenin üzerinde bir battaniye yatıyor, sanki birkaç dakika önce altında biri varmış gibi. Yatak odasının kapısı açık duruyor ve bana boş yatağı net bir şekilde görme imkânı veriyor.

Cat hangi cehennemde?

Sonra bir ses duyuyorum, metalin cam eşyalara sürtünmesi gibi. Donup kalıyorum ve gözlerimi kapatıp tıkırtıların tekrar başladığını dinliyorum. Sanki banyodan geliyor gibiydi.

Kapıya doğru bir adım atıyorum, ama kapının altında küçük bir ışık dikkörtgeni yok. İçeride ışıklar kapalı. Hayal gördüğümü düşünerek bir adım geri atıyorum ama ses beni yine olduğum yerde donduruyor.

Kazımak . . . kazımak.

Parmak uçlarımı kapıya dayayıp hafifçe açıyorum. "Kedi?" Fısıldıyorum.

"Burada," diyor gölgelerin arasından. "Burası kedilerin ışık ulaşmıyor."

"Pridelands'in dışında gizlice dolaşmamızın bir nedeni var mı, Mufasa?"

Bu küçük bir kıkırdama ve ardından duyduğum en acınası inilti. "Lütfen beni güldürme. Başım beni öldürüyor. Sanırım Bennett bana ilaç verdi."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bize öyle söyledi." Lavabonun yanına yığılmış çamaşır bezlerini bulana kadar karanlıkta etrafı yokluyorum. Bir tanesini soğuk musluğun altına tutuyorum ve onun sesine doğru ilerliyorum. "Küvette misin?"

"Evet. Soğuk porselen iyi hissettiriyor." Homurdanıyor, ardından bazı gıcırtı sesleri geliyor ve sonra yanımda bitiyor. "Hadi oturma odasına gidelim."

Banyodan çıkarken beni takip ediyor ve güneş ışığı yüzünü bulduğunda, en kötü halindeyken ne kadar güzel olduğunu görüp şok oluyorum. En kötü halimde, I-90'da tavuk oynamış bir köprü trolüne benziyorum. O ise Cosmo'da doğal ışıltının faydaları hakkında iki sayfalık bir yazı için poz vermeye hazır gibi görünüyor.

Soğuk bezi boynuna örtüyorum. Elinde cam bir kase ve metal bir kaşık tutuyor. Bu, sürekli duyduğum sesi açıklıyor.

"Karanlıkta biraz acıktın mı?" diye sordum.

Kâsedan bir şeyler alıp ağzına atıyor. "Evet, sanırım öğle yemeğini kaçırdıktan sonra acıkmışım. Bunu benim için yaptığın için teşekkürler."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bütün gün Ezra'yla birlikteydim. Bunu ben yapmadım."

"Hmm?" Ağzındakini çiğniyor ve yutkunuyor. "Gerçekten mi? O zaman kim yaptı?"

Kaseye bakıyorum ve minyatür portakal dilimleri, çilek parçaları ve yığınla ananasla tamamlanmış taze bir meyve salatası keşfediyorum.

Cat ve ben aynı anda bağlantıyı kuruyoruz ve o kaseyi düşürüp lavaboya doğru koşarken ben onu yakalıyorum.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırıyor. "Ananas olmaz, Kindra. Lanet ananas olmaz!"

"Kesinlikle aynı şey değil. Yani, o şeyi nasıl becerdiğini gördün. Bu kadar çok sağlam parça kalmış olabileceğini sanmıyorum."

Lavaboya tükürüyor, sonra ağzını akan musluğun altına daldırıyor. Onun çılgınca hareketlerini izlerken duygularım korku ve mizah arasında gidip geliyor ve tek bir sonuca varıyorum. Bu korkunç derecede komik.

"Nasıl iyi bir şey yapılacağını bilmiyor," diyor bir kez daha durulamak için musluğun altına geri dönmeden önce hava yutarken. "Bana lanet sevgilisini yedirdi, Kindra!"

Kaseyi burnuma götürüyorum ve koklamaya cesaret ediyorum. Sadece tatlı kokuyor, meyve gibi. "Sanırım güvendesin. Herhangi bir tuz ya da top teri tonu algılamıyorum."

"Ananas muhtemelen onu gizliyordur." El bezini boynundan çekip alıyor ve alnına sürüyor. "O adamın hiçbir parçasını hiçbir şekilde içimde istemiyorum. Vücudundan tek bir deri hücresi alma düşüncesi bile beni hasta ediyor."

Kalan meyveleri -ki ne yazık ki çok az var- hasır çöp kutusuna atıyorum, sonra kaseyi tezgaha koyuyorum. Cat ağzını kolunun arkasına siliyor ve somurtmak için kanepeye çekiliyor. Battaniyeyi omuzlarının üzerine çekiyor, böylece sadece başı dışarıda kalıyor.

Yanına oturup elimi dizine koyuyorum. "Özür dilerim, anlatamıyorum. Ben duygusal yelpazenin diğer ucundayım. Ezra'dan nefret etmek yerine ona aşık oluyorum."

Kendimi bir sevinç çılgılığı ve gelmeyen bir kucaklaşma için hazırlıyorum. Belki de Bennett'in meyve salatasını yedikten sonra hâlâ şoktadır. Ona bakmak için dönüyorum ama yüzünü okuyamıyorum. Düşüncelere dalmış, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış ve gözlerinde uzaklara dalan bir bakış var.

"Beni duydun mu?" diye sordum.

Cat iç geçiriyor ve battaniyeyi bırakıyor. "Seni duydum ama Ezra ile işlerin biraz hızlı ilerlediğini hiç düşündün mü? Yani, onun hakkında ne biliyorsun ki? İkiniz birlikte çok zaman geçiriyorsunuz ve incinmeni istemiyorum."

Sesi nazik ve soruları geçerli olsa da, söyledikleri hassas bir noktaya batıyor. Benim için mutlu olması gerekmiyor mu? Bu ani tavır değişikliği neden?

Kıskanıyor mu?

Mantıklı olan tek şey bu. Yolculuktan önce bana takıntılıydı ve şimdi arkadaş olduğumuz için zamanımı paylaşmak istemiyor. Yoksa neden Ezra'yla geçirdiğim zamanı gündeme getirsin ki?

"Anlamıyorum," diyorum. "Onunla takılmamı istediğini sanıyordum. Ne değişti?"

Yine o uzaklara bakıyor, sanki kafasının içinde savaşıyormuş gibi ve parmakları battaniyenin altına vurmaya başlıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı Cat."

"Bennett uyuduğumu sandığında, beni endişelendiren bazı şeyler söyledi. Ezra'yla ilgili şeyler." Battaniyenin köşesini karıştırıyor. "Sadece dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu."

"Bennett mi? Çocuğun yüzündeki gülümsemeyi sileceğini düşünse çocuğun dondurmayı kapıp betona çarpacak olan Bennett mi? O Bennett mi?" Alay ediyorum ve başımı sallıyorum. "Onun ağzından çıkan hiçbir şeye güvenmiyorum. Muhtemelen senin yarı uyanık olduğunu biliyordu ve sadece bir çekişme tohumu ekmek istedi."

"sanmıyorum, Kindra. O-"

"Hayır, duymak istemiyorum." Ayağa kalktım ve sehpanın etrafında dolanmaya başladım. Oturduğum yerde kalamayacak kadar öfkeliyim. "Bennett bir yılan ve yalanlarının beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Ezra'ya güveniyorum. O iyi bir adam ve benim için iyi."

"Bennett bir sır hakkında bir şeyler söyledi. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ama kardeşinin kimliğiyle ilgili bir şey. Lütfen dikkatli ol."

Volta atmayı bıraktım. "Kimliği mi? O özel bir sık ve bir seri katil. Romantik bağları, çocukları ve evcil hayvanları yok. Kendi evi var ve ona İngiltere'yi hatırlattığı için bir Mini Cooper kullanıyor." Parmaklarımla puanları sayıyorum, sonra ona bakıyorum. "Neyi kaçırıyorum?"

Küçük omuzları omuz silmek için kalkıyor. "Bilmiyorum ama bir şeyleri kaçırıyorsun. Biraz mesafe kötü bir şey olmayabilir. Sen ve ben akşam yemeği için birlikte hazırlanabiliriz ve akşam çocuklar olmadan takılabiliriz."

"Sen ve Bennett sandığından daha çok birbirinize benziyorsunuz." Alay ediyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "O Ezra'yı kıskanıyor, sen de beni kıskanıyorsun. Şimdi ikiniz de bizi ayırmak için çalışıyorsunuz."

Cat suratına bir tokat atmışım gibi bakıyor. Ağlamaya başlamasını bekliyordum ama kendini toparladı ve "Böyle hissettiğin için üzgünüm" dedi.

Kapı arkasından kapandığında, arkadaşlığımızın kapısını gibi hissediyorum.

Bölüm Otuz Bir

Ezra

I saatimi üçüncü kez kontrol ettim ve konağın ön salonunu adımladım. Kindra benimle burada buluşacağını söyledi. Onu görme beklentisinden mi yoksa bu gecenin son gecemiz olabileceğini bilmenin verdiği korkudan mı emin değilim

ama koridordaki ayak seslerini her duyduğumda kalbim göğsüme çarpmayı bırakmıyor.

Yetişkin hayatını mahvedenin ben olduğumu öğrendiğinde işim biter.

Bunu çok uzun zamandır erteliyorum ve artık saklanacak yerim kalmadı. Özellikle de Maverick'in yaklaşan gelişiyile. Ben ona ulaşmadan Kindra'ya ulaşırsa, farkında olmadan her şeyi mahvedecek.

Bennett bir konuda haklıydı. Gerçeği önce benden duyması en iyisi.

Topuklar pırıl pırıl parkelere çarpıyor ve sesle yüzleşmek için dönüyorum. Köşeyi döndüğü anda kalp atışlarımın yavaşlama ihtimali ortadan kalkıyor.

Siyah saçları yüzünü nazik bukleler ve yumuşak dalgalarla çerçeveleyiyor ve Karayipler'in nemi saçlarını sabote etmeye çalışsa da güzelliğinden bir şey kaybettirmemiş. Mor elbisesi kıvrımlarının üzerinde parıldayan bir su gibi akıyor. Minik mücevherler ışığı yakalıyor ve teninde değişen renklerin parıltılarını saçıyor.

Göz kamaştırıcı.

İlk kez bir kadın gören on iki yaşında bir çocuk gibi davranmayı nihayet bıraktığımda, gözlerimi yüzüne dikiyorum. Gülümsemesi genellikle

bana hayat veriyor, ama bir şeyler ters gibi. Dudaklarının ve mükemmel dişlerinin oluşturduğu neşe bir yalan.

Kolumu uzatıyorum ve elini dirseğimin kıvrımına doğru kaydırıyor. Titriyor.

"Her şey yolunda mı, tatlım?" Onu sessiz bir köşeye yönlendiriyorum ve büyük bir ev bitkisini yüzümden uzaklaştırıyorum. "Üzgün görünüyorsun."

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ve gözleri yaşıyor. Başını iki yana sallar. "Cat ve ben kavga ettik. Benden bir şey sakladığını düşünüyor gibi." Makyajına zarar vermeden önce gözlerinin altındaki yaşları siliyor. "Görünüşe göre, Bennett onun uyuduğunu düşünürken bir şeyler söylemiş."

Omurgam kendi üzerine çökecekmiş gibi hissediyorum. Ona ne söylemiş olabilir? Ve neden? Kardeşimin koca bir ağzı olduğunu biliyorum ama bunu bu şekilde kullanacağını hiç düşünmemiştim.

"Arkadaşlar kavga eder, . Hepsi . Söz veriyorum."

Ona arkadaşlığının düzeleceğine dair söz verebilirim ama Kindra ile paylaştığım ilişkinin böyle bir garantisi yok.

Tüm bu durum darağacında duruyormuşum gibi hissettiriyor. Kaderimi biliyorum ama yine de ona doğru yürümek zorunda kalıyorum. Kindra'yla geçirdiğim son birkaç saat son olmayacakmış gibi davranmaya zorlanıyorum. Bu noktada neredeyse gerçek bir ölüm cezasını tercih ederdim.

Kindra ağırlığını kaydırıyor ve alnını göğsüme yaslıyor. "Bennett'in senin benim için iyi olmadığını düşündüğünü söyledi."

Ben değilim. Ve o benim için fazla iyi. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Şimdiye kadar söylediğim yalanlara yenilerini eklemeyeceğim.

"Yine de çok fazla uyuşturucu kullanıyordu. Belki de onu yanlış duymuştur" diyor. Derin bir iç geçiriyor ve bana bakmak için arkasına yaslanıyor. "Kafasını ısıırıp kopardığım için ondan özür dilemeliyim, değil mi?"

"Bunun iyi bir fikir olacağını düşünüyorum. Onu sizin kadar iyi tanımıyorum ama kötü bir niyeti olduğundan şüpheliyim. Zavallı kız kötü niyetli birine benzemiyor."

Kindra inliyor. "Haklısın. Yemekten sonra özür dileyeceğim."

Köşede bir figür beliriyor ve bir el bana el sallıyor. Bu Jim. Her zaman misafirlerini karşılayan bir tip olmuştur, bu da şu anda berbat bir durum. Bennett'in Cat'e tam olarak ne söylediği hakkında daha fazla ayrıntı almak istiyordum ama sanırım beklemek zorunda kalacak.

Jim bu akşam kuyruklu bir smokin seçti ve kesinlikle gülünç görünüyor. Uzun ayaklarını süsleyen siyah-beyaz Oxford'lar daha çok palyaço ayakkabılarına benziyor. Bastonu ve tek gözlüğü olsaydı, Planters Mr. Peanut maskotu gibi görünebilirdi.

"Bu akşam nasılsınız, Ezra?" Jim elini omzuma atarken soruyor. Parmakları kumaşın üzerinde geziniyor, çimdikliyor ve sürtünüyor. "Nedir bu? Brioni mi? Sartorio Napoli mi?"

"Korkarım bunlardan birini alacak kadar kazanmıyorum," diyorum gülerek. "Etiket ne olursa olsun, çerçevemde iyi duranı seçiyorum."

Jim beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra dudaklarını yalıyor. "Evet, kesinlikle tam oturdu, değil mi?"

Kindra sırtmasını bastırmak için ağzını kapattı. Jim'in diğer takım için oynamayı tercih ettiğinden uzun zamandır şüpheleniyorduk ama o farklı bir zamandan geliyor. Dolaptan çıkmanın güvenli olduğunun farkında değil, bu yüzden orada kalmasına izin veriyoruz, balık taco yerine şişman bir sosis tercih ettiğini bilmiyormuşuz gibi davranıyoruz.

Gözlerindeki şehvet dolu bakış kaybolur. "Otursanız iyi olur. Akşam yemeği başlamak üzere!" Neşeli bir gülümsemeyle ellerini birbirine vuruyor, sonra yemek odasına dönüyor.

Kindra ve ben onu kalın maun çift kapıdan geçerken takip ediyoruz. İçeri girdiğimizde bir kez daha bakıyorum. Oda geleneksel -ama lüks- bir yemek odasından temalı bir yemek deneyimine dönüştürülmüş.

Parıldayan kristal teller, masanın üzerindeki üç avizenin her birine bağlanan narin yaylar halinde tavandan sarkıyor. Göz kamaştırıcı bir ışık perdesi oluşturuyorlar. Masa boyunca daha fazla kristal uzanıyor. Dış kenarında karmaşık telkari işlemler bulunan krom şarj tabakları her bir yer ayarını süslüyor ve masa örtüsü dokuma gümüşten yapılmış gibi görünüyor. Jim'in cebi derin, o yüzden bu beni şaşırtmaz.

Masayı çevreleyen konuklar da en az onlar kadar muhteşem. Ice Pick, kırmızı elmas taklidi kravatlı siyah bir takım elbisenin içine sıkışmış. Grim ve Maudlin Rose aynı takımları giymişler, her iki kumaş da açık bir günde deniz renginde. Gösterişli takımlar ve payetli elbiseler baktığım her yerde karşıma çıkıyor.

Sonra gözlerim yine Kindra'ya takılıyor. Sanki herkes göz alıcı olmaya çalışıyor ama o gerçekten öyle. Bir kadın hiç bu kadar dikkatimi çekmemişti.

Bir sandalyeyi kavriyorum ve onun oturması için kolaylaştırırken sandalyenin ayakları yere çarparak gıcırdıyor. O oturunca, ben de onun yanındaki yerimi alıyorum. Karşımızdaki iki koltuk

-Cat ve Bennett'in olması gereken yer hâlâ boş.

Kindra'nın kulağına eğilip fısıldıyorum, "Cat ve kardeşimin nereye gittiğini merak ediyorum..."

Takılıyor olabilirler mi? Bana karşı komplo kuruyor olabilirler mi? Kim bilir.

"Cat gelmeyi planlıyor gibi görünüyordu," diyor. "Umarım kavgamız fikrini değiştirmemiştir. Muhtemelen yemekten önce villasına gidip özür dilemeliydim. Bu arkadaşlık işlerinde yeniyim."

Gözlerindeki yenilmiş bakış kalbimi kırıyor.

Elimi kalçasına koyup rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum. "Seni affedecek ve her şey yoluna girecek, merak etme."

Bana gülümsüyor. "Umarım haklısındır."

Sunucular pırıl pırıl gümüş arabalarıyla yemek salonuna girerken metal metale çarpıyor. Her konuğun önüne mezeler konuyor. Bir çeşit suşi rulosu gibi görünüyor. Etin rengine bakılırsa, bir çeşit balık.

Kindra'ya "Güvenli," diye fısıldıyorum.

Rahatlamış bir iç çeker ve içeri girer.

Şarap servisi yapılırken kadehler tokuşturuluyor ve sessiz konuşmalar havayı titretiyor. Ancak karşımızdaki sandalyeler boş duruyor. Cat ve Bennett'in benim haberim olmadan gelmiş olabileceklerini umarak etrafıma bakıyorum ama burada değiller.

Sunucular tekrar odaya giriyor, bu sefer çok daha büyük arabaları itiyorlar. Kızarmış et kokusu burnuma ulaşıyor ve gözlerimi kapatıp bunun dana eti olması için dua ediyorum. Açlıktan ölüyorum.

Siyah gömlekli bir adam Kindra'nın önüne bir tabak koyar. Bir kaşık patates püresi ve buharda pişmiş brokolinin yanında kanlı bir biftek parçası durmaktadır. Kindra ete bakıyor ve elini sunucunun koluna koyarken boğazını temizliyor.

"Bugün biraz hazımsızlık çektim. Salata istemeniz mümkün mü? Akşam yemeğinde et yerine biraz daha hafif bir şeyler yemek istiyorum."

Servis elemanı başını sallayıp gitmeden önce mutfağa bakıyor ama tabağımı önüme koymadan önce değil. Et parçasına bakıyorum ve incelerken başımı eğiyorum.

Pişmiş bir insanın neye bilmem yeterince insan kestim ve et kancalarına astım. Ne olduğunu söyleyebilmeliyim

Önümde bir çeşit et duruyor. Tanrı aşkına, otuz küsur yıldır et yiyorum. Ama hayır. Şaşkına döndüm.

Bifteği denemekten çok korktuğum için çatalımı patateslere doğrultuyorum ve kabarık boyunca uzanan kanlı su birikintisinden uzak durmaya dikkat ediyorum. Kindra özlem dolu bakışlarla tabağıma bakıyor, ben de ona patates püresinden bir ısırık uzatıyorum, o da kabul ediyor.

"Tanrım, bu çok güzel," diyor başını geriye atarken. "Belki de tabağı saklamalı ve potansiyel insan yığınının etrafında yemeliydim."

"Salata sevmez misin?"

Vücudunu işaret ediyor. "Bu şehvetli fiziği bir tavşan gibi yiyerek elde etmedim."

Servis görevlisi tekrar belirir ve Kindra'nın önüne büyük bir yeşillik tabağı koyar. Kindra'nın yüzü de benzer bir renk tonuna dönüşür.

"Bunu mu tercih edersiniz?" Tabağımdaki kargaşayı işaret ederek soruyorum.

Çatalı eline alıyor ve bir parça marulu ağzına atarken bir yandan da gülümsemeye zorluyor. "Hayır, teşekkürler" diye .

"Ezra," diyor Jim bardağına vururken, "özenle hazırlanmış bu biftekte bir ısırık bile almayan bir tek sen varsın. Gerçekten denemelisin."

Koltuğumda kayıyorum. Spot ışıklarının bu şekilde üzerimde olmasından hoşlanmıyorum. "Bu ne eti Jim?"

"Maurice, doğrudan Japonya'dan gelen göz kamaştırıcı bir Wagyu eti hazırladı." Jim sırtıyor ve ağzına bir parça et tikiştiriyor. Çiğnerken çenesine bir parça kırmızı meyve suyu damlıyor.

"Wagyu mu?" Kindra salatasını karıştırırken fısıldıyor. "Kararımdan pişmanım."

Jim yutkunur, boğazını temizler ve çenesine bez bir peçete siler. "Sanırım adı Phil'di. Bill olabilir mi?"

"Boş ver," diye fısıldıyor Kindra. "Çok erken konuştum."

Midem sıkışıyor. İnzivaya çekildiğim ilk yıldan beri insan lezzetlerinden yememiştim. Maurice'in mutfağından çıkan her şeye güvenmemeyi öğrendim.

Jim çatalıyla beni işaret etti. "Sen yemeden yemeğe devam etmeyeceğiz."

Kindra gülümseyerek, "Hadi Ezra, ye bakalım," diyor. Gülmemek için elindeki su bardağını alıp dudaklarına götürüyor.

Vejetaryen yalanım ilk gece işe yarayabilirdi ama Jim beni çok iyi tanıyor. Eğer et yememeye karar verdiğimi söylersem, beni çağıracaktır.

Yirmi küsur çift göz üzerimdeyken ve Jim'i gücendirmekten kaçınmanın başka yolu yokken çatalımı kaldırıyorum, eti kesiyorum ve ağzıma götürüyorum.

Zihnimde utanç verici bir moral konuşması çınlıyor. Ağzımı açtığımda kışından bir parça kopmuş, tarlada yürüyen büyük, sulu bir inek hayal ediyorum. Boğazım kapanmakla tehdit ediyor, ama onunla savaşıyorum ve kazanıyorum.

Üzgünüm Phil ... ya da Bill, diyorum içimden çiğneyip yutarken.

Yüzüme her ne oluyorsa, Kindra'nın yanımda yumuşak bir kıkırdama çıkarmasına neden oluyor. Kontrolü elinde tutmak için çok çaballıyor.

İnsanlar kendi yemeklerine dönmeden önce iki lokmayı daha mideye indiriyorum ve böylece çatalı bırakıp alnımdaki teri için peçeteyi kapıyorum. Bir yudum merlot ağzımdaki tadı temizlememe yardımcı oluyor, ben de kaynayan bağırsaklarımı yatıştırmak için patates ve brokoliyi mideye indiriyorum. Ama faydası olmadı.

Herkes ana yemeği bitirdiğinde, sunucular bu kez zengin kahve fincanları ve güzelce karamelize edilmiş crème brûlée ile tekrar geri dönüyor.

Kindra kulağıma yaklaşıyor. "Bu anne sütüyle ya da onun gibi garip bir şeyle yapılmadı, değil mi?"

"Eğer öyleyse, umursamaya zahmet edemem. Denedikten sonra sen de umursamayacaksın." Tatlı kaşığı bardağa batırıyorum ve hayatımda tadacağım en iyi ikinci şey için damak tadımı hazırlıyorum - ilki Kindra.

O da bir şeyler atıştırıyor ve iki fincanı da rekor sürede bitiriyoruz. Karnımız doyunca masadan kalkıp ev sahibine ve diğer konuklara veda ediyoruz.

Karşımızdaki sandalyeler hâlâ boş.

İçimde huzursuz bir hisle Kindra'yı malikânenin önüne doğru yönlendiriyorum. Jim'in uşağı biz geçerken başını sallıyor, sonra serin akşam havasına adım atarken kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"gitti, değil mi?" Elimi sırtının küçük koyup onu tiki meşalelerinin aydınlattığı yürüyüş yoluna doğru götürürken söylüyorum.

"İşkenceniz mi? Kesinlikle. İlk gecenin intikamı."

Elini tutuyorum ve vücuduma yaslanması için onu döndürüyorum. Öpmek için yaklaştığımda göğsü bana doğru kabarıyor.

"Hayır, Ezra, iğrenç!" diyor gülerek. Elimde kıvranıyor ama ben onu daha sert öpüyorum, dilimle dudaklarını aralıyorum. Eğer onu öpmek zorunda kalırsam

Dilimde bir insan tadı var, o da öyle.

Kavgası azalıyor ve çok geçmeden de yemek salonunda insanlığa ihanet ettiğimi unutuyoruz.

"Bir oda bulun!" Bennett arkamdan gelirken şöyle diyor.

Yüzümüzü ona dönüyoruz ve yanında pençelerini tamamen açmış Cat'i görmeyi bekliyorum ama o yalnız.

Kindra'nın gülümsemesi Bennett'in yanından geçip arkadaşını ararken düşüyor. "Cat nerede?"

"Gitti."

"Onu öldürmüş gibi mi gittin?" diye sordum.

Elleri karnına bastırırken Kindra keskin bir nefes çekiyor.

Kız kendini ona doğru fırlatmadan, adam alay eder ve başını sallar.

"Ne? Hayır, göt herif. O gitti, yani adadan ayrıldı. Onu uçak pistine götürmekten yeni döndüm."

Kindra duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor ve kalbim onun için acıyor. "O gitti mi?"

"Evet. Artık adada olmak istemediğini söyledi. Açıkçası ondan kurtulduğum için mutluydum. Akşam yemeğini kaçırdım mı?"

"Sen yaptın," diyorum.

Bennett, "Umarım bu akşam tatlı olarak yine o muhteşem kremalı turtadan vardır," diyor.

Kindra hareket etmiyor. Konuşmuyor. Karanlık derinleşirken o sadece ormana bakıyor.

"Kindra," diye başlıyorum ama eli beni susturmak için kalkıyor.

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Villama geri döneceğim."

Ben daha itiraz edemeden yola koyuldu. Kalması için yalvarmama bile vermiyor.

Başım dönerek Kindra'nın geri çekilen figürü ile kardeşim arasında gidip geliyor. Onu rahatlatmalıyım ama Bennett'le de konuşmalıyım.

"Sizinle villanızda buluşuruz!" Kindra'ya doğru bağıyorum.

Yürümeye devam ederken eli gönülsüz bir onaylamayla kalkıyor.

Arkamı döndüğümde Bennett çoktan konağın merdivenlerini çıkmıştı. Kapıyı açmadan yanına koştum.

"Neden bana doğru koşuyorsun?" diye soruyor yüzünü bana dönerken. "Birine söylemen gereken bir şey yok mu?"

Yanına yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Cat'e ne söyledin?"

Ne demek istediğimi anlamaya çalışan Bennett'in kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. "Onu bıraktığımda mı? Ona umarım uçak düşer dedim."

"Bu korkunç, ama hayır, onu bıraktığın zaman değil. Onu uyuşturduktan sonra ona ne söyledin?"

Omzu umursamaz bir omuz silkmeye kalkıyor ve tekrar kapıya uzanıyor. "Bilmiyorum dostum. Kendinde değildi ve ben de kendi kendime tüm bu fiyaskonun ne kadar aptalca olduğunu mırıldanıyordum. Şimdi müsaade ederseniz."

"Hayır, seni mazur görmeyeceğim." Bir adım daha yaklaşarak kendimi doğrudan onun kişisel alanına sokuyorum - ki kardeşimin buna tahammülü yok. "Kindra'yı incittin, Bennett."

Bennett yavaşça bana dönüyor, yüzünde abartılı bir öfke ifadesi var. "Ben mi? Onu incittim mi?"

Eli ileri fırlıyor ve kolumu sarıyor. Göz açıp kapayınca kadar geçen sürede beni içeri sürükledi ve çift merdiven arasındaki duvarın geniş bir bölümünü kaplayan büyük aynaya doğru götürdü. Yüzümü yansımama çevirirken eli kolumdan çeneme doğru kayıyor.

"O kıza kimin zarar verdiğini bilmek istiyorsan, sadece önüne bakman yeterli. Eğer birinden nefret etmek istiyorsan, kendinden nefret et." Aynaya bakarak kravatını düzeltir. "Şimdi beni rahat bırakırsanız, biraz yemek yemek istiyorum."

Haklı olmasından nefret ediyorum ama haklı. Ona zarar veriyorum.

Kapıya doğru geri dönüyorum. Gitmeyi düşünebildiğim tek yer Kindra'nın villası. Arkadaşı gecenin karanlığında kaçmayı seçtiğinden beri akşam için sadece bir darbe aldı ve ben son bir kez onun yanında olmak istiyorum. Onu rahatlatmak ve sabah olana kadar ona sarılmak istiyorum.

Ve sonra onun kalbini tekrar kırmak zorundayım.

Otuz İkinci Bölüm

Ezra

B Kindra'nın villasına vardığımda çoktan eşofmanlarını ve büyük bir tişörtünü giymişti. Pencereden, gözlerini kaydırışını ve elinde telefonuyla kanepenin etrafında daireler çizişini izliyorum. tavana. Paniklemiş bir kadının resmidir.

Kapıyı çalmadan yavaşça açıyorum. Beni görünce volta atmayı bırakıp nefesini içine çekiyor, sonra da kollarıma atılıyor. Kollarımı geniş tutuyorum, bana ulaştığında onu kollarımın arasına alıyorum.

"Bu tam bir karmaşa," diye ağlıyor göğsüme doğru. "İşte bu yüzden arkadaş edinmiyorum. Berbatım."

Elimi saçlarında gezdiriyorum, onu daha önce hiçbir kadını rahatlatmadığım bir şekilde rahatlatıyorum - bu kadını rahatlatmaya hakkım olmadığı bir şekilde.

"Sen olmasaydın gitmek isterdim," diye ekliyor.

Bu cümle içimi burktu ama aynı zamanda bir fikir de doğurdu. Pilot döndüğünde onu uçak pistine götürebilir ve adadan uğurlayabilirim. İnzivadan döner dönmez onunla irtibata geçeceğimi söyleyebilirim. Sonra da göleti geçip İngiltere'de kendime bir hayat kurabilirim.

Ona gerçeği söyleyip kalbini kırmak zorunda kalmayacağım. Ya da benimkini.

Bir pişmanlık olmak yerine, güzel bir anı olabilirim. Benden nefret etmeye başlayabilir ama sorun değil. Bana karşı nefretten çok daha güçlü bir şey hissetmesinden iyidir.

Ama sonra arkasına yaslanıp gözlerimin içine bakıyor ve ben bir kadını tamamen sevmenin ne demek olduğunu anlıyorum. Dürüst olmak demek, zararına olsa bile.

Yanağındaki bir damla gözyaşını silerken, "Seni incinmiş görmekten hoşlanmıyorum," diye fısıldıyorum. "Sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

Esprili olmayan bir kahkaha atıyor ve başını tekrar göğsüme yaslıyor. "Beni birkaç saat geriye götürebilecek bir zaman makineniz yoksa, hiçbir şey yapılabileceğini sanmıyorum."

Bir zaman makinesi pek çok sorunu çözerdi.

Onu kanepeye götürüyorum ve otururken kucağıma oturtuyorum. Bana sokuluyor ve memnun bir şekilde iç çekiyor. Saçları Tahiti gündeğümü ve biraz da güneş kremi gibi kokuyor. İçime çekiyorum ve kokuyu hafızama kazıyorum. Bunlar son saatlerimiz ve atlatmam için bu anılara ihtiyacım olacak.

"Bu villada kalmak bile çok zor," diyor. "Bana onu hatırlatan şeyler görüp duruyorum. Neden bu lanet bir ayrılık gibi hissettiriyor?"

"Bir arkadaşınızı kaybetmek bir bakıma ayrılık yaşamak gibi bir şey. Ama temelli gittiğini sanmıyorum. Belki de sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı."

"Sen yanımda olsan bile bu gece nasıl uyuyacağımı hâlâ bilmiyorum. Yatağımdan onun villasını görebiliyorum."

"Neden bu gece benim villamda kalmıyorsun?" Ben öneririm.

Gerekçem iki yönlü. Evet, ona yardım etmek istiyorum ama yanında getirdiğı geniş silah repertuarını da gördüm. Ona gerçeğı söylediğimde uzun bir kılıç tarafından boynuzlanmak istemiyorum, bunu hak etsem bile.

"Yatıya kalmak iyi olurdu," diyor. "Aklımı her şeyden uzaklaştırır ve sıçıp batırdığımın sürekli bir hatırlatıcısını görmek zorunda kalmam."

Kucağımdan kıpırdayarak indi ve odasına çekildi. Birkaç dakika sonra elinde küçük bir çantayla geri döndü. Koltuktan kalktım ve villama doğru yola çıktık.

Birlikte geçirdiğimiz son geceye dair hayallerim var ve hepsinde de çıplaktık. Olayların bu şekilde gelişmesi beni hayal kırıklığına uğratmadı desem yalan olur ama onun gözyaşları beni taşaklarımdaki ağrıdan daha fazla rahatsız ediyor. Seks muhtemelen şu anda aklımdan geçen en uzak şey ve bu konuda baskı yapmayacağım.

Sessiz bir yürüyüşün ardından villama ulaşıyor ve içeri adım atıyoruz. Yatak odasına doğru ilerlerken klimanın kısık uğultusu bizi karşılıyor. Kindra sırt üstü yatağı uzanıyor. Dikkatimi tişörtüne bastıran ve dokunmam için yalvaran göğüs uçlarından uzaklaştırıyorum.

"Burası senin için çok mu soğuk?" diye sordum. "Havayı kısabilirim."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu mükemmel. Eğer bir kuyu kazıcısının kıcı kadar soğuk değilse, uyuyamam."

"dön," dedim. "Omuzlarındaki gerginliği alayım."

Bir kıkırdamayla yüzüstü dönüyor. "Yine de ne yaptığını bilmediğimi sanma."

Dolgun poposunun üzerine oturup omuzlarını kavıyorum. "Bir şey denediğim yok, eğer ima ettiğin buysa."

"Ne büyük hayal kırıklığı," diye mırıldanıyor yatağa doğru.

"Sadece cinsel arzularını tatmin edemeyecek kadar üzgün olduğunu düşündüm." Kaslarını sıkıyorum ve yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Bunun için asla çok üzgün değilim. Ayrıca orgazm uyumama yardımcı olacak. Vücudumu ovmaya devam edersen, sen aletini ıslatmadan ben boşalabilirim."

Tanrım, onun kabalığına bayılıyorum.

Yeşil ışığı aldıktan sonra, sikim kıcına doğru sertleşiyor. Başka bir yumuşak inilti çıkarıyor ve uzunluğuma karşı öğütüyor.

"Hadi iplerle biraz daha oynayalım," diyor. "Şu anda kullanılmak istiyorum."

Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. Bu kadın nasıl gerçek olabilir?

"Eğer istediğin buysa," diyorum, "o zaman bunu alacaksın. Ama önce seni gevşeteyim ki esnek olasın. Sizi tehlikeye atacak pozisyonlara sokmak istiyorum."

Gömleğini kaldırıyorum ve dudaklarımı sırtının küçük kısmına yerleştirebilmek için aşağı iniyorum. Dilim tenini okşuyor, seğiren kaslarına doğru bastırıyor ve hareket ettiriyor. İnlemeleri beni ateşliyor ve ellerim ona masaj yapmaya devam ederken boynuna ulaşana kadar daha da yukarı çıkıyorum.

Kaslar parmak uçlarımda altında betondan sıvıya dönüşüyor.

Gerginliği azalınca onu sırt üstü yatırıp gömleğini çıkarıyorum. Yatağın yanındaki küçük lamba tek ışığı sağlıyor ve yuvarlak hatlarını mükemmel bir parlaklık ve gölge karışımıyla yıkıyor. Sütyen takmamıştı ve rahatlamış göğüsleri ağzımı sulandırıyor.

Başımı eğip meme ucunu ağzıma alıyorum ve o kıvrana kadar sertleşmiş boncuğu emiyorum. Çok sert davrandığımdan korkarak geri çekilmek istiyorum ama Kindra başımı tekrar aşağı çekiyor.

Not edildi.

Eylemi tekrarlıyorum, bu sefer hassas deriyi de ısıyorum. Bu daha yüksek bir inilti kazandırıyor.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor," diye nefes alıyor. "Seni içimde istiyorum." "Yakında," diye göğsünü törpülüyorum.

İlkini emmeye devam ederken diğer meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Kalçaları kalkıyor, amını bana doğru itiyor. Ondan sıcaklık yayılıyor.

Onu ağızımdan bıraktıktan sonra çantama gidip ipi ve iki set siyah kürklü kelepçeyi çıkarıyorum. Planladığım şey onu bir süre bağlı tutacak ve mümkün olduğunca rahat olmasını istiyorum.

"Benim çantama da bak," diyor ve sesindeki şakacı tını omurgama zevkli bir titreşim gönderiyor. Fermuarı geri çekmeden önce ne bulacağımı zaten biliyorum.

Bunu nasıl uygulamayı planladığımı da tam olarak biliyorum.

"gelince, tatlım. Şu anda seni kullanacağım."

Yatağa dönüp kelepçeleri el ve ayak bileklerine geçiriyorum. Daha fazla zamanımız olsaydı, onu tepeden tırnağa sarardım. Etleri boşluklardan oluşan bir ağın içinden geçerken ne kadar güzel görüneceğini hayal edebiliyorum. Ama zamanımız yok. Evcil hayvanımın bir ihtiyacı var ve bunu karşılamalıyım.

Eşofmanını ve külotunu çıkarıyorum, sonra ipi bir dizi kelepçeye tutturuyorum ve ellerini bambu yatak çerçevesine bağlıyorum. Aynı şeyi ayak bileklerine de yapıyorum ve onu dizleri başının yanında olacak şekilde önüme açıyorum. Bacaklarının arasında pist iniş ışıkları gibi uyarılma belirtileri parlıyor.

Gömleğimi çıkarıp dirseklerimin üzerine düşüyorum, böylece yüzüm cennetten sadece santimetre uzakta oluyor. Tenindeki tuz burnuma ulaşıyor ve ağızım sulanıyor. Dilim ilerliyor ve yarığından içeri kayıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye inliyor.

Klitorisini bulup dilimin ucuyla alay ettiğimde amı hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor. Onu boşaltmaya çalışmıyorum. Henüz değil. Bu pozisyon onu yormaya başlayana kadar olmaz.

O titreyene kadar yalamaya ve emmeye devam ediyorum, ama her zaman onu uçurumun kenarına göndermeden hemen önce duruyorum. Hayal kırıklığı artmaya başlıyor. Muhtemelen dışarıda yemek yeme yeteneğimi kaybettiğimi düşünüyor, ama bu planın bir parçası.

"Tamam, bu şekilde nefes almak zorlaşıyor" diyor.

Tümseğine karşı gülümsüyorum ama yalamayı, emmeyi ve ısırmayı bırakmıyorum.

"Ezra, ben ciddiym. Sanırım artık beni bundan kurtarmanın zamanı geldi. Pozisyonel boğulma diye bir şey var."

Sesindeki hafif panik bana zamanın geldiğini söylüyor.

Tek kelime etmeden ayağa kalktım ve çantasına gittim. Oyuncasını çıkardım ve yüzümü ona döndüm. "Seni bundan kurtaracağım ama önce sen gelmelisin."

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diyor gözleri büyüyerek. "İnmeden önce boğulacağım!"

Düğmeye basıyorum ve cihaz vızıldayarak canlanıyor. Küçük makine o kadar şiddetli sallanıyor ki neredeyse elimden fırlayacak. Rahibin korku dolu bakışları artık o kadar da yersiz görünmüyor. Bu şeyle leğen kemiğini kırabilirim.

"Düzenli olarak kullandığınız şey bu mu?" diye sordum. "Evet, şimdi beni bu iplerden kurtar!"

Panik onu şimdi boğuyor. Bacakları bağlara karşı sarsılıyor ve bileklerini ileri geri çekştiriyor. Henüz farkında değil ama az önce hayatının en iyi orgazmını yarattım. Konuşurken dinlerseniz bir kadın hakkında öğrenebilecekleriniz inanılmaz.

Öne çıkıyorum ve oyuncakla amının dudaklarında iz bırakıyorum, havanın hareketini hissedebileceği kadar yakın tutuyorum. Orgazm olmanın o kadar da kötü bir yol olmayabileceğini anladığında tekrar rahatlıyor.

Tam şeffaflık: Onun benim elimde ölmesine asla izin vermem. İpleri hızlı bir şekilde çözdüm. Eğer tehlikede olduğunu hissedersen, onu serbest bırakırım.

Ama bunu bilmesine gerek yok.

Sol kolumu kullanarak kalçasına bastırıyorum ve oyuncak klitorisine yaklaştıkça nefes almasını biraz daha zorlaştırıyorum. Bir yudum hava almaya çalışıyor ama gelmiyor. Göğsünde genişlemek için yeterli yer yok.

"Kahretsin, gerçekten nefes alamıyorum," diye inliyor. "O zaman gelsen iyi olur."

Oyuncağı indiriyorum ve tepki anında geliyor. Vücudu gerilirken ve kıvrılırken bir çığlık atıyor. Kontrolünü kaybettikçe ve kelepçelere karşı gerildikçe ipler geriliyor. Bacağındaki baskıyı azaltarak daha fazla hava almasını sağlıyorum.

Elleri bükülüyor, açılıp kapanıyor ve ayak parmakları, kopacaklarından emin olana kadar kıvrılıyor. Göğsü aşağı yukarı sarsılıyor ama ben oyuncak klitorisine bastırarak vücudundaki zevkin her zerresini sağlamaya devam ediyorum. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, tek yapabildiği de bu. Boğulmanın eşiğinde durmak sadece orgazmını artırıyor.

Aşağı inmeye başladığında oyuncağı susturuyorum, üzerine eğiliyorum ve ipleri özüyorum. Kolları ve bacakları yatağa düşüyor. Gülümserken ve ciğerlerine oksijen çekerken gözleri tavana bakıyor.

"şimdi biraz daha iyi hissediyor muyuz?" Ben soruyorum.

Dudaklarını yalıyor ve cevap vermeye çalışıyor, ama hiçbir kelime gelmiyor, o yüzden başını sallıyor. "Güzel," diyorum ama onunla işim henüz bitmedi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Kindra

I Ezra'nın kemer tokasının çözülme sesini duyduğumda hâlâ Tanrı'yı görüyorum. Normalde boşaldıktan sonra devam etmekte iyiyimdir ama bu geceden önce hiç kimse beni bu kadar sert boşaltmamıştı. iç organlarımın korkuyorum.

Fermuarı düştü.

Kahretsin.

Bir dakikaya ihtiyacım olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama o çoktan üzerime geliyor. Yüzüne baktığımda, artık bir önemi kalmamıştı. Ne söylemek istediğimi unuttum.

"Boşaldıktan sonra ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" diye soruyor ve tanrım, sesindeki törpüyle tırnaklarını törpüleyebilir. "Çünkü öylesin. Kesinlikle büyüleyicisin, tatlım."

Aksanı sözlerini ipek gibi gizliyor ve kendimi her geçen saniye daha uyumlu buluyorum. Belki bir orgazm daha atlatabilirim.

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymadan bacaklarının arasına uzanıyorum ve aleti olan çelik direği kolayca buluyorum. Parmaklarım aletini çevrelediğinde göğsünden bir inilti yükseliyor. Nazik bir çekişle onu girişime doğru yönlendiriyorum.

Başını içime yerleştirirken dişlerinin arasından hava emiyor. "Benim için çok ıslak ve sıcaksın."

Övgüsü bacaklarımın arasına bir zevk sarsıntısı gönderiyor ve amım onun etrafında sıkılaşıyor. Kalçaları öne doğru sarsılıyor, onu içimin derinliklerine itiyor ve

acı verici bir ağrı yaratıyor.

"Senin büyüklüğüne alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diyorum inleyerek.

"Ve senin ne kadar inanılmaz hissettirdiğine asla alışamayacağım."

Kalçalarını çekiyor

geri dönüyor ve tekrar içime süzülüyor, her muhteşem santimi deneyimlememe izin veriyor.

Benden tamamen çekiliyor ve kendimi çok boş hissediyorum. Ona bakıyorum, daha fazlası için , ama beni yüzüstü çevirmeden önce bana gülümsüyor.

"Benim için sırtını eğ," diyor ve ben de kıcımlı havaya kaldırarak karşılık veriyorum. "Mükemmel, evcil hayvan. Aynen böyle kal."

Sıcaklık arkama yerleşiyor ve eli saçlarımın arasında dolaşıyor. Bir çekiştirmeye göğsümü yataktan kaldırıyor. Başım biraz hassas, bu yüzden ağrı kafa derime doğru zonklıyor ve kaslarımın gerilmesine neden oluyor.

İçime girerken "Rahatla" diyor. "Sadece gözlerini kapat ve her şeyi hisset, ama düşünme."

Dediğini yapıyorum. Kendimi acıdan ve zevkten ayırıyorum ve her şey birbirine çarpına kadar zihnimde süzülüyorum. Kalçalarını her ileri itişinde saçlarımı geri çekerek beni tam istediği yerde tutuyor. Taşakları bana çarpıyor ve bundan daha fazla tahrik olmak çok garip, ama işte buradayız. Bacaklarımın arasında dağınık bir haldeyim.

Ve sonra oyuncağı fark ettim.

Birlikte olduğum erkeklerin çoğu seks sırasında kullanmama izin vermeyecek kadar güvensizdi. Ben ona uzanırdım, onlar da becerilerinin çok daha üstün olduğunu ve buna ihtiyacım olmadığını iddia ederek geri çevirirlerdi.

Yalan söylediler.

Ezra bu kadar güvensiz bir tipe benzemiyor, bu yüzden vibratöre uzanıyorum. Vibratörü elimde gördüğünde hamleleri yavaşlıyor ve ben de varsayımımın yanlış olduğunu düşünerek durup bana vibratörü kaldırmamı söyleyeceğinden endişeleniyorum.

"Bunu kullanacağını umuyordum," diye homurdanıyor tekrar hızlanırken. "Kendini benim horozumun üzerine getir."

Daha az söyle. Düğmeye basıyorum ve oyuncağı klitorisime bastırıyorum.

Gelgiti durdurmaya çalışırken göz kapaklarımın arkasında parlak renkler patlıyor. Henüz gelmek istemiyorum. Zirveye yolculuğu ve ani düşüşü yaşamak istiyorum ama bedenimin başka fikirleri var.

Ezra içime giriyor, her itişinde oyuncağı hareket ettiriyor ve zonklayan klitorisimin üzerinde dans etmesini sağlıyor. Parmaklarım çarşaflara gömülüyor ve bir çığlık atarken yüzümü yastığa gömüyorum.

Gözlerim fırıldak gibi dönerken, kalçalarım titremeye ve jöleye dönüşmeye başlıyor. Tepenin zirvesine ulaştığımdan emin olana kadar her kasımdan zevk dalgaları fişkırıyor, ama gelmeye devam ediyor.

Gelmeye devam ediyorum.

Ezra'nın kalçaları arkamda tekliyor ve iki eliyle kalçalarımı kavramak için saçlarımı serbest bırakıyor. "Kahretsin, beni boşaltacaksın."

Başımı yana çevirdiğimde, orgazm sonunda kontrolünü bıraktığında bir ciğer dolusu hava çekiyorum. "Doldur beni," diye inliyorum. "Lütfen, içime boşalmanı istiyorum."

"Bu kadar çabuk gitmek istememiştim," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bütün gece bizim. Ve yarın gece, eğer müsaitsen."

Duraklıyor ve elleri tenimi kavrayışını gevşetiyor.

Yanlış bir şey mi söyledim? Haddimi aştım mı? Beni inziva dışında görmekten bahsettiğinde, benimle yatmaya devam edebilmek için beni yatıştırmaya mı çalışıyordu?

Kavrayışı tekrar sıkılaşıyor ve beni iterek göğsümü yatağa . "Senin için hayatımın sonuna kadar özgürüm."

Kalçalarını ileri doğru iterken neredeyse bilincimi kaybediyordum. Hiç bu kadar vahşice ve ihtiyaçla sikilmemiştim. Şimdi neden daha kalın kadınlardan hoşlandığını anlıyorum. Acıyan amımı sikerken alabileceği tüm yastıklamaya ihtiyacı var.

Tam amca diye ağlamak üzereyken, içime sıcaklık dolarken son bir kez daha itiyor. İçimi boyamayı bitirdiğinde, ikimiz de nefessiz bir bacak, taşak, kol ve göğüs yığını halinde yere yığılıyoruz.

"Sen . . . inanılmazsın," diye pantolonunu enseme doğru çekti.

Yan dönerek elini tutuyorum ve gülümsememi hissedebilmesi için ağzıma doğru çekiyorum. bir erkeğin bana ilk iltifatı değil ama arkasındaki samimiyeti ilk kez duyuyorum. Beni seks için kullanmıyor ya da bana herhangi bir şekilde ihanet etmiyor.

Benden gerçekten hoşlanıyor. Benim için.

Öne eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da temizleyebilmem için bir bez parçası getiriyor. Bu işi hallettikten sonra arkama yerleşiyor. Birlikte uzanıyoruz, çıplak, dalgaların kuma sürtünürken çıkardığı uzaktan gelen sesi dinliyoruz.

Birkaç dakika sonra nefesi hafif bir horlamaya dönüştü. Benim için sorun değil. Bütün gece sevişemeyeceksek, sorun değil. Bana yarın için söz verdi.

Bana sonsuza dek söz verdi.

Gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum. Bu adama verdiğim kadar savunmasızlığı bir kenara bırakın, böyle bir şeyi istememe bile izin vermemiştim. Şu riskli bile gelmiyor. onun ellerindeyken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Cat'le aramı düzelttiğimde her şey yoluna girecek. Hâlâ nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum ama dilemem gerektiğini biliyorum. Ama ne için özür dileyeceğim? Verdiği bilgi yanlıştı. Bennett her zamanki çekilmez kişiliğini sergiliyordu. O bir-

Thud . . güm, güm . . .

Ayaklarım villanın dışındaki verandada tepinirken donup kalıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Ezra'yı uyandırmadan kolunun altından kayıyorum ve gece çantamdan bir bornoz alıyorum, ancak bu sırada neredeyse devriliyordum. Bacaklarım nasıl çalışacağını unutmuş. Vücudumu ince ipek bir örtüyle kapladıktan sonra parmak uçlarımda villanın önüne gidip tül perdenin arkasından bakıyorum.

Kapının hemen dışında uzun boylu bir adam duruyor. Onu tanıyamadım. Ezra'dan çok daha genç görünüyor. Muhtemelen Cat'ten de genç. Kumlu sarı saçlarının yanları kısa, tepesi uzun, bu da ona bir devlet memuru görünümü veriyor.

Midem geriliyor. Eğer bir federal ya da polis ise, başımız ciddi belada demektir.

Kapıyı çalmak için elini kaldırıyor ama ondan önce ben açıyorum. Kesinlikle gerekli olmadıkça Ezra'yı uyandırmak istemiyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Işık yüzüne vuruyor ve yıllarca süren pahalı ortodonti çalışmalarından geldiği belli olan bir dizi mükemmel düzgün dişi ortaya çıkarıyor. Gözleri açık renk, ama mavi mi yeşil mi anlayamıyorum. O çene hattıyla çeliği bile kesebilir.

"Ezra'yı arıyorum. Jim buranın onun villası olduğunu söylemişti ama yanlış villayı seçmiş olmalıyım." Elini saçlarında gezdiriyor, sonra bana uzatıyor. "Ben Maverick, Gece Yarısı Mazoşisti."

Beynim ismi hatırlıyor ve alarm zillerinin çalması duruyor. "Tanrım! Evet, Bennett av için burada olacağından bahsetmişti ama Ezra'nın seni yarın sabaha kadar beklediğini sanmıyorum. Bir saniye beklemenin sakıncası yoksa onu uyandırabilirim. O iyi biri değil."

Maverick derin bir kahkaha attı ve beni başından savdı. "Hayır, gerek yok. Yarın sabah onu göreceğim. Jim boş villalardan birinde kalmama izin verdi, ama ben

Ezra'nın bazı eşyalarını orada buldum ve ona geri vermek istedim. Yine de onları sana bırakabilirim."

Arkasına uzanıyor ve belinden parlak bir şey çıkarıyor. Işığa doğru getirdiğinde, bunun Seksenler'in villasında bulduğumuz et kancası seti olduğunu fark ediyorum.

"Onlar Ezra'nın değil," diyorum. "Seksenler adında bir adama aitlermiş, meğer o aslında Abattoir Adonis'miş. Jim seni onun villasına koymuş olmalı."

Maverick elindeki kancaları çeviriyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var. Sonra bana baktı. "Ezra, birinin Abattoir Adonis gibi davrandığını öğrendiğinde bundan hiç hoşlanmayacak."

"Numara yapmak mı? Anlamıyorum."

"Seksenler AA olamazdı. *Ezra*, Abattoir Adonis'tir."

Otuz Dördüncü Bölüm

Ezra

I Ertesi sabah uyandığımda her yerim ağrıyordu. Uzuvarımı esnetip gözlerimi açtığımda uzuvlarım mutlak bir rahatlamayla şarkı söylüyor. Güneş bir başka görkemli günde doğmaya başlarken ufuktan ışık süzölüyor.

Yan dönüp Kindra'yı arıyorum ama yataktaki yeri boş. Karışmış çarşaf lar ve serseri leke bana dün gecenin bir rüya olmadığını söylüyor, ama benim küçük fındırdem nereye gitti?

Doğrulup elimi yüzümde gezdiriyorum, sonra komodinin üzerindeki gözlüğüme uzanıyorum. Onları taktıktan sonra banyoya doğru bakıyorum. Kapı aralık ve ışık kapalı, yani içeride değil.

Sonra taze kahvenin kokusu kapının altından süzölüp burnuma geliyor, ardından küçük ocakta cızırdayan bir şeyin sesi geliyor. Kahvaltı mı hazırlıyor?

Gülümseyerek yataktan kalkıyorum ve şık olduğumdan emin olmak için aceleyle banyoya gidiyorum. Hayatımın aşkını bir ejderha nefesiyle karşılayamam.

Dürüst olmak gerekirse, ertesi sabah benim için yeni bir deneyim. Fetihlerimin çoğu gece kalmıyor ya da kalsalar bile ben uyanmadan gitmiş oluyorlar. Görevi anladılar. Şimdi, görev değişti. Bunun birlikte geçireceğimiz birçok sabah tan biri olmasını istiyorum.

Nefesim ferah ve siyah saçlarım kontrol edilebilir bir şekle sokulmuş, ince bir düğme ve bir çift haki şort giyiyorum. Son düğmeyi iliklerken keyfim kaçıyor.

Hayır. Sadece düşmez. Düşüyor, yere çarpıyor, sonra da çarpmanın etkisiyle parçalanıyor.

Çünkü itiraf etme zamanı geldi.

Bunu sonsuza dek bir sır olarak saklamayı düşündüm. Planlar ve planlar yaptım ve işe yarayacaklarından eminim, ama temelimiz bir yalan üzerine inşa edilecekti. Onu sonsuza dek kaybetmek, ona sonsuza dek yalan söylemekten daha iyidir. Benim dürüstlüğümden daha azını hak etmiyorum.

Ayrıca, bunu kurtarmak için hâlâ bir şansım var. Eğer ona her şeyi itiraf eden ben olursam, o da bunun değerini anlayacaktır. Belki hemen değil ama eninde sonunda.

Sonsuza kadar bekleyeceğim.

Nefesimi tutarak yatak odasının kapısını açıyorum ve ana yaşam alanına adım atıyorum. Beklentilerimden çok farklı olduğu için beynimin gördüklerimi algılaması biraz zaman alıyor.

Sobanın önünde kalçalarını sallayan Kindra yerine Maverick.

Bana doğru sıcak bir fincan kahve tutan Kindra yerine Bennett. "Bunu hemen iç," diyor Bennett. "Buna ihtiyacın olacak."

Kupayı itiyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Kindra nerede?" Maverick'in eli taklanın ortasında durur ve yumurtalar ocağın üzerine düşer. Sonra Tezgahın üzerindeki pırıl pırıl et kancalarını görüyorum.

"Ne yaptın lan sen?" Kendimi Bennett'e doğru fırlatırken feryat ediyorum.

Çünkü hepsi onun suçu. Bunun bir kaçamaktan fazlası olduğunu anladığı andan beri bizi ayırmak istiyor.

Gömleğinin yakasını yumruklarım ile kavrayarak onu duvara yasladım ve boğmaya başladım. İnanılmaz bir şekilde, berbat bir mücadele veriyor, yüzü kırmızıdan mora dönerken sadece bileklerimi tutuyor.

Kollar gövdeyi sarıyor ve zayıf bir vücut sırtıma baskı yapıyor. Maverick benden neredeyse yirmi yaş küçük olabilir ama şu anda benim dinmek bilmeyen öfkemden yoksun. Hızlı bir dönüşle benden kurtuldu.

"Bu senin savaşın değil!" Bennett'e dönmeden önce ona bağıriyorum ve ön kolumu göğsüne bastırarak onu tekrar duvara yapıştırıyorum. "Ne yaptın lan sen?"

"Ben bir bok yapmadım," diye hırıldıyor Bennett. "Ona söylemeliydin. Beni dinleseydin bunların hiçbirisi olmazdı."

"O zaman neden et kancalarım tezgahın üzerinde?" Kolumu göğüs kafesine biraz daha bastırıyorum ve yüzünü buruşturuyor.

"Ezra, bu benim hatamdı," diyor Maverick arkamdan.

Bennett'i serbest bırakıyorum ve hainle yüzleşmek için dönüyorum. "Neden? Aklından ne geçiyordu?"

"Kimliğinizi gizli tuttuğunuzu bilmiyordum!" Ocağın üzerindeki tavaya koşar, tavadan etkileyici bir duman bulutu çıkmıştır.

Yangın önleme sistemini çalıştırın.

Işıklar kesildi ve villa tiz bip sesleri ve yanıp sönen çıkış ışıklarının konserine dönüştü. Saniyeler sonra fiskiyeler devreye giriyor ve bizi demir kokulu soğuk bir su spreyi ile ıslatıyor.

Maverick tavayı lavaboya doğru fırlatır ve yanmış yumurtaları akan musluğun altında ıslatsa da fiskiyeler ve alarmlar çalışmaya devam eder. Hasar oluşmuştur.

Bundan daha fazla şekilde.

Villadan çıkıp sessizlik içinde tahta kaldırıma doğru ilerliyoruz. Görünüşe göre kimse ne söyleyeceğini bilmiyor, en azından ben. Çünkü bunların hepsi benim suçum. Suçu başkalarının üzerine atmaya çalışabilirim ama bu alevli fiyaskoyu bir arada tutan dayanak noktası benim.

Ağlamak istiyorum ama gözyaşlarım akmıyor. Öfkelenmek ve bir şeyleri kırmak istiyorum ve tahta korkuluklar çok cazip görünüyor.

Onun yerine tek bir soru soruyorum. "Maverick, ne oldu?"

Her şeyi açıklıyor. Jim ona villanın anahtarlarını verdi. Et kancalarını fark edince, buraya gelir gelmez beni görmesi için bir işaret olarak bıraktığımı düşünmüş. Hiçbir şeyden haberi olmadığı için Kindra'ya kimliğimle ilgili gerçeği söylemiş.

"Nereye gitti?" diye sordum. Küçük bir parçam hâlâ bu karmaşayı düzeltebileceğimi umuyor.

"Bilmiyorum dostum. Çantasını aldı ve evine dönmesi gerektiğini söyledi, bu yüzden sadece villasını kastettiğini varsayabilirim." Maverick yüzünü kapatıyor ve inliyor. "Bennett ne kadar kötü batırdığımı açıkladı. Özür dilerim."

İçimi çekiyorum ve ufka bakıyorum. "Hayır, sen çuvallamadın. Sen de öyle Bennett. Sen haklıydın. Suç tamamen benim omuzlarımda."

"Peki şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Bennett soruyor. "Av bir saat sonra ve her ne kadar oturup dertleşirken bir bardak Ben and Jerry's yemeyi çok istesem de Gary'yi bitirme şansımı kaçırmayacağım."

"Ava çıkmayacağım," diyorum. "Parçaları toplamam ve bunu tekrar bir araya getirmeye çalışmam gerekiyor. Her zaman gelecek yılın avı var, ama asla başka bir Kindra olmayacak."

Bennett başını sallıyor ve elini omzuma vuruyor. "Bunu söyleyeceğini tahmin . Git kızını getir."

Şok olmuş bir halde, sadece gözlerimi kırıştıtırıp ona bakabiliyorum. Bunca zamandır buna karşı değil miydi?

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," diyor. "Kızıdan hoşlanmadığımdan değil. Sadece yalan söylemekten hoşlanmıyordum. Neden bir ilişkiye girmediğimi sanıyorsun? Kızlara her şeyi anlatmak zorundasın ve ben açık bir kitap değilim."

"Ben de öyle," diyorum.

"Evet, örtünü tamamen ." Bennett güler ve başını sallar. "Ekürim olmanı özleyeceğim ama mutluluğuna engel olmayacağım. O yüzden git ve onu al. Benim onayımı aldın."

"Tekrar özür dilerim!" Kindra'nın villasına doğru koşarken Maverick geri çekilen sırtıma bağılıyor.

Orman yolunun girişini geçiyorum, tam da bir sıra sığır yeşilliğin içinde kaybolurken. Jim alayın arkasını getiriyor. Sığırlar nerede olduklarını bilmemeleri için gözlerini kapatan maskeler takmışlar ve bilekleri bellerine zincirlenmiş. Eski usul bir zincir ayak bileklerini önlerindeki ve arkalarındaki Sığırlara bağlıyor.

Yanından hızla geçerken Jim, "Şu anda içeri girmek için çok erken," diyor.

Onu onaylamak için elimi kaldırıyorum, sonra koşmaya devam ediyorum. Av aklımdan geçen en uzak şey. Kindra bana bir daha asla öldürmememi emretse, hiç düşünmeden vazgeçerdim. Onun affını kazanmak için ne bedel ödemem gerekiyorsa öderim.

Villası bir sonraki virajda beliriyor. Merdivenlerden düşmek üzereyken nefes nefese kalıyorum ve parmak eklemlerimi ahşap kapıya vuruyorum.

"Kindra, lütfen seninle konuşmama izin ver! Hikâyede senin inandığından daha fazlası var!" Yumruğumu açtım ve avucumu kapıya vurdum. "Sadece kendi tarafımı anlatmama izin ver. Eğer benimle bir daha konuşmak istemezsen, buna saygı duyayım."

Bunu ondan çok kendime söylüyorum. Çünkü nafile. Söyleyeceğim herhangi bir şeyi dinlemeye açık olmadan önce muhtemelen bazı şeylerle yüzleşmek için daha fazla zamana ihtiyacı var.

Sonra, tam için döndüğümde, verandanın tırabzanına çarpan bir şey görüyorum. Bir bıçak ucuyla tahtaya tutturulmuş bir kağıt parçası.

Kindra'nın bıçağı.

Bıçağı kâğıttan koparıp parmaklığın üzerine koyuyorum, sonra da yaz esintisi uçurmadan önce notu kavriyorum. Okudukça, her kelime ruhuma bir kazık saplıyor.

R ,

*T^a Ss fo' xvi i>g my fv Sing li(e, ;ov aSsd'l'ce sa S of
dog sLi9. 5f Cac ca go ^o e ea×ly, so ca 5. 3o not co 9act
me. ✓×e'. 5f ;ov see me on cLe st eec, heap nalSing.*

Rlso, fv S ;ov.

J8

Bu kadar o zaman.

Adadan ayrıldı ve onu bir daha asla göremeyeceğim.

Başım öne eğik, villama doğru dönmeye başladım. Bu büyümlü bir şeyin sonu ve lanet olsun, acıtıyor. Onu seviyorum. Varlığımın her zerresiyle Kindra'yı seviyorum. Bu yüzden gitmesine izin vermeliyim. İsteklerine saygı duymalı ve onu yalnız bırakmalıyım.

Hayatımın sonuna kadar onu bekleyeceğim. Hiçbir kadın beni bu şekilde hissettirmeye yaklaşmadı ve yaklaşamayacak da.

Döndüğümde Bennett ve Maverick hâlâ dışarıda duruyorlardı. Yüzümdeki her şeyi görüyorlar. Umutsuzluğu. Kalp ağrısını. Yaşama isteğimin kayboluşunu.

"Anladığım kadarıyla iyi gitmemiş?" Bennett soruyor ve ses tonunda herhangi bir alaycılık olmamasını takdir ediyorum.

Cebimden sert bir mektup çıkardım ve çocuklara uzattım. Mektubun üzerine, aşık oldukları kızdan not almış iki kız öğrenci gibi üşüşüyorlar. Maverick her satırın altını çizmek için parmağını bile kullanıyor. Benim için fark etmez. Kelimeleri kendim tekrar yaşamak zorunda kalmadığım sürece sorun yok.

Bennett boğazını temizledi ve mektubu bana geri verdi. "Tam bir köpek boku çuvalı mı? Kahretsin, bu çok sert."

Tamam, başarısızlıklarımı tekrar yaşamak zorunda sürece, iyi olacağım.

"Yani, kardeşinin katili hakkında ona neredeyse bir hafta boyunca yalan söyledin," diye ekliyor Bennett. "Ayrıca onu kandırmak için ayrıntılı bir planın vardı. Yani anlıyorum."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye fısıldıyor Maverick.

"Tamam, tamam," diyor Bennett dikkatini bana çevirirken. "Yine de neden burada olduğunu bilmiyorum. Pilot öğle yemeğini yemeden uçmayı reddediyor. Eğer pistteyse, o zaman ..."

Yüzü soluyor ve mektup elinden düşüyor. Rüzgâr kapıp götürmeden önce onu almak için çabaladım.

"Siktir," diye nefes alıyor.

"Ne?" Maverick ve ben birlikte söylüyoruz.

"Oh, sıçtım batırdım." Bennett tahta korkulukları kavırıyor ve onlara yaslanıyor. "Fena sıçtım Ezra. Avlanma alanına gitmelisin."

Başımı sallıyorum ve mektubu cebime tıktırıyorum. " olmaz. Ben gitmiyorum-"

"Hayır, anlamıyorsunuz. Bu sabah villanızda bulunmamın tek nedeni Kindra'nın kapımı çalıp pistin ne tarafta olduğunu sormasıydı. Ben de şakayla karışık avlanma alanını işaret ettim ve Cat'i aldığımı söyledim. Sadece bir soru sorduğunu düşündüm ve ben de bir pislik olarak şaka yapmaya karar verdim."

"Ve seni ciddiye aldı," diyorum. "Eğer o ormandaysa ..."

Bennett elleriyle yüzünü kapatır. "Lanet olsun. Hiçbir şey düşünmedim bile. Sonra senin evine geldim ve Maverick bana neler olduğunu anlattı, ben de ona gerçekte neler olduğunu anlattım. Bu sabah onu gördüğümü tamamen unutmuştum."

"Bu arada, Kindra da dışarıda bir ormanda nonoşlarla dolu! Bennett, sen ne yaptın?"

Maverick ellerini kaldırıyor ve aramıza giriyor. "Başka bir kardeş kavgası çıkmadan önce, mantıklı aklımızı kullanalım. Kindra bir seri katil. Orada kendi başının çaresine bakabilir."

Evet, belki bir ya da iki kişiye karşı, ama ormana doğru giden konga hattını gördüm. Takım elbiselerinin çoğu kırmızı ya da pembeydi. Çocuk istismarcıları onun peşinden gitmeyebilir çünkü o onların sapkınlıklarından uzak bir yaşta ama kırmızılar ...

"Çılgınca bir şey yapma," der Maverick. "Sadece Jim'i bul ve kız bulunana kadar onu oyalamasını söyle."

"Artık çok geç. Birkaç dakika önce Kindra'nın villasına gittiğimde onları ormana doğru ilerlerken gördüm."

Bennett omuz silkiyor. "O zaman sanırım ava çıkacağız ve onu hayali pist yerine doğru piste göndereceğiz."

Tüm bunlar hakkında bu kadar soğukkanlı olabilmesine sevindim. Sıkıntılarımın çoğundan ben sorumlu olabilirim ama bu seferki? Bu seferki tamamen kardeşimin omuzlarına yükleniyor.

"Onun peşinden gitmeliyim," diyorum.

Onlar tartışmadan ben ormana doğru yola koyuldum bile.

Ben patikaya ulaştığımda Grim ve Ice Pick patika başında duruyor. Koşmayı bırakıyorum ve nefes almaya çalışırken ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Kindra'yı görüp görmediklerini sormanın faydası yok. En az bir saat önce ormana gitti, belki daha da fazla.

"Etrafta dolaşacak bir sürü Sığır var," diyor Ice Pick gülerek. "Kaçmaya gerek yok. Maudlin Rose henüz gelmedi bile ve onsuz başlayamayız."

Avucumu ona doğru sallayıp başımı sallıyorum. "Hayır . . . Av için burada değilim. . . av için gelmedim." Sık bitki örtüsünü işaret ediyorum. "Kindra . . . orada."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu kadar az bilgiyle durumumun ne kadar acil olduğunu anlıyorlar. Gözleri irileşiyor ve bana dönmeden önce birbirlerine bakıyorlar.

"Onu bulmana yardım etmemize izin ver," diyor Ice Pick. "O iyi bir kız ve başına bir şey gelmesini istemem."

Ona bir başparmak veriyorum. Alabileceğim her yardımı alırım.

Jim, Jim Dağı'ndan bir tabanca ateşleyene kadar ormana adım atmamamız gerekiyor -evet, küçük bir dağa kendi adını vermiş, ama dağın sahibi o, sanırım bu onun hakkı- ama burada durup bekleyecek vaktim yok. Onun gazabını göze almalıyım.

"Ben içeri giriyorum," dedim. "Siz Jim tabancasını ateşleyene kadar bekleyebilirsiniz ama ben bekleyemem."

"Anlıyoruz," diyor Grim başını sallayarak. Elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum. El sıkışmanın ciddiyetinin yerleşmesine izin veriyorum.

Sonra ormana gidiyorum.

Bölüm Otuz Beş

Kindra

W Kayboldum amına koyayım. Hiçbir yolu yok. Bir saatten fazladır bu lanet ormanda yürüyorum ve uçak pistine benzeyen hiçbir şey görmedim. Bu noktada lanet olası yolu bile bulamıyorum.

Adaya ilk vardığımızda etrafıma dikkat etmek yerine, o yalancının kaslarına ve yakışıklılığına ağzımın suyu akarak bakmakla meşguldüm. Bak şimdi bu beni nereye getirdi. Kırık bir kalp ve herkesin içinde kaşıyamayacağım yerlerimdeki sivrisinek ısırıklarıyla bir ormanda kayboldum.

Siktir et bu adayı.

Sikeyim bu sefil böcekleri.

Korkunç nemi siktir et.

Ve en önemlisi, Ezra Carter'ı sikeyim.

Seyahat çantamı omzuma atıp farklı bir yöne doğru ilerliyorum. Tekerlekli valizim bir ağaç köküne takılıp devriliyor ve neredeyse beni de beraberinde götürüyordu.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diyorum nefesimin altında.

Bavulu düzelttikten ve alnımdan akan terleri sildikten sonra etrafıma bakıyorum ve nereden geldiğimi ve nereye gitmeyi planladığımı unutuyorum. Gerçek hayatımın ne kadar da doğru bir tasviri.

Bu yolculuğa çıktığımda, plana sadık kalmalıydım. Kardeşimin katili tek odak nokta olarak kalmalıydı. Bunun yerine, kendimi on yıldır nefret ettiğim adamla aynı yatakta buldum. Eğer akıllıysa, benden uzak duracaktır. Eğer onun mükemmel yüzünü bir daha görürsem, onu kusurlu yapacağım.

Gürültülü bir iniltiyle çantalarımı bırakıyorum ve kendimi devrilmiş bir kütüğün üzerine bırakıyorum. Yürümeye ve kaybolmaya biraz ara vermeliyim. Bir kez olsun, bir şeyler doğru gidemez mi?

Yakınlarda bir yerde -hangi yönde olduğunu söyleyemiyorum çünkü sesler bu ıslak atmosferde tuhaf bir şekilde yayılıyor- ağır bir yükün altında bir dal kırılıyor. Birisi yanımda hareket ediyor.

Nefesimi tutuyorum ve hareketsiz kalıyorum. Bir şey bana doğru geliyor ve bunun bir arama ekibi mi yoksa vahşi bir hayvan mı olduğunu öğrenene kadar burada olduğumu bilmelerini istemiyorum. Eğer Ezra olduğu ortaya çıkarsa, ormanda ölmeyi tercih ederim.

Ağaçların arasından sarı bir ışık parlıyor ve vahşi gözlü bir adam küçük açıklığıma yuvarlanıyor. Saçsız kafasına dallar ve yapraklar yapışmış, yüzünde kırmızı çizikler var.

Av.

Bugün olanları tamamen unutmuşum ve içinde bulunduğum tehlikenin farkına ancak şimdi varıyorum. Bu yolda uçak pisti yok. Bennett beni kandırdı.

Adamın gözleri üzerimdeydi ve buna hiç şaşırmadım. Bu sabah yola çıktığımda kamuflej ve keşif kıyafetleri giymemiştım. Üzerimde dikkat çekmek için bağırın neon mavisi bir atlet vardı. Ortama karışmak bir seçenek değil.

Dövüşmek öyle ama.

Çantama uzandım ve bıçağımı bulmaya çalıştım. Sonra onu notu tahta kaldırıma sabitlemek için kullandığımı hatırladım. Lanet Ezra. Hâlâ bana kazık atıyor.

"Hey, beni öldürmek zorunda değilsin," diyor adam avuçlarını bana doğru tutarak. "Bırak devam edeyim. Bu iş bitene kadar bir yerde saklanacağım."

. Sarı bir tulum giyiyor, bu da onu öldürmek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Ben kendi kaderimi çözmeye çalışırken onun kendi kaderine doğru ilerlemesine izin verebilirim.

Ama sonra gözlerim boğründeki yaraya takılıyor. Kumaştaki yırtığın etrafını kan sarmış, ama hareket ettiğinde derisi lekenin altında hasarsız görünüyor.

"Yaralanmışsın," diyorum gece çantamı kucağıma çekerken. "Burada bir ilk yardım çantam var. En azından sana yardım etmeme izin ver."

Bir adım geri atıyor. "Neden bana yardım etmek istiyorsun? Beni avlamak için burada değil misin?"

"Ben sadece pembe ve kırmızı avlarım," diyorum. "Sen sarısin, yani güvendesin. Bazılarımızın takip ettiği bir kod var."

"Doğru, evet. Ben sarıyım."

Şimdi daha da yaklaştı. Kalın burnundaki kan damarlarının nasıl patladığını görebileceğim kadar yaklaştı. Biraz kir ve birkaç küçük yaprak dışında yepyeni görünen ayakkabılarına bakıyorum. Yine de yaralı tarafını benden uzak tutuyor.

Çantamı karıştırmaya devam ediyorum.

"Senin gibi güzel bir kız nasıl oldu da böyle bir bok çukuruna düştü?" Kütüğün üzerinde yanıma oturuyor ve kolumdaki tüyler diken diken oluyor. Çok yakınımda.

"Oh, bilirsin işte. Hayat işte." Ona benden daha inandırıcı gelmesini umduğum bir kahkaha atıyorum. "Yarana bir bakayım."

Kımıldamıyor ve bu da kararımı pekiştiriyor.

Derin bir nefes alarak parmaklarımı hançerin sapına doladım, sonra çantadan çıkarıp boynuna saptım. Ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden, bıçağı yatay olacak şekilde çeviriyorum, sonra sağa doğru çekip boğazını tamamen açıyorum.

Göğsünden aşağı kırmızı bir şelale dökülüyor. Elleri yukarı doğru uzanarak ölüm dalgasını durdurmaya çalışıyor ama sadece başını geriye doğru itmeyi başarıyor. Bu noktada zar zor tutunuyor.

Vücudu orman halısına yığılırken, üzerine basıyorum. Vücudu çalışmaya devam ederken açık soluk borusunun etrafından kırmızı köpükler fışkırıyor. Yine de bu çok uzun sürmeyecek. Kanaması bu şekilde devam ederken olmaz.

"Senin tarafında bir yara görmediğimde şüphelenmiştim, ama anlamayı gerçekten mühürleyen şey ayakkabıların."

Ağzı açılıp kapanıyor, kelimeler oluşturmaya çalışıyor ama ben bağlantıyı kopardım. Söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyorum.

Bıçağı kadifemsi bir yaprakla silerken, "Yandan yaralanmış olsaydın, sıkışmış bir domuz gibi kanaman gerekirdi," diye devam ediyorum. "Ayakkabıların tertemizdi. İşte o zaman arkadaşlarından birini öldürdüğünü ve tulumunu çaldığını anladım. Yine de oynadığın için teşekkürler."

Yaprağı yüzüne bırakıyorum ve kütüğüme dönüyorum. O cehenneme giden yavaş bir trene binmekle meşgulken ben de çantalarımı karıştırıyorum. Ava katılmak bingo kartımda yoktu ama işte buradayız.

Gece çantamda birkaç silahın yanı sıra silah kemerim de bulunuyor. Onu belime bağladıktan sonra hançerleri, fırlatma yıldızlarını ve fırlatma bıçaklarını keselerine ve yuvalarına yerleştirmeye başlıyorum. Bunlar yerleştirildikten sonra bavulumdaki büyük silahlara uzanıyorum.

Bunlar gerçek silahlar değil, ama daha büyük toplarım olduğunu düşünüyorum. Yedek bowie bıçağımı kalçama bağlıyorum, cebime büyük bir sustalı bıçak koyuyorum ve sailerimi takmayı düşünüyorum. Sonunda onlara karşı karar verdim. Onlarla çok az eğitim yaptım ve şu anda bir ölüm kalım senaryosunun içindeyim. Hataya yer yok.

"Hadi yapalım şu işi."

Bavuluma bakıyorum. Bir gece çantasını ve valizimi taşıırken bu ormandan çıkmak için mücadele etmek inanılmaz derecede zor olacak, bu yüzden onu kütüğün yanına bırakıp etrafımı inceliyorum. Nerede bıraktığımı hatırlayabilirsem, her zaman geri dönebilirim.

Ya da bu kabus gibi tatille ilgili anılarımla birlikte onu da geride bırakabilirim.

Torbaların üzerine birkaç yaprak ve orman döküntüsü atarak onları görünmez hale getiriyorum. Buradan çıktıktan sonra geri dönmeye degecek bir şey olup olmadığına karar vereceğim. Vibratör artık lekeli, bu yüzden büyük bir kayıp olmayacak. Onu kullanmak bana sadece onu düşündürür, tıpkı kıyafetlerin çoğunu giymek gibi.

"En azından sadıktın," diye fısıldıyorum gizli çantaya doğru.

Sağımda, eğri büğrü gövdesinin etrafında kalın yeşil sarmaşıklar dolanan yabancı bir ağaç duruyor, ben de o yöne doğru ilerliyorum. Nemli hava kollarımda, bacaklarımda ve yüzümde birikiyor ve terimle karışıyor. Maskara gözlerime akıyor ve uçak yolculuğunda sevimli görünmek istediğim için kendime lanet ediyorum.

Kendimi savunmak için, çarpık hayal gücümü ve Ezra'nın pistte taksi yaparken uçağımın peşinden koştuğu görüntülerini suçluyorum. Penceremden bakıp yaptıklarının ona neye mal olduğunu iyice görmesini istedim. Muhtemelen hâlâ mışıl mışıl uyuyordur.

Muhtemelen umurunda bile değildir.

Gözyaşlarıım yüzümdeki karmaşaya karışıyor. Onları ısırmak için dişlerimi sıkıyorum.

Daha fazla acı çekmemi hak etmiyor.

Birkaç dakika sonra kurbanımın öldürdüğü sığırın cesediyle karşılaşıyorum. Sinekler kuruyan kanın etrafında vızıldıyor ve böğründeki yaranın yanına konuyor. Sarı tulumu çıkarılmıştı ama etrafı araştırdım ve yakınlarda ayakkabılarını buldum. Tam da şüphelendiğim gibi, sağ teki sırlıklam.

"Yavaşça arkanı dön ve silahlarını bana ver," diyor kadınsı bir ses arkamdan.

İlk emri yerine getiriyorum ama teçhizatımı bıraktığını düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. Benden bir metre kadar uzakta duruyor, vücudunun büyük bir kısmını bir ağacın arkasına saklamış, ki bu akıllıca. Baş, gövdeden çok daha zor bir hedeftir.

"Bunun daha fazla kan dökülmesiyle sonuçlanması gerekmiyor," diyorum. "Sarı bir takım elbise giyiyorsun. Seninle hiçbir sorunum yok."

Titreyen parmağıyla yerdeki adamı işaret ediyor. "Ama *babamla* bir sorunun vardı? Onu neden öldürdün? Bundan birlikte ."

Ona doğru bir adım attım ve çığlık attı.

"Daha fazla yaklaşma!" diye bağılıyor ama çenesini kapatması gerekiyor. Bu ormanda sadece seri katillerle uğraşmıyor. Ölümden daha kötü kaderler de var.

Yürümeyi bırakıyorum ve onu susturmak için parmağımı ağzıma götürüyorum. "Beni dinle ve sessiz ol. Babanı ben öldürmedim. Başka biri onu tulumu için öldürdü."

"Tulumu mu? Anlamıyorum."

"Bazı katiller seçicidir. Sadece ölmeyi hak ettiğini düşündüğümüz insanları öldürürüz. Sarı tulumlar pembe ve kırmızıya göre daha az hedeftir."

"*Hastasınız!* Hepiniz hastasınız, hastasınız, hastasınız!"

Gözlerimi deviriyorum. "Bak, iki seçeneğin var. Ya çeneni kapatıp yoluna devam edeceksin ya da bağırmağa devam edeceksin ve ben de seni susturacağım."

"Hasta! Sen ! Biri, herhangi biri, yardım etsin! Çıkarın beni buradan!"

Ağacın arkasından beliriyor. Elinde bir sopa tutuyor; ucu inanılmaz derecede sivri, çok uzun bir sopa. Bir mızrak yapmış, bu da becerikli olduğunu kanıtlıyor. Ne yazık ki, aynı zamanda lanet olası kabağının da dışında.

Saldırmaya başladığında hançerimin sapını kavriyorum. Vahşi, asi ve hesapsız, bu da benim lehime işliyor. Sopayı ileri doğru ittiğinde, kenara çekilip bıçağımı çıkarıyorum. Karnından yakalıyor.

Şimdi aralıksız çığlıklar başlıyor. Hatasını anladıktan sonra karnına bakar. Bağırsağında yaklaşık on santim boyunca uzanan bir yarıktan tombul pembe bağırsaklar dışarı fırlıyor. Yerleştirdiğim yer pek iyi değildi. Biraz daha yukarıdan ve biraz daha derinden girseydim, bir atardamara takılabilirdim.

Babasının yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Yarasından kan damlıyor ve yaprak çöplerine çarpıyor.

Kız için üzölmüyormuşum gibi davranmayacağım. Her ne yaptıysa, böyle bir ölümü hak etmedi.

Yaklaşıyorum ve önüne bırakıyorum. "Bunun yüzünden ölmen uzun zaman alacak. Eğer daha hızlı bir çıkış istiyorsan, kapı orada. Sen asla benim hedefim olmadın. Her ne yaptıysan, senin hakkında hüküm vermek bana düşmez. Beni zorladın."

Hançere uzanıyor ve sessizce ağlarken onu göğsüne bastırıyor.

gelmesinden endişe etmiyorum. Kan kaybı ve bağırsaklarının deşilmesinin acısı onu kolayca alt etmemi sağlayacaktır. Yine de onu öylece acı çekmeye bırakamazdım. Bu zalimlik olurdu ve ben mümkün olduğunca insanlara en azından bir nebze nezaketle davranmaya çalışıyorum.

Ben Ezra değilim.

Kızı ölü babasının yanında bırakarak ormana geri dönüyorum ve sonunda bir patika buluyorum. Bir av izinden fazlası olmayabilir ama bu da bir şeydir. Hayvanların tatlı suya ihtiyacı var ve bu yolu takip etmeye devam edersem, onunla karşılaşacağımdan eminim. Suyu bulabilirsem şelaleyi de bulabilirim ve şelaleyi bulabilirsem bu ormandan siktir olup gidebilirim.

O şelaleyi tekrar görmek istediğimden değil. Daha mutlu zamanları hatırlatıyor.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir yürüyüşten sonra etrafımdaki ağaçlar sıklaşmaya başlıyor ve izimi kaybediyorum. Geri dönmek anlamsız. Her şey aynı görünüyor! Kahverengi ağaç gövdeleri ve yeşillikler görebildiğim kadar uzanıyor ve hareketsiz oturup dinlersem sadece rüzgârı duyabiliyorum. Akan su yok. Sesler yok. Ayak sesi yok.

Her zamankinden daha umutsuz hissederek bir ağaca yaslanıp soluklanıyorum. İşte o zaman Ezra'yı fark ettim.

Otuz Altıncı Bölüm

Ezra

I Bir saatten fazladır ormanın bu tarafında yürüyorum ama Kindra'dan hiçbir iz görmedim. Şansıma, köprüyü geçip gitmiştir. Bu da demek oluyor ki köprüyü geçmek zorundayım.

Derin bir nefes alarak o yöne dönüyorum. Yolu bulmak zor ama sonunda oraya varıyorum ve şimdi en büyük korkuma doğru ilerliyorum.

Aslında Kindra'yı kaybetmek en büyük korkum ama o köprü ikinci sırada geliyor. O uçurumun dibine kadar uzun bir yol var. Bu yolculuğu yapan birini gördüm ve sonu hiç iyi bitmedi.

Yeşilliklerin biraz daha derininde Ice Pick'e rastlıyorum. Altında taze bir av yatıyor.

"Ondan bir iz var mı?" Ben soruyorum.

"Henüz değil." Homurdanıyor ve buz kıracağını ölü kadının kulağından çekiyor. "Yine de gözcülük yapıyordum. Birkaç dakika önce Grim'i gördüm ve boğazı oldukça iyi kesilmiş bir adama rastladığını söyledi. Onu kim öldürdüyse neredeyse kafasını koparacakmış."

"Bunun Kindra'nın işi olduğunu mu düşünüyor?"

Kadının bacakları hareket etmeye başlar ve Ice Pick kadının sağ gözüne saplar. Sivri uç göz küresinin içinden geçmek yerine yanından kayar ve bu da hatalı küreyi kadının kafatasından dışarı iter.

"Grim de öyle düşünüyor," diyor kazmayı daha derine saplamak için ayağını kullanırken. "Rosie bir yay ve birkaç ok aldı, yani o yapmış olamaz."

Grim'in bir palası ve birkaç el bombası var. Kazmamla bazı kirli işler yapabilirim ama bu kesiğin temiz olduğunu söyledi."

Bennett yeni oyuncağını getirmeyi planlıyordu, yani bu onu da dışarıda bırakıyor. Maverick . . . Maverick'in kesik bir boğazdan çok daha titiz olduğunu söyleyelim. Burada başka katiller de var ve Jim'in de bıçağı tercih ettiği biliniyor ama bu cinayette bir şey Kindra diye bağıyor.

"Teşekkürler, Buz Kazması. Aramaya devam edeceğim."

Zıt yönler gidiyoruz. O ağaçların derinliklerine doğru ilerlerken ben köprüye doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Yürürken gözlerimi ceset var mı diye dört açıyorum. Sadece bir tane buluyorum, o da bir adam. Kafatasının sol tarafı konfetiye dönüşmüş ve ben yaklaştıkça küçük bir kemirgen beyninin bir kısmını alıp kaçıyor. Bu kesinlikle bir bıçakla ya da herhangi bir hassasiyetle yapılmamış.

Kaos Bennett diye bağıyor.

Ayakkabımın ucuyla cesedi dürtüyorum, Kindra'nın burada olduğuna dair kesin bir işaret arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Daha fazla oyalanamam. Köprüyü geçme vakti geldi.

Tahtalar ve halatlardan oluşan o harap dağınıklığı düşündükçe soğuk terler döküyorum. Dibiindeki kayalar ve sıg su midemi bulandırıyor ve henüz oraya varmadım bile. Onları zihnimde görmek bile beni paniğe sevk etmeye yetiyor.

"Kindra'yı korumalısın," diyorum kendi kendime. "Eğer bu, o ölüm tuzağını geçmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. O güvende olduğu sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok."

Ve eğer o köprünün diğer tarafındaysa, kesinlikle yardımına ihtiyacı var. Orada sadece katillerle uğraşmak zorunda değil. Jim tuzaklar kuruyor ve eğer bir tanesine denk gelirse, gitmiş sayılır.

Arkamda bir yerde bir adam çığlık atıyor. Ayak sesleri dallara ve yapraklara çarpıyor. Dönüyorum ve pembe tulum giymiş yaşlı bir adamın tökezleyip yere düşmesini izliyorum. Sağ kolundan tek bir ok sapı fırlıyor.

Sessiz bir hayalet gibi, Maudlin Rose ağaçların arasından belirir, yayını kaldırır ve adamın kışına bir ok fırlatır. Okun ucu kemiğe saplanır ve adam tiz bir çığlık daha atar.

"Aferin, Rosie!" Ona doğru sesleniyorum.

Bana başparmağını kaldırıp gülümsüyor, yayı tekrar kaldırıyor ve adamın ensesine bir ok daha göndererek işini bitiriyor.

"Kindra'yı gördün mü?" Ona geri sesleniyorum.

Gülümsemesi azalıyor ve başını sallıyor.

" değil. Aramaya devam et!"

Bana bir kez daha başparmağını kaldırıyor, sonra da sessiz bir çıkış yapıyor.

Hepimiz bakarken, mutlaka birimizin onu şimdiye kadar fark etmiş olması gerekirdi ve kimsenin fark etmemiş olması köprüyü geçme ihtiyacımı güçlendiriyor. Sığırların çoğu ormanın bu kısmına yapıştığı için genellikle mümkün olduğunca uzun süre bu tarafta takılırız. Buradaki yaşamın çoğunu söndürene kadar genellikle oraya gitmeyiz.

Ve işte orada. Ezra Carter Köprüsü. Gelecek yıl bu adı verecekler, çünkü bu şeyi geçmemin imkanı yok.

Sert bir rüzgâr vadiyi süpürüyor ve halatlar kuvvete karşı sallanıyor. Kuşlar bile üzerinden uçmak yerine etrafından uçarak bu canavarlıktan kaçınıyor. Halatlar o kadar yıpranmış ki martılardan birinin sağlıklı bir sıçışı muhtemelen bu şeyi doğrudan aşağıya gönderecektir.

Yine de üzerinde yürümeyi planlıyorum.

Destek direklerine doğru adım atıyorum ve vücudumun iki yanındaki ipleri kavriyorum. Daha önce hiç kenara bu kadar yakın durmamıştım ve şimdi bunu yaptığım için pişmanım. Bazı tahtalar çürümeye başlamış. Diğerleri çoktan gitmiş, yerlerini kalın bir düğüm almış. Bu Büyük Kanyon'un üzerindeki bir merdivende yürümek gibi olacak ama basamaklar hareket ediyor ve raylar sicimden yapılmış.

Kindra'ya olan sevgim ayaklarımı ileri itiyor. Bu köhne bok parçasından çok daha kötü bir şeyle karşı karşıya olabilir. Ayağım kayarsa yardım çağırma şansım olabilir ama onun için yardım yok. Tek başına.

Ayağım ilk tahtanın üzerine kayıyor ve ağırlığımı test ediyorum. Tahta ayağımın altında sallanıyor ama çatlamıyor ya da inlemiyor. Bu iyi bir başlangıç.

İki adım daha atıyorum ve kendime güvenim artıyor. Ta ki aşağı bakana kadar.

Bir dere çok altımdaki toprağı kesiyor. Her şekil ve boyuttaki kayalar suyun her iki yanında sıralanıyor. Dere herhangi bir yardım sağlayamayacak kadar sığ ve bitki örtüsünün olmaması da benim için iyiye işaret değil. Bir kayma ve işim biter.

"Adımına dikkat et," diyor arkamdan hırıltılı bir ses. "Düşmek ."

Köprü şiddetle sallanıyor ve dengemi kaybediyorum. Sonsuza kadar dönecekmişim gibi geliyor ama sonra göğsüm halat korkuluklara değiyor. Kollarımı üzerinden sarkıtıyorum ve ayağımı bulmaya çalışıyorum. Bir ayağım tahtadayken başımı çeviriyorum ve saldırıyı görüyorum.

Sarı tulum giymiş bir kadın köprünün başında duruyor. Bir eliyle köprünün direğini kavrarken diğer eliyle de köprüye doğru eğiliyor.

dizinde. Elinde bir hançer var ve gözlerindeki vahŖi bakıŖ bana onu kullanmaktan korkmadığını söylüyor.

Bir hançeri var.

"Ona ne yaptın?" Kendimi sabitlemeye alıŖırken soruyorum. "Eğer Kindra'ya zarar verdiysen-"

"Bunu bana yapan kaltak mı?" Ayağa kalkıyor ve ben g rememem gereken Ŗeyler görüyorum. Biri onun iini boŖaltmıŖ. "Eğer  lmem gerekiyorsa, hepinizi yanımda götüreceğim!"

Yüzünü buruŖturarak direğe bağlı ipi kavırıyor ve sallamaya baŖlıyor. Köprü altımda sallanırken ayaklarım sabit kalmak için çabalıyor ama faydası yok. Sol topuğum kayıyor ve havayı kesiyor. Sağ ayağım mücadeleyi kaybediyor ve Ŗimdi ellerim ve kararlılığımla sallanıyorum.

Kadına durması için yalvarmak üzere baŖımı çeviriyorum ama ip artık sallanmıyor. Bağırsaklarını ait oldukları yere geri itmeye alıŖırken iki büklüm oluyor ama bağırsakları dıŖarı kaymaya devam ediyor.

"Her ne kadar kalıp oynamak istesem de, sanırım zamanım tükeniyor," diye homurdanıyor. "İyi yolculuklar, orospu çocuğu."

Haneri köprüyü sol direğe bağlayan halatın üzerine kaldırıyor. Ŗu anda tuttuğum ipin aynısı. Eğer onu keserse, diğer tarafa tırmanmak zorunda kalacağım. Oldukça g l y m ama o kadar da güçlü değilim.

Tek bir çözüm var. O ipleri kesmeden önce ayaklarımı tekrar sağlam zemine basmalıyım.

Kollarımdaki tüm g le, bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı bir tahtanın üzerine koyana kadar kendimi yukarı çekiyorum. Ayak parmaklarım sert yüzeye değer değmez, ipleri tekrar sallıyor ve beni önceki pozisyonuma geri gönderiyor. Bunu daha ne kadar s rd rebilirim bilmiyorum.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordum. "En azından bunu söyle. Eğer  ld rd ysen, seni zahmetten kurtarabilir ve bırakabilirim."

"Oh, onu  ld rd m. Küçük güzel boğazını kestim ve onu kendi kanında boğulmaya terk ettim."

Ona gülümsüyorum. Yalan söylüyor. Kindra onun bu kadar yaklaŖmasına asla izin vermezdi. O hançeri nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum ama Kindra'nın cesedinden almadığına eminim.

Yeni keŖfettiėim bir g  içimde vızıldıyor ve kendimi tekrar tahtaya kaldırıyorum. Sağlam zemine geri dönmek için sadece üç tahtayı geçmem gerekiyor ama bu kaltak ilk ipin yarısındayken bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Asla başaramayacağım.

"En azından benim için ona bir mesaj iletebilir misin?" diyorum bir sonraki panoya geçerken, ki bu pek de kolay değil çünkü aralarında neredeyse iki metrelik bir boşluk .

Kadın testereyi bırakıyor ve gözlerini deviriyor.

Ona onu sevdiğimi ve üzgün olduğumu söyle" dedim.

Bir yanım duracağını, içten sözlerimin ona ulaşacağını ve benim sadece bir kızı seven bir adam olduğumu anlayacağını düşünüyor. Beni bırakabilir. Güneş ışıdı. Gökkuşakları. Sonsuza kadar mutlu.

Sonra bıçağı indiriyor. Ve tekrar kesmeye başlıyor.

Diğer taraftaki ipe geçiyorum ve bir sonraki tahtaya atlıyorum. Halatı kestiğinde köprünün bu tarafının nasıl davranacağını bilmiyorum ve öğrenmeyi de planlamıyorum. Sadece bir adım daha ... ama zamanım kalmadı.

Köprünün sol tarafı çöktü. Tahtalar suya ve kayalara doğru eğiliyor ve ben ayağımı kaybediyorum. Hâlâ sağ direğe bağlı olan halata tutunuyorum ama artık havada yürüyorum ve bu iyi bir şey değil. Kendimi itebileceğim hiçbir şey olmadığından, son birkaç metrede ipten aşağı doğru inmek zorunda kalacağım.

Kadın şimdi dikkatini aynı ipe yöneltiyor.

El ele tutuşarak uçurumun kenarına yaklaşıyorum ama bıçağı hazır bekliyor. Biraz daha yaklaşırsam parmaklarımı kesecek. Ben de hızımı kaybediyorum ve hâlâ bedenimi karaya çekmem gerekiyor.

Sonra, koruyucu bir melek gibi, Kindra ağaçların arasından belirir.

Otuz Yedinci Bölüm

Kindra

"D Lanet bıçağı çek!" Bağıriyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ezra düşüp ölmeli. O bunu hak ediyor. Ama bunun olmasına izin veremem. Her şeye rağmen, onu kurtarma dürtüsü intikam ihtiyacımın önüne geçiyor.

Özellikle de beni sevdiğini ve üzgün olduğunu söylediğini duyduktan sonra. Onu affetmiyorum ama yine de ölmesini izleyemem.

Kadın kesmeyi bıraktı ve alaycı bir ifadeyle bana döndü. "Fırsatın varken beni öldürmeliydin, seni şişko inek."

Tamam, ateş edildi.

Kemerimden bir fırlatma bıçağı çıkardım ve göğsüne doğru fırlattım. Tam da umduğum gibi bıçaktan kaçıyor ve bu da onu uçurumun kenarına yaklaştırıyor.

"Kız gibi fırlatıyorsun," diye homurdanıyor dişlerini sıkarak.

"Teşekkürler," diyorum, sonra ona doğru bir bıçak daha fırlatıyorum.

Bu seferki ıskalamıyor. Sol omzuna saplanıyor ve sapın ağırlığı dengesini bozuyor. Yanlış adımını çok geç fark etti. Ayakkabılarının altındaki kaya parçalanırken gözleri büyüyor ve kenardan aşağı kayıyor.

Düşerken bağırsakları bir kayaya takılıyor. İzliyor ve bağırsaklarıyla asılı kaldığı komik bir son bekliyorum, ama tamamen çözüldüğünde ince doku kopuyor ve bu onu son görüşüm oluyor. Saniyeler sonra, gürültülü bir sıçrama sessizliği bozuyor.

Ezra kendini ipin ucuna çeker, ardından ayaklarını kullanarak bir çıkıntının üzerinde durana kadar uçuşumun kenarından yukarı yürür. Daha sonra güçlü kollarını kullanarak kendini sağlam zemine çeker ve sırt üstü düşer.

"Tanrıya şükür oradaydın," diye nefes alıyor. "Sen olmasaydın düşecektim."

Bana hatırlatma.

Uzaklaşmak için dönüyorum ama arkamdan ayağa kalktığını duyuyorum. Bir sokak köpeği gibi beni eve kadar takip edip yatağıma girebileceğini sanıyor. Bugün bir şey öğrenmek üzere.

Tek bir akıcı hareketle dönüp elimi kemerimdeki keseye sokuyorum ve ardından ayaklarının dibine bir yıldız fırlatıyorum. "Bunu olmadığı bir şey sanma. Seni kurtarmadım çünkü benimle yaşadığını sandığın *ilişkiyi* yeniden canlandırmak istiyorum. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Kindra, düşündüğünden daha fazlası var. Kardeşin iyi bir adam değildi."

Keseden bir yıldız daha çıkarıp hayalarına doğru fırlatıyorum. Dönen bıçaklar geçerken kumaşı kesiyor.

"Yapma! Yapma, Ezra! Yalanlardan bıktım. Bir kez olsun doğruyu söyleyemez misin? Onu neden öldürdün?"

Ellerini siyah saçlarında gezdiriyor ve gözlüklerini burnuna doğru itiyor, ardından kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu haberi sana vermenin kolay bir yolu yok. Özür dilerim. Sana söylemeden önce biraz kanıtım olsun istedim, New York'a dönene kadar beklemek istememin nedenlerinden biri de buydu."

"Kanıt mı?" Keseden bir yıldız daha çıkarıyorum ama atmıyorum. Henüz atmadım. "Ne kanıtın var ki? Kardeşimin tecavüzcü olduğunu mu söylüyorsun?"

Ezra başını sallıyor.

"Sonra ne oldu? Ölmesini gerektirecek kadar korkunç ne yaptı?"

Gözlerindeki bakış soruma cevap veriyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve Ezra'ya bir yıldız daha fırlatıyorum. Uzaklara gidiyor. Gözlerimdeki yaşlarla nişan alamıyorum ama tekrar deniyorum. Ve tekrar. "Hayır! O bir çocuk tacizcisi değildi! Yine yalan söylüyorsun! Bana yalan söylemeyi kes!"

İpte sallanan bir adam gibi, attığım her şeyden kaçıyor. Sonunda bir yıldız sağ yanağını kesiyor ama bu yeterli değil. Beni incittiği kadar onun da incinmesine ihtiyacım var.

"Kardeşim iyi bir adamdı. Boş zamanlarında küçükler liginde öğretmenlik yapardı, Tanrı aşkına! Kimsesiz çocuklara akıl hocalığı yaptı ve hatta eğlence liglerinde oynamaya parası yetmeyen bir çocuğa sponsor oldu. Ve sen onu öldürdün, Ezra!"

Gözlerimdeki yaşları temizliyorum ve uyluğumdan bowie bıçağını çekiyorum. Fırlatma bıçaklarımdan farklı bir ağırlığı var, ama aynı zamanda daha kesin. Ve ıskalamayacağım.

Ezra hareket etmiyor. Kaçmaya ya da beni alt etmeye çalışmıyor. Orada öylece duruyor, ben bıçağı fırlatmaya hazırlanırken kaderini bekliyor. Beni durdurmasını istiyorum. Bana gerçeği söylerse, bu şekilde olmak zorunda değil.

"Dur, dur, sakinleşelim."

Bennett'in sesini tanıyorum, bu yüzden arkamda olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok. Gözlerimi Ezra'dan ayırmıyorum.

"Gerçek nedir, Bennett?" diye sordum. "Bu sırrı başından beri biliyordun, bu yüzden Ezra'nın kardeşimi öldürme motivasyonunu da biliyor olmalısın."

"Tıpkı onun anlattığı gibi," diyor Bennett. "Kardeşin en kötü türden biriydi. korkunç. Kaç çocuğa zarar verdiğini biliyor musun?"

Derin bir nefes alıyorum çünkü yeteri kadar bowie bıçağım yok. "Hiç yok. Çocuklara zarar vermezdi. Onları severdi."

"Bunu kabul etmek gerçekten zor olmalı ama bir haklısınız. Çocukları severdi." Bennett duraklıyor ve sesindeki hafif titreme benim de aynı şeyi yapmama neden oluyor. "Onları terapiye kadar severdi. Birini o kadar çok sevdi ki zavallı çocuk on üç yaşında kendini öldürmeye çalıştı."

"Kanıtımız var," diyor Ezra. "Eğer biz New York'a dönene kadar bekleyebilirsiniz-"

"Hayır!" Bıçağı kaldırıyorum ve tekrar sıkıca kavıyorum. "Artık beklemek yok. Bu benim şartlarımla olacak ve istediğim tek şey gerçek."

Dişlerimi sıkarak bıçağı fırlatmaya hazırlanıyorum ama Bennett benden önce davranıyor. Güçlü pazuları kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor ve ona karşı koyacak gücüm kalmıyor. Ezra'dan biraz daha küçük olabilir ama en az onun kadar güçlü.

Çılgılık atamadan ya da bacaklarına tekme atamadan keskin bir acı kalçamı deliyor ve bıçağı düşürüyorum. Beni bıçakladı mı?

Altı ay boyunca aldığım savunma dersleri işe yarıyor ve bedenimi rahatlatıyorum. Bennett ölü ağırlığımı kavramak için mücadele ediyor. Tutuşundan kurtulup ayağa kalkıyorum ve ağaçlara doğru fırlıyorum. Arkama baktım ama beni takip etmiyorlardı.

Bennett, Ezra ve Maverick ormanın içinde kayboluşumu izliyorlar.
Muhtemelen çok hızlı olduğumu fark etmişlerdir.

Ha?

Neden benim uyuşmuş . . . ?

Su. Akan su.

Yoğun bir sisin içinden yükseldiğimde duyduğum ilk şey bu. Ağzıma kedi sıçmış gibi hissediyorum ve ağrı şakaklarıma vuruyor.

Bana ilaç verdiler.

Doğrulamaya çalışıyorum ama ince ipler beni yatağa bağlı tutuyor. Ellerimi oynatıyorum ve bileklerimin de bağlı olduğunu fark ediyorum. İp tanıdık geliyor ve bulanık zihnim berraklaşmaya başladığında nedenini anlıyorum.

"Siktiğimin Ezra'sı," diye inliyorum.

"Şu anda burada değil," diyor biri.

Başımı çevirip gölgelerin arasından bakmaya çalışıyorum. Işıklar kapalı ve perdeler çekili olduğu için pek bir şey görmek zor. Yatağın gıcirtısından, bir villada olduğumdan oldukça eminim.

Ama kimin?

Benim değil. Yastıklarına nane yağı sıktım çünkü uyumama yardımcı oluyor. Bu yastıklar pahalı kolonya gibi kokuyor ve bu Ezra'nın değil. Sesi de tanımiyorum, yani yanımdaki Bennett de değil.

"Işıkları kapattım çünkü gözleriniz için daha kolay olacak," diyor. "Şimdi açmamı ister misiniz?"

"Beni çözmeni *istiyorum*. Peşinden gelmeden önce sana beş dakikalık bir avans bile vereceğim."

Adam kıkırdar ve bir ışık yanar. Bu Maverick.

"Seni çözmeyi ne kadar istesem de, seninle konuşmam gerek. Bennett seni bağlamazsak dinlemeyeceğini düşündü."

"Bennett haklıydı. O zavallı orospu çocuğu ve aptal kardeşi nerede?" Odaya göz gezdiriyorum ama burada sadece biz varız.

"Bennett'in villasındalar. Size söylemek üzere olduğum şey onlar için de yeni bir haberdi ve bunu hazmetmeye çalışıyorlar."

Gözlerimi deviriyorum ve ona bir tükürük fırlatmayı düşünüyorum çünkü açıkça bu işin içinde. "Üçünüzün uydurduğu hikâye her neyse, duymak istemiyorum. Yalan dinlemekten bıktım."

Maverick'in omuzları silkilerek yükselir. "Eğer bana inanmıyorsan, sorun değil. İlk inanan sen olmazsın."

Sandalyeden kalkıyor ve yatağa yaklaşıyor.

"Hikâyenin anlatırken hemen üzerime çıkman mı gerekiyor? Kişisel alan," diyorum ama o sadece bir adım daha yaklaşıyor.

Yüzüme doğru eğiliyor ve saçlarını alnından uzaklaştırıyor. Saç çizgisinin hemen altında uzun beyaz bir çizgi uzanıyor. "Alnımdaki yara izini görüyor musun?"

Başımı salladım.

"Ağabeyin bu yarayı bana ilk kez onunla mücadele etmeye çalıştığımda verdi. Sekiz yaşındaydım."

Gözlerim yaşla doluyor. Bu yalanı çok ileri götürüyorlar. "Bu doğru değil," diyorum. "Çocuklar gerçekten bunları yaşıyor. Bu bir şaka değil, Maverick."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor ve saçlarını döküyor. "Yeterince adil, ama benim adım aslında Maverick değil. On sekiz yaşına girer girmez adımla değiştirdim çünkü kardeşinin beni bulmasını hiç istemedim. Bugüne kadar onun öldüğünü bile bilmiyordum."

"Saçmalık."

"Benim doğum adım Landon Rivers. Kardeşinin üzerindeki yediler, yedi değildi. Onlar L'lerdi."

"Saçmalık!"

Bu doğru değil. Bunların hiçbiri doğru değil. Kardeşim bir gençlik papazıydı.

Bunu yapmış olamaz.

"Kesin bir kanıt değil ama görmek istersen elimde resimler var." Maverick yatağın kenarına oturuyor ve bir telefon ekranını yüzüme doğru tutuyor. "Bu benim çocukluğum. Ağabeyinin cömert desteği sayesinde beyzbol takımındaki ilk yılım. Bu resimde yara izi yok."

Kardeşimin yanında duran küçük bir çocuğu işaret ediyor. Çocuk gülümsüyor, bir elinde eldiven, diğerinde sopa var. Maverick'in büyük ve küçük versiyonları arasında göz gezdiriyorum ve onları ayırt edilemeyecek kadar benzer buluyorum. Aynı gamzelere ve gülümsemeye sahipler ve her ikisinin de sol gözünün dış köşesinin hemen altında koyu bir çil var.

"Şimdi sadece bir ay sonra çekilen bu fotoğrafa bakın. Farklı bir şey fark ettiniz mi?"

Maverick ekrana bir fiske vuruyor ve başka bir resim beliriyor. Aynı küçük çocuk kardeşimin yanında duruyor ama nedense çok farklı. Çocuğun yüzünü bir gülümseme süslüyor ama şimdi yeşil olduğunu gördüğüm gözlerine ulaşmıyor. Saç çizgisinin altında, sarı saç tellerinin arasından uzun bir yarık görünüyor. Kardeşimin kolu çocuğun omuzlarını sıkıca sarıyor ve ben daha önce hiç bu kadar rahatsız bir çocuk görmemiştim.

Midem bulanıyor ve sanki hasta olacaktım gibi hissediyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?

Annem ve ben nasıl bu kadar habersizdik?

"Bu fotoğrafları bir hatırlatma olarak sakladım," diye devam ediyor Maverick. "İki görüntüde bir hikaye anlatıyorlar ama sonuç benim. Ben bunun üstesinden geldim, siz de gelebilirsiniz."

Resimler . . . Öldürüldükten sonra Reese'in odasını temizlediğimi hatırlıyorum. Yatağının altında bir kutu vardı ve içinde-

"Doğum leken var mı?" diye sordum.

Maverick'in gözleri kapanıyor ve başını sallıyor. "Üzerinde-"

"Kıçımın üstüne, evet."

Bir kızın uygunsuz bir pozisyonda çekilmiş bir fotoğrafı olduğunu düşünmüştüm. Gördüğümde hala oldukça genç ve naiftim. Daha yakından bakmadan kutuyu hızla kapattım, sonra da hepsini çöpe attım.

Artık hasta olacaktım gibi hissetmiyorum. Olacağımı *biliyorum*. "Çöp tenekesi," diye bağırdım. "Çöp kutusu!"

Maverick aceleyle banyoya gidiyor ve küçük hasır çöp sepetini alıp geri dönüyor. Ben şiddetle öğürürken onu başımın yanında tutuyor.

Kardeşim yüzünden bu adamın taşımak zorunda kaldığı onca acı. Neler yaşadığını anlayamıyorum bile. Ve ben bunu daha da kötüleştirdim. Çok daha kötü hale getirdim. Canavarı kurbanına karşı savundum.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırıyorum kuru kabarcıklar arasında. "Tanrım, Maverick. Çok özür dilerim."

Beni yatağa bağlayan ipleri teker teker çözüyor, sepeti tutabilmem için önce ellerimi serbest bırakıyor. Serbest kaldığımda doğruluyorum ve bir kez daha kusuyorum. Sistemimde hiçbir şey kalmadı ama vücudum denemeye devam ediyor.

"Bu senin hatan değildi." Maverick yatağın kenarına oturur. "Ama Ezra'nın da suçu değildi. Yıllar önce kurtardığı çocuğun ben olduğumu bilmiyordu."

"Nasıl bilmez?"

"Yıllar boyunca pek çok çocuğa yardım etti. Her yüzü hatırlaması beklenemez. Ayrıca, ismimi değiştirdim. Birkaç yıl önce ona yaklaştığımda Landon Rivers ile değil Maverick Eaton ile tanıştı. Kim olduğumu bilseydi, size gerçeği kendisi söylerdi. Buna kesinlikle inanıyorum. Kanıt olmadan seni kaybetmekten çok korkuyordu."

Bennett odaya girdiğinde, "İşlerin yolunda gitmesine pek yardımcı olmadım," diyor. "Araya girdiğim için üzgünüm ama Ezra 'endişeden hastaydı'. Onun sözleri, benim değil."

İç çekerek sağ tarafımdaki yatağa vuruyorum. "Sen de partiye katılabilirsin."

Bennett yanıma oturdu ve boğazını temizledi. "Sana karşı bu kadar sert olduğum için özür dilerim. On yıldan biraz fazla bir süredir bir kardeşim olduğunu biliyorken, kardeşimi kaybediyormuş gibi hissetmek kolay değil."

"Artık bu konuda endişelenmene gerek yok," diyorum. "Ezra muhtemelen benimle bir daha hiç konuşmayacak."

"Kendi adıma konuşmam güvenli mi?" Ezra kapı çerçevesinin arkasından bakıyor. "Üzgünüm, sadece senin için endişelendim. Maverick o dartın içine ne kadar uyku ilacı koyduğunu bilmiyordu."

"Dart?" Ben soruyorum.

"Av için takım çalışması," diyor Maverick. "Ben onları sakinleştiriciyle vurursam ve Bennett de onları takip edip sopayla sopalarsa eğlenceli olur diye düşündük. Haklıydık. Eğlenceliydi."

"Ben mahvedene kadar." Ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Ezra, Bennett'i yolumdan çekip yanıma oturuyor ve ellerimi nazikçe kucağıma götürüyor. "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin, tatlım. Bunu mahveden benim. Sana yalan söyledim. Seni kandırmak için Seksenler'in villasına et kancaları bile yerleştirdim. Bunu telafi etmenin bir yolu varsa, ne gerekiyorsa yaparım."

"İğrenç," diyor Bennett. "Eğer makyajın bu aşamasına geldiyseniz, sanırım Maverick ve benim gitme zamanımız geldi."

"Katılıyorum," diyor Maverick yataktan kalkarken.

O uzaklaşmadan elini tutuyorum. "Maverick, söylediklerimde ciddiydim. Sana inanmadığım için özür dilerim. Kurbanlar kendilerini savunmak zorunda kalmamalı."

Maverick elimi sıkıyor ve bana gülümsüyor. "Özür dilemene gerek yok. Ben bir kurban değilim. Ben hayatta kalan biriyim. Öldürmek benim terapim ve harikalar yarattı. Kardeşin gibi birini her öldürdüğümde kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Sen de öyle hissedeceksin. Sadece biraz zaman ver."

Kardeşimden bahsederken beni incitmek istemiyor ama lanet olsun. Bu acıtıyor. Tanıdığım ağabeyimle onun olduğu canavarı birleştirmeye çalışıyorum ama . Hâlâ başka birinden gibi geliyor.

Ama resimler yalan söylemez. Kardeşim hastaydı ve Ezra onu öldürmekte haklıydı.

Ezra ve ben konuşmuyoruz, villanın ön kapısı kapandıktan ve adamların tahta kaldırımından geri çekildiğini duyduktan sonra bile. İkimizin de söylemesi gereken çok şey varken sessizce oturuyoruz. Sadece nasıl başlayacağımı bilmiyorum.

Çenem titremeye başlıyor ve kafa karıştıracı bir duygu karışımı beni ağırlıklarının altına gömerken gözlerimi kapatıyorum. Nefes alamıyorum. Utanç, pişmanlık, keder ve yoğun kalp kırıklığı ciğerlerim sıkışana kadar göğsüme baskı yapıyor.

Ezra beni kendine çekiyor ve dokunuşuna karşı koymuyorum. "Sana yalan söylediğim için beni affedebilecek misin?" diye soruyor.

"Gerçeği söylemeyi çok daha kolay hale getirebilirdim."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve saçlarımı okşuyor. "Her şeyi kolaylaştırıyorsun, özellikle de seni sevmeyi. Aldatma sadece ve sadece benim hatam. Sanırım seni affetmem gereken bir şey varsa, o da yanağımnda taşıyacağım yeni yara izidir."

"Oh, kahretsin! Tamamen unutmuşum." Doğrulup yüzünü çeviriyorum, böylece fırlattığım yıldızın mükemmel etinde açtığı ince kırmızı çizgiyi görebiliyorum. Oldukça yüzeysel, bu da pişmanlığımı biraz hafifletiyor.

"Kızlar yara izlerine bayılır, değil mi?" diyor kıkırdayarak. "Gerçi ben sadece senin fikrinle ilgileniyorum. Sen ne düşünüyorsun? Geçer miyim?"

Dışarıdan görüldüğünden çok daha fazlasını istiyor. Bunu geride bırakıp bırakamayacağımı soruyor. Gerçeklik bize büyük bir darbe indirmeden önce zihnimizde yarattığımız fantezide hala yaşayıp yaşayamayacağımızı soruyor.

Ve cevabım da var.

"Evet, geçtin. Şimdi lütfen öp beni."

Dudakları dudaklarıma değdiğinde, sanki ilk öpüşmemiz yeniden yaşanıyormuş gibi hissediyorum. Artık birbirimizin sırlarını bildiğimize göre, artık her şey ortada *olduğuna* göre, bu bizim ilk öpüşmemiz.

Ama bu son olmayacak.

Otuz Sekizinci Bölüm

Ezra

A antalarımızı omuzlarımıza atıp öğleden sonra adadan ayrılmaya hazırlanırken ruh halimiz buruktur. Tatilde flört etmek bir şeydir, ama gerçek dünyaya döndüğünüzde her şey değişebilir.

Nedense bunun bizim için büyük bir engel olacağını sanmıyorum. Dışarıdaki büyük sorunlarla uğraşmak yerine, işleri değiştirdik ve adadaki son günümüzü bir köpek yemeği yapmaya karar verdik.

Ama bunun için daha güçlüyüz.

Elimizde çantalarımızla Kindra, Bennett, Maverick ve ben uçak pistine doğru ilerliyoruz - tabii ki bu kez doğru yöne gidiyoruz. Birçoğumuz özel jetle Miami'ye dönecek, oradan da farklı yönlerde doğru yola çıkacağız.

Grim Almanya'ya geri dönmeyi planlıyor. Almanya'nın neresine? Kimse bilmiyor. O böyle özel biri. Ama Hiddensee Plajı'nda mayolu yaşlı bir adam görürseniz, yürümeye devam edin.

Maudlin Rose, Jim ve Jeff ile adada birkaç gün daha kalmayı planlıyor. Ondan sonra Almanya'ya uçacağını tahmin ediyoruz ama bunu kimse bilemez. Sırlarını iyi saklıyor.

Ice Pick Teksas'a geri dönüyor ama kar yağdığında New York'a gelmeyi planlıyor. Hiç kar görmediğini söylüyor ve biz de yıllardır onu bizimle kalması için davet etmek istiyorduk. Şimdi iyi bir zaman gibi görünüyor. Gözlerini Kindra'dan uzak tuttuğu sürece tabii.

Jete binmek için Kindra'yı merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Manzara harika ve adadan bahsetmiyorum. Mükemmel yanaklarının arada bir ortaya çıkmasını sağlayan bir çift şort seçmiş.

Cat'i Maverick'le değiştirmiş olsak da uçakta oturduğumuz gibi oturuyoruz. Cat' bahsetmişken, dönüşümüzü nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Kindra onu asla affetmeyeceğinden endişeleniyor ama ben kızın altın gibi bir kalbi olduğuna ve onu kollarını açarak karşılayacağına inanmaya meyilliyim.

Sanırım yakında öğreneceğiz.

Yerleşir yerleşmez Kindra elimi tuttu. "Olamaz."

"Neyin var, tatlım?" Kulağına fısıldadım. Bir çarşaf gibi bembeyaz oldu.

Yer değiştiriyor ve gözlerini kapatıyor. "Yola önce ilaçlarımı almayı unuttum.

Her zaman uçmadan önce bir şeyler almayı hatırlamaya çalışırım ama hep unuturum. Uçakta olmakla ilgili bir şey beni" -etrafa bakıyor ve sesini fısıltıya indiriyor- "sırtırıyor."

Gülümseyerek cebime uzandım ve bir poşet Imodium AD çıkardım. Yola çıkmadan önce Bennett'in seyahat çantasından almıştım. "Elimden geldiğince seni her zaman koruyacağım, patlayan ishalden bile."

Koluma vuruyor ve paketi parmaklarımdan çekip alıyor. "Göt. Ama teşekkürler."

Birkaç dakika sonra uçak pistten hızla iniyor ve havalanıyoruz. Ada altımızda küçülüyor ve sonra bulutlar gümüş jeti yutarken gözden kayboluyor.

Düz uçuşa geçtiğimizde, uçuş görevlisi tüm pencereleri kapatmak için yanımıza geldi. Jim adanın nerede olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor ve bizim bulut desenlerine bakarak nerede olduğumuzu anlayabilecek bir grup topografik dahi olduğumuzu düşünüyor. Bize çok güveniyor.

Kindra'ya yaklaşıyorum. "Çantadaki büyük deprem makinesini emniyete aldın mı? Tekrar patlamasını istemeyiz."

"Gerçekten bunun peşini bırakmayacaksın." Yanakları kırmızının parlak bir tonuna dönüşüyor ve ben de onları öpmek zorunda kalıyorum.

"Tanrım, ikiniz beni hasta ediyorsunuz," diyor Bennett.

Kindra *Sünger Bob Kare Pantolon*'un tema müziğini söylemeye başlar, *ananas* kelimesini söylerken ekstra vurgu yapar. Bennett'in dudakları kapanıyor ve başını çeviriyor. Kindra'nın şarkısı bir gülümsemeye dönüşür.

"Her zaman ağabeyime kafa tutabilecek bir kadın istemişimdir," diye fısıldıyorum kulağına. "Sen nasıl gerçek olabilirsin ki?"

Başını omzuma yaslıyor. "Bana çok şey veriyor." "Öyle yapıyor."
Birkaç dakika içinde omzumda horlamaya başladı, ben de hemen arkasındaydım.

On
u.

Uçak Miami'ye iniyor ve grup sanki hiç tanışmamışız gibi dağılmaya başlıyor. Terminalden çıkarken bir grup yabancı gibi görünüyor olmalıyız. Ki bu iyi bir şey. Kimsenin aklına bir şey gelmesini istemeyiz.

"New York'a vardığımda seni aramamı ister misin?" Havaalanının dışında dururken Kindra'ya soruyorum. "Uçağım öğle saatlerinde inecek. İstersen beni sen bile alabilirsin."

Dudağını ısıırıyor ve bana gülümsüyor. "Göreceğiz."

Bennett kiralık bir arabayı kaldırıma çekti. Otele taksiyle gidebilecekken parayı boşa harcamayı ona bırakın. Maverick yolcu koltuğuna oturdu ve Kindra'ya küçük bir el salladı.

El sallıyor ve saatini kontrol ediyor. "Sanırım buraya kadarmış."

"Şimdilik," diyorum.

"Doğru. Şimdilik." Gülüyor ve gözündeki bir damla yaşı siliyor. "Tanrım, neden bu kadar duygusalım? Seni bir daha görmeyecek değilim ya. Uçağım bir saat içinde kalkacak ve sen de yarın şehre dönmüş olacaksın."

"Senden uzakta geçen bir dakikayı sonsuzluk gibi hissettiren bir tarzın var."

Göğsüme vuruyor ve gözlerini deviriyor. "Tamam, bana bu kadar duygusal davranmana gerek yok."

"Beni sen ortaya çıkardın. Elimde değil."

Onu öpmek için eğildiğimde, Bennett kornanın üzerine uzanıyor. Ona el sallıyorum ve vedalaşmadan önce bu anların tadını çıkarıyorum.

Yollarımızı ayırıyoruz ve havaalanında kaybolana kadar onu izliyorum. Bir kez arkasına ve sonra gitti.

Kiralık arabanın arka koltuğuna geçiyorum ve Bennett otele doğru ilerliyor. Gary'yi dinlemek zorunda olmadığımız için yolculuk artık çok daha farklı.

Gary. . .

"Bennett," diyorum, "Gary'ye ne oldu? Onu öldürebildin mi?"

Elleri direksiyonda sıkışıyor ve başını sallıyor. "Sikeyim hayır. Avdan hemen önce Jim sonunda bana Gary'nin ilk geceyi atlatamadığını söylemeye karar verdi. Küçük sansar havalandırma deliklerinden kaçmaya çalışmış."

Çekiniyorum.

Havalandırma delikleri Jim tarafından Sığırların kaçmasını engellemek için yerleştirildi. Açıklık çok büyük ve ulaşılması kolay olduğu için, ilk gece neredeyse her zaman biri bunu dener, ancak ızgara arkalarından kapandığında kıyamet kopar. Gary testere bıçaklarını geçmeyi başardıysa, küçülen oda onu ezmiş olmalı. Bundan kurtuluş yok.

Bennett otelimize yanaştı. Miami'deki ilk gecemizde kaldığımız yerle aynı. Yıllar önce yaşanmış gibi görünen anılar aklıma .

Bennett ve Maverick resepsiyona giderken ben de asansörlerin yanında durup Kindra'dan bir mesaj var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. Bana ulaşmadı ama sorun değil. Muhtemelen hâlâ bavullarını yerleştirmeye çalışıyordur.

Onunla gitmediğim için kendime kızıyorum. Uçuşumu değiştirmeliydim. Ya daha fazla ilaca ihtiyacı olursa? Ya biri ona zarar vermeye çalışırsa?

Sadece düşününce bile soğuk terler döküyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Artık o hayatımda olduğuna göre, onu korumalıyım.

Bennett'ten beni havaalanına geri götürmesini talep etme niyetiyle arkamı döndüm.

Ve işte orada.

Gülümsüyor ve bana küçük bir el sallıyor. "Sizinle burada tanışmak ne güzel," diyor.

Öne atılıp onu kollarıma aldım. "Burada ne işin var? Şimdiye kadar uçağına binmiş olursun sanıyordum."

"Sır saklayabilen tek kişi sen değilsin." Bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Jette telefon çeker çekmez uçuşumu değiştirdim. Bennett bana detayları daha adadayken verdi."

"Seni küçük ." Eğildim ve onu öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor.

Bennett köşeyi döner ve hemen öğürüyormuş gibi yapar. "Birbirinizi mincıklamaktan hiç bıkmadınız mı? Biraz ara verin."

Kindra ve ben birbirimize bakıp gülüyoruz. Ne düşündüğümüzü söylememize gerek yok, çünkü ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz.

Asla.

Sonsöz

Three Months Later

Kindra

R Bu kasvetli ekim gecesinde pencerenin dışında bir rüzgar esiyor. Ben mutfakta balkabağı oymakla meşgulüm. Cat bir yarışma yapmanın ve en iyisini oylamanın eğlenceli olacağını düşündü. Bence bu sadece bir karmaşa.

Ama bazen dağınıklık iyidir. Bunu bana Cat öğretti.

Miami'ye döndüğüm ilk gece onu otelden aradım ve bolca özür diledim. Kabul etti ve o zamandan beri daha da yakınlaştık. Yüzeyde yağ ve su gibiyiz, ama biraz daha derine indiğimde en iyi arkadaş olmak için milyonlarca benzerliği paylaşmak zorunda olmadığımızı gördüm. Artık neredeyse ben ve Ezra kadar ayrılmaz bir ikiliyiz.

Ezra'dan bahsetmişken, eseriyle birlikte verandada. Yan yana çalışmak istemedi çünkü bunun bir sürpriz olmasını istiyordu. Ona daha fazla sürprize ihtiyacım olmadığını, şimdiye kadar aldığım en iyi sürpriz olduğunu söyledim ama o sadece güldü ve içeri girmemi söyledi.

Son kesimi yapıyorum, balkabağı etinin son parçasını çıkarıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Harika değil ama ışıklandırıldığında daha iyi görüneceğini umabilirim.

Ön kapı açılıp kapanıyor ve Ezra'nın ayak sesleri yaklaşıyor. Canavar yaratığımı döndürüyorum ki henüz onunla dalga geçemesin. Bennett geldiğinde bunun için bolca zamanımız olacak.

"Bitirdin mi?" Mutfağa girdiğinde sordum. "En az bir saat daha orada olacağını düşünmüştüm."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir zarfı kaldırıyor. "Bu posta kutusundaydı. Jim'den geldiği yazıyor."

"Jim? Geri çekilmeden mi?"

Başını sallıyor ve onu oturma odasına kadar takip etmemi işaret ediyor.

Kanepeye oturuyoruz ve Ezra zarftan balmumu mührü çıkarıyor -çok ekstra- ve açıyor. İçinde el yazısıyla yazılmış bir mektup var.

"Bir e-posta yeterli olmaz mı?" Ben soruyorum.

Ezra parşömeni açmaya başladı. "Geri çekilmenin bir gösterge olmaması durumunda, Jim biraz eksantriktir."

"Yılın yetersiz ifadesi."

Mektubu kendi kendine okumaya başladığında, yüz ifadesi şaşkınlıktan sevince .

"Ne?" Dedim. "Ne oldu? Sonunda Şef Maurice'ten kurtuldu mu?"

Bana cevap vermek yerine mektubu elime tutuşturuyor ve kendim okumam için işaret ediyor.

√Z'a,

Je;, hib. 5'xe See xv >ing cLe sv ex xet eac fo' a
nLile now, Svt 5'xe always na 9ed co expa>d co so e9^i p
Sigpex. R ex all, folSs li e vs sLovld 'c Se xelepaceb co one
xa a9ion a ;ea'. W^at novlt ;ov cLi>h aSd't a ni 9ex
xet eac?

5 novltn'c Se aSle co xv ic, mi t ;ov. 5'm fa' coð Svsvy
nit³ no'S anb cLe isla>d. Şvc 5 novlt Se ^ap ; co fv t
ic. feff de ited co go on a sp ee in √vxðpe, so ^e is 'c
axaila le, anb Setveen ;ov anb me, 5 novltn'c c'v'c ^i nit³
so e9^i p cLi' co le .

Wovlb ;ov Se inte estet in ca i>g cLi'on?

5'xe al'eat; s ov9ed a lo a9ion in RlasSa. 5f;ov gire me
cLe g'ee> lig³c, ne ca sta c pla>ni p. P; fvll
ac'>c novlt Se ac ;ov' dis. 5deall;; 5'd li e ;ov co
^os9 cLe f1xs9 xet eac cLi' ni 9ex. Ca;; a ex C^i'c a'?
Sec me h ov ^ow cLi' svit' ;ov. 5fic does>'c, s ac³ ovc
;ov' na e anb gire ic co ;ov' S'o9^e'.
fim

Mektubu Ezra'ya veriyorum. "Ne düşünüyorsun? Bu yapmak isteyeceğin bir şey mi?"

Duraklıyor ve gözlerini mektuba diyor. Bana cevap vermeden ayağa kalkıyor ve elimi tutuyor. "Benimle gel. Sana oyduğum balkabağını göstermem gerek."

Bu konuda gerçekten bir seçeneğim yok çünkü beni koltuktan kaldırıyor ve kilisede az önce siktir diyen bir çocuk gibi ön kapıya doğru sürüklüyor. Verandaya adımımı attığımda dönüp omuzlarımı kavırıyor.

Neden elleri bu kadar titrek?

"Kindra, seninle ilk tanıştığımda kalbimi nasıl ele geçireceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşün beni esir aldı ama zekân ve aklın beni sana sonsuza dek bağladı. Kalbim senindir."

Kenara çekiliyor ve balkabağını görüyorum. Küçük bir masanın üzerinde duruyor. Üst kısmı kesilmiş ve açıklıktan bir el çıkıyor. Bu sahte uzvu kim detaylara çok önem vermiş çünkü inanılmaz derecede gerçekçi görünüyor. Hatta bazı tırnakları kırmak ve deriye gerçekten inandırıcı sarımsı bir sır eklemek için zaman ayırmışlar. Peki bu morarma mı?

Ezra, kolu takılı olan eli balkabağından çıkarır ve ters çevirir. Avuç içine küçük kadife bir kutu iliştilmiştir.

"Bu *plajdaki* lanet el mi?" Farkına vardığımda çılglık atıyorum.

Ezra yüzünü buruşturuyor. "Onu kullanmak istedim ama ben geri döndüğümde martılar çoktan yok etmişti. Jim'e vadiye gitmesini ve bana saldıran kadının kolunu kesmesini söyledim. Bana gönderdi ve ben de kendi evimdeki dondurucuda saklıyordum."

İğrenmeliyim. O kadar iğrenmeliyim ki bu çürümüş kolu ona fırlatmalı ve defolup gitmesini söylemeliyim.

Ama ne iğreniyorum ne de tiksiniyorum. Ben aşık bir kadını. Ezra bana mükemmel bir teklifte bulundu. Tek yapması gereken soruyu sormak.

Çürüyen avucundan yüzük kutusunu çıkarıp açıyor. "Önce bunu sana göstermem gerekiyordu çünkü bu kış inzivasına çekilirim sen de bunun bir parçası olmak zorunda kalacaksın. Tek başıma karar verme zamanı geçti. Artık her kararı birlikte almak istiyorum. Bundan başlayarak. Kindra, benimle evlenir misin?"

Yüzüğe bakıyorum. Ezra'nın çok parası olmasına rağmen, sade bir beyaz altın yüzük üzerine sade bir pırlanta seçmiş. Bu sadece benim.

Kelimeyi söyleyemediğim için başımı sallıyorum.

Yüzüğü kutudan çıkarıp parmağıma geçiriyor, sonra ellerimi öpüyor. "Beni en mutlu adam yaptınız. Şimdi, bu kış inzivasını ne yapacağız Bayan Carter?"

Beni öpmek için kendine çekerken kolları etrafımı sarıyor. Birbirimizin içinde kendimizi kaybediyoruz ve boyu sertleşip karnıma baskı yapıyor.

"Herkes buraya gelmeden önce ne kadar zamanımız var?" Ben soruyorum.

Garaj yolunda bir arabanın kapısı kapanıyor ve Ezra inliyor. "Korkarım yeterli değil."

Bennett basamakları hızla çıkıyor ve bizi birbirimizin kollarına sarılmış görünce olduğu yerde duruyor. "Ah, Tanrı aşkına, siz ikiniz hiç durmaz mısınız? Bu gidişle New York'u prezervatif sıkıntısına sokacaksınız."

"Balkabağın nerede?" diye sordum.

Alay ediyor. "Ben boktan bir balkabağı oymuyorum. O çocuk işi."

Ezra Bennett'in arkasına bakar ve ona dönmeden önce arabasını inceler. "Cat nerede? Seninle gelmesi gerekmiyor muydu?"

"*Maverick*'le binmek istedi." Arkadaşlarının adını söylerken mızımız bir bebek sesi kullanıyor. "Kız bununla yanlış ağaca havlıyor. Onun tipi değil."

"Birisi biraz kıskanç mı?" Ben soruyorum.

Bu Ezra'dan bir kahkaha ve Bennett'ten bir kaş çatma kazandı.

"Bu kimin boktan balkabağı?" Bennett, Ezra'nın balkabağını işaret ediyor. "Ve neden yerde bir kol var?"

Ezra'ya bakıyorum ve bana hafifçe başını sallıyor, ben de elimi Bennett'e doğru itiyorum.

"Ezra az önce evlenme teklif etti," diyorum.

"Ve o da evet dedi," diye ekliyor Ezra. "Evet anlamında başını salladı."

Bennett derin bir nefes alıyor ve dönüp gidecek mi yoksa burada patlayacak mı emin olamıyorum. Sonra bana doğru bir adım atıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Ailemize hoş geldin." Gülümsüyor ve beni garip bir şekilde kucaklamak için kendine çekiyor, ancak içindeki samimiyeti hissedebiliyorum.

"Ona dokunmayın!" Cat, Maverick'le birlikte araba yoluna girerken arabanın camından çığlık atıyor. "Kuduz olacaksınız!"

Bennett nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve elini yüzüne götürüyor. "Sarışın ekip gelmeden önce size bazı haberler vermeyi umuyordum ama sanırım herkese söylemem gerekecek."

"Bizim de bazı haberlerimiz var," diyor Ezra, sonra bana bakıyor. "Ya da olabiliriz."

Henüz emin değilim."

"Sakın bana hamile olduğunu söyleme," diyor Bennett.

Cat aceleyle merdivenleri çıkar. "Kindra hamile mi? Ne?"

"Tebrikler, dostum!" Maverick, Ezra'ya ulaşmak için Bennett'i iter. Sarılmak için onu kendine çekiyor. "Bennett bir şey yapmak istemiyorsa, vaftiz babası ben olabilir miyim?"

Kedi ellerimi tutuyor ve aşağı yukarı zıplamaya başlıyor. "Ve ben de vaftiz annesi olabilirim! Bu çok eğlenceli olacak!"

"Durun!" Bağırıyorum ve herkes donup kalıyor. "Tanrı aşkına, hamile değilim. Ezra'yla nişanlandık ve Jim, Ezra'nın Alaska'da bir kış inzivası düzenlemesine izin vermeyi teklif etti. Hepsi bu kadar. Tüm haberler bu kadar."

"Nişanlandınız mı?" Cat çığlık atıyor ve kulak zarlarım patlıyor.

Ben yüzüğümü tutuyorum, o da Umut Elması gibi parlıyor. Benim başarılarımın onun başarıları haline gelmesine şaşırmayı asla bırakmayacağım. Arkadaşlık çok fena, yalan söylemeyeceğim.

"Bekle, bir adım geri git," diyor Bennett. "Alaska'da bir inziva mı? Kardan nefret ederim."

Ezra ellerini uzattı. "Henüz kesinleşmiş bir şey yok ama Jim bana bu konuda yaklaştı ve karar vermeden önce Kindra'nın görüşlerini bekliyorum."

"Ben yapalım derim."

Bütün kafalar bana doğru dönüyor.

"Bir düşünün," diyorum. "Hepimiz yaz tatili sayesinde tanıştık. Gerçekten güzel anılar biriktirdik. Bunu yılda bir kereden fazla yapabildiğimizi hayal edin. Tüm çeteyi tekrar bir araya getirebiliriz."

"Yani gemide misin?" Ezra soruyor, gözleri heyecandan kocaman olmuş. Başımı sallıyorum ve gülümsemesi neredeyse yüzünü ikiye bölüyor.

"Ben gitmeyeceğim," diyor Bennett. "Hepiniz bu kış Alaska'da donarak ölebilirsiniz. Ben sıcak bir yerde gemi yolculuğunda olacağım."

Cat gözlerinde hülyalı bir bakışla, "Bu kış inzivası kulağa her saniye daha iyi geliyor," diyor.

Gözlerini Maverick'e dikmiş.

"Gençken snowboard yapardım," diyor Maverick. "Biraz pist aksiyonu yaşama şansımız var mı?"

Ezra gülüyor. "Jim'in bütçesiyle bunu gerçekleştirebileceğimize eminim."

"Atlı kızağa binmeye ne dersiniz?" Kedi bir aşağı bir yukarı zıplar.

"Bu çok romantik olurdu!"

"Planlamaya başlamaya hazır olduğumuzda hepimize danışacağız," diyorum, "ama bu henüz çok uzak olabilir. Şimdi içeri girelim. Hava serinlemeye başladı."

Hepimiz eve giriyoruz. Herkes oturma odasına yerleşirken ben de bir tepsi romlu elma şarabı hazırlıyorum. Ezra ve ben alkolün Cat-Bennett ilişkisini az da olsa daha katlanılabilir hale getirdiğini öğrendik.

Oturma odasına dönüyorum. Elma şarabımızı yudumlayıp sohbet ederken, Bennett bir bomba patlattığında balkabağı yarışması çabucak unutuluyor.

"Sanırım bir kardeş buldum," diyor Bennett ve hepimiz sessizliğe gömülüyoruz. Cat'in küçümseyici bir yorumu bile yok. "Sevgili babacığım izini temiz tutmaya çalıştı ama arkasında küçük bir kanıt bıraktı. Şimdiye kadar, dışarıda bir yerlerde bir Carter kardeş daha olduğunu biliyorum. Kız kardeş mi erkek kardeş mi bilmiyorum ama Amerika'dalar."

Ezra fincanını masaya indiriyor. "Bizden daha çok olduğunu hep biliyorduk. Babam kadınları sever."

"Doğru," diyor Bennett, "ama evimize bu kadar yakın bir tane olduğunu bilmiyorduk. Çocuk Teksas'ta bir yerde Margaret adında bir kadından doğmuş ama elimde bundan fazlası yok. Geçen yıl ya da kırk yıl önce olmuş olabilir."

Bennett'e dönüyorum. "Ne bildiğini nereden biliyorsun ki?"

"Annem," diyor, bu iki kelimeyi söylemek ona acı veriyor gibi görünse de.

Ezra sessiz bir iletişimle elimi sıkıyor. *Daha fazla konuşma*, diyor bu dokunuş.

"Neden balkabaklarına gitmiyoruz?" Ayağa kalkıyorum ve pantolonumun önünü düzeltiyorum. "Ezra, seninkini mutfığa benimkinin yanına koy. Cat, sen ve Maverick de aynısını yapın."

Dördümüz mutfakta kendimizi meşgul ederken Bennett tuvalete gitmek için izin istedi. Cat balkabağının içine tıslayan bir kedi oydu. Oldukça iyi, ama Maverick'inkine karşı bir şansı olduğunu sanmıyorum. Adam bir sanatçı. Turuncu ete detaylı bir Hayalet Surat kazımış ve ışıkları kestiğimizde daha da iyi oluyor. Açık renk alanların içine kanlı bir bıçak gizlemiş ama mum ışığı parlayana kadar görünmüyor.

Ezra balkabağını Maverick'inkinin yanına koyuyor ve birlikte kahkahalar atıyoruz. Arkasındaki hikayeyi bilmediğinizde biraz üzücü görünüyor.

Balkabağımı döndürmeye hazırlanırken Bennett mutfağa giriyor. Burada olması çok uygun. O da bunun bir parçası.

Korkunç bir şey oymadım. Çok sanatsal da değil. Ama kalbimden geliyor ve Kalp Kıran Katil için bu bir şey ifade ediyor. Neredeyse bir saat boyunca, her birimizi temsil etmesi için birer çubuk figürüyle birlikte bu balkabağına hikayemizi kazıdım ve karaladım.

Cat, büyük göğüsleri ve mükemmel saçlarıyla sahilde kasıla kasıla yürümektedir. Bennett elinde bir sopa ve yüzünde bir çatık kaşla onun yanında duruyor. Bir ananas eklemeyi düşündüm ama sonunda yapmadım.

Çubuk figür Ezra yüzünde bir gülümseme ve elinde bir et kancasıyla bir ipe tutunuyor. O metal kancalar artık beni rahatsız etmiyor. Ezra doğru kararı verdi ve bunu artık biliyorum.

"Beni de oraya koymuşsunuz," diyor Maverick. "Kendimi çok onurlandırılmış hissediyorum."

Evet, o da orada. O olmasaydı hikayemiz mutlu sonla bitmezdi. Onun küçük çubuk figürü bir telefon tutuyor. Gerçek bizi özgür kıldı.

"Ama senin çubuk figürün ne tutuyor?" Ezra bana soruyor. "Elindeki ne?"

"Bu benim kalbim," diyorum.

Bennett inliyor. "Kahretsin, işte başlıyoruz," diye mırıldanıyor.

Söylemem gereken şeyden beni caydırmasına izin vermeyeceğim. Duygular bazı insanlar için zordur. Bunu bilmeliyim. Bir zamanlar benim için imkansızdı.

"Bu yolculuk bana çok şey kazandırdı. En iyi arkadaşımı. Hayatımın aşkı. Gerçekten iyi bir şaka. Ve cevaplar." Mutfağımdaki yüzlerin her birine bakıyorum. önce böyle bir şey mümkün olamazdı ama şimdi her biri olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Bennett bile. "Bana biraz açılmanın sorun olmadığını gösterdiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"Gel buraya, sen!" Cat sarılmak için beni kendine çekti, ben de ona izin verdim. Etrafım gülümseyen yüzler ve sıcak kucaklaşmalarla çevriliyken hepsine izin verdim - Bennett hariç.

Sevgi ona değil.

Anladım.

Bennett, "Eğer bu işimizi sona erdirecekse, sanırım buradan siktir olup gitme geldi," diyor. "Bulmam gereken bir kardeşim var."

Maverick saatine bakar. "Ve yakalamam gereken bir uçak var. Kış inzivası için detayları göndereceksin, değil mi?"

Ezra kolunu genç adamın omuzlarına doluyor. "Bennett bize katılmayacağı için bunu ilk öğrenen sen olacaksın."

"Ben de orada olacağım," diyor Cat. "Belki sonunda ilk avımı yapabilirim."

Ezra ve ben herkesi kapıya kadar geçirirken, sanki gerçekten iyi bir kitabın son sayfası gibi hissediyorum. Gerçekte, hikâyemiz hâlâ yazılmaya devam ediyor.

Ve bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

İnzivada harika vakit geçirdiniz mi? Burada bitmek zorunda değil!
Slaycation serisinin ikinci kitabı olan Slay **Ride**'a buradan ulaşabilirsiniz:

[Books2read.com/SlayRide](https://books2read.com/SlayRide)

Eğer karanlık hikayelerle devam etmek istiyorsanız, bu kitaplara göz atın:

Yabancı Oturumu: [Books2read.com/StrangerSession](https://books2read.com/StrangerSession)

Her Fantasy: [Books2read.com/HerFantasy](https://books2read.com/HerFantasy)

Son Hata: [Books2read.com/LastMistake](https://books2read.com/LastMistake)

Koru Beni: [Books2read.com/ProtectMeNovella](https://books2read.com/ProtectMeNovella)

Daha karanlık okumalara dalmaya hazırsanız, Ride or Die serimdeki otostopçu romantizm standalone'larım göz attığınızdan emin olun! Bunlar herhangi bir sırayla okunabilir!

Hitched: [Books2read.com/Hitched](https://books2read.com/Hitched)

Along for the Ride: [Books2read.com/MFMHitchhiker](https://books2read.com/MFMHitchhiker)

Takıntımı Sürüyorum: [Books2read.com/DrivingmyObsession](https://books2read.com/DrivingmyObsession)

Eyalet Sınırları Boyunca: [Books2read.com/AcrossStateLines](https://books2read.com/AcrossStateLines)

Durma: [Books2read.com/Dont-Stop](https://books2read.com/Dont-Stop)

Connect with Lauren

Lauren Biel'den hiçbir şeyi kaçırmayın! Tüm kitaplarına, sosyal medya bağlantılarına ve diğer önemli bilgilere Campsite.bio/LaurenBielAuthor ve LaurenBiel.com adreslerinden göz atın

Acknowledgments

VIP kızlarıma (Kimberly, Jessie, Nikita, Lexi, Grace), sizi anlatamayacağım kadar çok seviyorum!

Hayali suçluları öldürmenin yaratıcı yollarını bulmama yardım ettiği için kocama teşekkür ederim.

Brooke, editörüm, sen en iyisisin ve bunu sensiz yapamazdım.

Değerli destekçilerime teşekkür ederim. Katkılarınız bu kitabın ortaya çıkmasına yardımcı oldu.

Courtney, Shari, Electrobean, Cris, Tia E, Tori G, Lymarie95, Sarah S, Helenah J, Amanda , Tiffany M, Kala R,____ britneyxO, Tamara M, Suzy A, Tara H, Andie J, Lisa W, Court's Bookshelf, Stacy, Emily S, Sheena E, Queen Ilmaree, SerenaLorraine, Courtney Y, Gini R, Shannan T, Heather C, Kayla F, Jesi D, Charmaine B, Michelle, Karla, Christy P, Cheyanna L, Mickayla F, Kelsey S, Dani C, Sandie W, SweetnSourKandy, Kayla T, Arnica S, Karly W, Cassi K, Gumdrop, Maxine T, Kay, Nicholetta88, Victoria S, Lori R, Jessie, Michelle M, Tabitha F, Lindsey S, Erika M, Laura T, Nicole M, Nineette W, Kimberly B, BoneDaddyAshe, Kimberly S, Sammi Rae, Stjohnreads, Allison B, Andrea J, Chelle, Gabby S, Jennifer H, Jessica G, Samantha R, Sara S, Iesha E, Margaret N, April C, Amber H, Caitlyn W, Nikki S, Kat De Ann, Inkeddarkreads, Jasmine K, Heather S, Lizzie Borden, CryBaby, Just Jen Here, Mikasa_Kuchiki, Jada W, Briyanna M, Midwest.Kindleworm, Berthie L, Amanda C, Bailey A, YourMomReads, Laura, Eugenia M, bethbetweenthepages, Sharee S, Samantha W, Kelli T, Shelby F, Lauren P, Mackenzie H, Tiannah B, Wombles, Kristiana B, Vero A, Deani, Amanda C, Brooke O, Ashley P, Mandy G, Courtney P, Lisa A, Leslie W, Jordyn J, DJ Krimmer, Kayla M, Marisa, Amber, Tiffany T, Smitty, Anna S, Barrie, Alexandria R, Brianne,

Leeat S, DirtyPanda, Callie K, Christine Powell, Erica W, Ashley T, Dia P, Kimberlee A, darkdelightfulreads, Marguerite, Tamika, Tatted Bat, Victoria M, Iris, Pyro, Milan B, Casey K, Lauren S, Carolina S, Faith S, Nada P, Anna, Bonnie F

Also by Lauren Biel

Lauren Biel'in kitaplarının tam listesini görmek için şu adresi ziyaret edebilirsiniz:

<https://laurenbiel.com/laurenbielbooks/>

About the Author

Lauren Biel birçok karanlık romantizm kitabının yazarıdır ve birkaç kitap daha yazmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda yazıyor. Yazmadığı zamanlarda ise kocasıyla, arkadaşlarıyla ya da evcil hayvanlarıyla vakit geçiriyor. Ayrıca onu at sırtında bir gezintide ya da Upstate New York'ta bir şelalenin yanında otururken bulabilirsiniz. Onun çalışmalarını okurken beklenmedik şeyler bekleyin. Yaklaşan kitaplarından ilk siz haberdar olmak için lütfen www.LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

